

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Ν. ΓΟΥΔΗ

ΠΡΩΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΚΛΑΣΣΙΚΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΚΑΙ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΚΕΙΟΥ ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

Λεογερνίδου
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

X.

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑ

(Β'. ΕΚΛΟΓΗ Α-Ε-Ζ)

«Τὴν Ἑλλάδα πελαίτευκεν οὗτος ὁ ποιητής»
(ΠΛΑΤΩΝ).

ΕΚΔΟΣΙΣ Η'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Π. Δ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ
ΟΔΟΣ ΤΑΚΗ 13

1933

ΔΗΜΙΤΡΙΟΥ Χ. ΤΟΥΔΑ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΠΙΣΤΟΦΟΡΗ

X

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑ

(B. ΕΚΛΟΓΗ Α-Ε-Σ)

Εκδόσεις: 1980

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΣΙΑΝΘΑ ΜΕ

Ι. ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΔΥΣΣΕΙΑΝ

Ι. *Βίος Ὀμήρου.*

α'. *Γέννησις.* Ἄγνωστοι εἶναι καὶ οἱ γονεῖς τοῦ Ὀμήρου καὶ ἡ πατρὶς, ἐν ἣ ἔγεννήθη· μακρὰ σειρά πόλεων (Σμύρνη, Ῥόδος, Κολοφών, Σαλαμίς τῆς Κύπρου, Χίος, Ἄργος, Ἀθῆναι, Ἴος, Ἰθάκη, Πύλος, Κύμη) ἐξήτουν νὰ οἰκειοποιηθῶσιν αὐτὸν ὡς ἴδιον πόλιν. Κατὰ τὰς ἀσφαλεστέρας παραδόσεις φαίνεται ὅτι ὁ ποιητὴς ἐγεννήθη ἐν Σμύρνῃ.

β'. *Χρόνος ἀκμῆς.* Ἄγνωστον καὶ πότε ἐξησεν ὁ Ὀμηρος· κατὰ τὸν ἱστορικὸν Ἡρόδοτον ἐξησε 400 ἔτη πρὸ αὐτοῦ, ἐπειδὴ δὲ ὁ ἱστορικὸς ἐγεννήθη τῷ 484 π. Χ., ὑπολογίζεται ὅτι ὁ Ὀμηρος θά ἤκμασε μεταξὺ τῆς 9ης καὶ 8ης ἐκ. π. Χ.

γ'. *Βίος καὶ θάνατος αὐτοῦ.* Καὶ περὶ τοῦ βίου αὐτοῦ καὶ τοῦ θανάτου οὐδὲν ἀσφαλὲς καὶ βέβαιον γινώσκομεν, εἰ μὴ μόνον ὅτι ἐποίησε τὰ δύο μεγάλα ποιήματα, τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσειαν, ἴσως ἐν Χίῳ, ὅπου μέγα μέρος τῆς ζωῆς του διέτριψεν.

Εἰκὼν τοῦ Ὀμήρου Πίν. Α'.

ΙΙ. *Εἰσαγωγή εἰς τὴν Ὀδύσειαν.*

Τὰ πρὸ τῆς ὑποθέσεως. Ἐπειδὴ ὁ Πάρις, ὁ νῖος τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Πριάμου, ἀπήγαγεν ἐκ Σπάρτης τὴν ὡραίαν Ἑλένην, σύζυγον τοῦ βασιλέως Μενελάου, μετὰ πολλῶν θησαυρῶν, οἱ ἡγεμόνες τῆς Ἑλλάδος χαρακτηρίσαντες τοῦτο ὡς ὕβριν τῆς ὅλης πατρίδος ἀπεφάσισαν νὰ ἐκστρατεύσουν κοινῇ ἐπὶ τὴν Τροίαν πρὸς τιμωρίαν τοῦ ὕβριστοῦ. Ὑπὸ τὴν ἀρχιστρατηγίαν τοῦ Ἀγαμέμνονος, βασιλέως τῶν Μυκηνῶν, ἀποπλεύσαντες ἐξ Αὐλίδος τῆς Βοιωτίας, ὅπου εἶχον συγκεντρωθῆ, ἀπεβιβάσθησαν εἰς Τροίαν καὶ προέβησαν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς πρωτευούσης Ἰλίου. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως ἦσαν ὀχυρώτατα, ἡ πολιορκία παρετάθη ἐπὶ 10 ὅλα ἔτη, καθ' ἃ πλεῖστοι τῶν Ἑλλήνων ἔπεσον.—Τέλος ὅ,τι δὲν κατώρθωσεν ἡ ῥώμη ἐπέτυχεν ὁ δόλος. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης

Ὀδυσσεὺς κατασκευάσας μέγαν δούρειον (ξύλινον) ἵππον, ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ ὁποίου ἐκλείσθησαν οἱ ἄριστοι τῶν ἡγεμόνων, ἐφρόντισεν ὥστε νὰ διαδοθῇ ἐπιτηδεῖως ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀπελπισθέντες πλέον περὶ τῆς ἀλώσεως τῆς πόλεως ἀπέπλευσαν οἴκαδε (ἐν ᾧ οὗτοι ἐν τῷ μεταξὺ προσποιηθέντες ὅτι ἀπέπλευον οἴκαδε εἶχον κρυβῆ ὄπισθεν τῆς Τενέδου), καταλιπόντες τὸν ἵππον τοῦτον ὡς ἀνάθημα εἰς τοὺς θεοὺς. Οἱ Τρωῆς βλέποντες τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων ἔρημον καὶ μωρῶς πιστεύσαντες τὴν διάδοσιν, ἐκρήμνισαν μέρος τοῦ τείχους, διότι ὁ ἵππος δὲν ἐχώρει διὰ τῶν πυλῶν, καὶ ἐκεῖθεν εἰσαγαγόντες τὸ ἱερὸν ἀνάθημα (!) εἰς τὴν ἀκρόπολιν παρεδόθησαν τὴν νύκτα εἰς δεινὴν κραιπάλην, νομίσαντες ὅτι ἀπῆλλάγησαν πλέον τῶν δεινῶν τοῦ μακροῦ πολέμου. Ἄλλ' ὅτε πλέον βαθὺς ὕπνος εἶχε κλείσει τοὺς βεβαρημένους ἐκ τῆς μέθης ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, οἱ ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ ἵππου ἐξελθόντες, διὰ μυστικῆς πυλίδος εἰδοποίησαν διὰ πυρᾶς τοὺς ἐν Τενέδῳ καὶ ἀνοίξαντες τὰς πύλας τοῦ τείχους καὶ ἐνωθέντες μετ' αὐτῶν, προσδραμόντων ταχέως, ἐκυρίευσαν τὴν πόλιν, κατασφάζαντες τοὺς ἄνδρας καὶ ἀπαγαγόντες εἰς αἰχμαλωσίαν γυναῖκας καὶ παιδιά, ἐλαφυραγώγησαν αὐτὴν καὶ παρέδωκαν εἰς τὰς φλόγας. Μετὰ τὴν διανομὴν τῶν λαφύρων οἱ ἡγεμόνες ἐπιβάντες τῶν πλοίων μετὰ τῶν οἰκείων ἀπέπλευσαν διὰ τὰς πατρίδας καὶ αἱ ἐπάνοδοι αὐταὶ ἐκλήθησαν *οἱ Νόστοι*.

Ἐπιθέσεις. Ἐνα ἐκ τῶν νόστων τούτων, τὸν τοῦ Ὀδυσσεὺς, διαρκέσαντα ἄλλα 10 ἔτη, περιγράφει ἡ Ὀδύσεια, ἥτις ὑπὸ τῶν λογίων τῆς Ἀλεξανδρείας (τῶν γραμματικῶν) διηρέθη εἰς 24 τμήματα, ὀνομασθέντα ἐκ τῶν 24 (μικρῶν) γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου.

Μυκηναϊκὸς πολιτισμὸς. Ἄλλ' ἄρα ὑπῆρξάν ποτε βασιλεία Ἰθάκης καὶ Μυκητῶν καὶ Τροίας, ἐγένετο ὄντως ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος, ὑπῆρξεν ἀληθῶς ὁ βίος τῶν Ἀχαιῶν, ὃν θὰ ἴδωμεν περιγραφόμενον ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ καὶ μάλιστα ἐν τῇ Ἰλιάδι, ἢ μὴ πάντα ταῦτα εἶναι πλάσματα φαντασίας ποιητικῆς, ἀπλῶς σκοποῦντα διὰ τῶν μύθων νὰ θέλωσιν ἀκροατὰς καὶ ἀναγνώστας ἐν ταῖς ὥραις τῆς σχολαίας αὐτῶν ἀναπαύσεως; Μέχρι πρὸ ὀλίγων δεκαετηρίδων ἐπιστεύετο ὅτι τὸ περιεχόμενον τῶν δύο ποιημάτων ἦτο νεφέλωμα ποιητικόν, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἐπὶ τῆς γῆς εἶχε λάβει σάρκα καὶ ὄσπᾳ, ὅτι ἄμυδραὶ ἱστορικῶ φωτὸς ἀκτῖνες ἠδύναντο μέχρι τῆς 7ης ἢ τὸ πολὺ τῆς 8ης π. Χ. ἐκ. νὰ διεισδύσωσι διὰ μέσου τοῦ πυκνοῦ σκοτότος τοῦ καλύπτοντος τὸ στάδιον τῆς ἱστορικῆς δράσεως τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος, ὅτε αἴφνης τῇ 18. (ν. ἡ.) Νοεμβρίου 1876

ὁ τότε βασιλεὺς ἡμῶν Γεώργιος Α' ἐλάμβανε τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα προερχόμενον ἐκ Μυκηνῶν παρὰ τοῦ ἐκεῖ ἰδίᾳ δαπάνῃ ἐνεργοῦντος ἀνασκαφῆς δαιμονίου Schliemann¹ :

J' annonce avec une extrême joie à Votre Majesté que j'ai découvert les tombeaux, que la tradition, dont Pausanias se fait l'écho, désignait comme les sépulcres d'Agamemnon, de Cassandre, d'EURYMÉDONT et de leurs compagnons, tous tués pendant le repas par Clytemnestre et son amant Égiste. J'ai trouvé dans ces sépulcres des trésors immenses, qui suffisent à eux seules à remplir un grand musée, qui sera le plus merveilleux du monde et qui, pendant des siècles à venir, attirera en Grèce des milliers d'étrangers... Que Dieu veuille que ces trésors deviennent la pierre angulaire d'une immense richesse nationale.

Καὶ ὄντως· διὰ τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Τροίας, τῶν Μυκηνῶν, τῆς Τίρυνθος, τοῦ Βοιωτικοῦ Ὀρχομενοῦ ἀπεκαλύφθη ἀπροσδόκητος διὰ τὴν ἐπιστήμην προϊστορικὸς κόσμος καὶ ὅ,τι παρίστατο ἤδη ὡς μῦθος, ὡς ποιητικῆς φαντασίας προϊόν, ἔστη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ὡς ἀπὴ πραγματικότης. Οἰκοδομήματα προϊστορικὰ μυθώδους μεγαλείου καὶ τελειότητος, τείχη θαυμαστὰ καὶ ἀνάκτορα μεγαλοπρεπῆ ἐν τοῖς ἐρειπίοις, τάφοι καταπλήσσοντος μεγαλείου καὶ ἔργα ὑδραυλικά, χρῆσις πελωρίων λίθων, ὧν ἡ τοποθέτησις παρα-

¹ Ὁ Γερμανὸς Schliemann μικρὸς ἦδη παῖς ἠγάπησε καὶ ἐθαύμαζε τὸν Ὅμηρον καὶ ἀνειροπόλησε νὰ ἀνεύρῃ τὴν Τροίαν, ἐὰν πλουτήσῃ. Ἐνεκα οἰκογενειακῶν ἀτυχημάτων ἐγένετο ὑπηρέτης παντοπωλείου, ναυτόπαις, ἐμποροῦπάλληλος. Ἄνευ μέσων καὶ σχεδὸν ἄνευ διδασκαλίας, ἀλλὰ δι' ἀδάμαστου ἐπιμονῆς καὶ δραστηριότητος ἔτυχε πολὺ μικρᾶς παιδεύσεως καὶ ἐμάνθανε ξένας γλώσσας, ἐκμαθῶν ἐντὸς ὀλίγου σχετικῶς χρόνου ὀκτὼ εὐρωπαϊκὰς γλώσσας. Ἐν Ῥωσίᾳ ἐπιδοθεὶς εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν σιτηρῶν ἐκέρδιζεν ἀφθονα χρήματα καὶ τέλος πλουτήσας ἀπεφάσισε νὰ ἀφιερῶσῃ εἰς τὸν Ὅμηρον τὸ ἀποκτηθὲν χρῆμα καὶ τὰς ὑπολοίπους ἡμέρας τῆς ζωῆς του, ἐγκατασταθεὶς ἀπὸ τοῦ 1863 ἐν Ἀθήναις. Ἡ Θεία Πρόνοια ἠυλόγησε τὸ ἔργον του, ὅπως εὐλογεῖ τὸ ἔργον παντὸς ἔχοντος εὐγενῆ ὄνειρα καὶ ἀδάμαστον θέλησιν. Τῷ 1870-3 ἀνέσκαψε τὸ Ἴλιον ἐπὶ τοῦ λόφου Ἰσααράκι, τῷ 1874 κ. 1876 τὰς Μυκῆνας, τῷ 1878 ἐν Ἰθάκῃ, τῷ 1881 τὸν Βοιωτικὸν Ὀρχομενὸν καὶ τῷ 1884-5 τὴν Τίρυνθα. Κατόφκει ἐν τῇ ὁδῷ Πανεπιστημίου τὸ **Ἰλίου Μέλαθρον**, ἀγορασθὲν ἤδη ὑπὸ τῆς Ἑλλην. Κυβερνήσεως. Ἡ Ἑλληνὶς σύζυγος αὐτοῦ Σοφία ἀπέθανε πέρυσι.

μένει καὶ σήμερον αἶνιγμα ¹, δεξιωτάτη χοῆσις τῆς ζωγραφικῆς, λεπτοτάτη ἐπεξεργασία τῶν ἐγγλύφων λίθων, ἀπαράμιλλος δεξιότης ἐν τῇ κατεργασίᾳ τῶν μετάλλων καὶ μάλιστα τοῦ χρυσοῦ, ἐξ οὗ ἐν ἀφθονίᾳ κατεσκευάζοντο κομψότατα ἄγγεῖα καὶ κοσμήματα μετὰ χαριεστάτων μορφῶν καὶ ποικιλωτάτων σχημάτων, τέχνη καθ' ὅλου προηγμένη ἐν πᾶσι σχεδὸν τοῖς κύκλοις τῆς ἀνθρωπίνης δράσεως, πλοῦτος ἀθήτης, κρατοῦσιν ἡμᾶς ἐνεοὺς καὶ ἐλέγχουσι ψευδόμενον καὶ τὸν Ἡρόδοτον, λέγοντα ὅτι ἡ πενία ἀείποτε ἦτο σύντροφος τῇ Ἑλλάδι.

Ὁ πολιτισμὸς οὗτος ἀποκαλυφθεὶς διὰ τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ Schliemann ὠνομάσθη τότε **Μυκηναϊκὸς** ἐκ τῶν πολυχρῶσων Μυκηναίων, τῆς καθέδρας τοῦ κραταιοῦ Ἀγαμέμνονος, διότι ἐκεῖ εὐρέθησαν σπουδαῖα τεῖχη, ἡ πύλη τῶν λεόντων, οἱ μεγαλοπρεπεῖς καὶ πλούσιοι τάφοι, οἱ ἀμύθητοι θησαυροί, οἵτινες ἀπόκεινται μετὰ πολυαρίθμων ἄλλων εὐρημάτων ἐκ πασῶν τῶν προϊστορικῶν πόλεων τῆς ἠπειρωτικῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ **Μυκηναίᾳ** αἰθούσῃ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου, ὅπου καταπλήσει ἡ πλήμυρα τοῦ χρυσοῦ καὶ τῆς τέχνης ἡ δαιμονία ἐξάνθησις, ὅπου καὶ οἱ τοῖχοι καὶ ἡ ὄροφὴ ἔχουσι διακοσμηθῆ δι' ἀντιγραφῆς πολυχρῶμων κοσμημάτων εἰλημμένων ἐκ τοιχογραφιῶν τῶν προϊστορικῶν ἀνακτόρων καὶ ἐξ ἄλλων ἔργων τῆς Μυκηναϊκῆς τέχνης, ἀποκειμένων ἐν αὐτῇ τῇ αἰθούσῃ, ὥστε τὸ Μουσεῖον τοῦτο νὰ εἶναι μοναδικὸν ἐν τῷ κόσμῳ ἴδρυμα διὰ μόνην τὴν αἰθουσαν ταύτην.

Μινωικὸς πολιτισμὸς. Ἄλλ' ὁ πολιτισμὸς ὁ ἐπικληθεὶς Μυκηναϊκὸς δὲν περιορίζετο ἐν περιοχῇ τινι τῆς ἠπειρωτ. Ἑλλάδος καὶ ἐν Τροίᾳ οὐδὲ περὶ τοὺς χρόνους τοῦ Τρωικοῦ πολέμου μόνον, ὡς ἐπιστεύετο, ἀλλ' ἐξετείνετο πολὺ περαιτέρω καὶ τοπικῶς καὶ χρονικῶς, ὥστε ὁ ὅρος Μυκηναϊκὸς νὰ θεωρῆται σήμερον ἀπρηχαιωμένος. Ἐκ τῶν περαιτέρω ἀνασκαφῶν, αἵτινες ὀργαδίως ἐπηρεχολούθησαν ἐν τοῖς παραλίοις τῆς Ἑλλάδος, ἐν ταῖς νήσοις τοῦ Αἰγαίου καὶ τοῦ Ἰονίου καὶ μάλιστα ἐν Κρήτῃ, ὅπου οἱ μὲν Ἄγγλοι (Evans) ἀνέσκαψαν τὴν Κνωσόν, οἱ δὲ Ἴταλοὶ τὴν Φαιστόν καὶ εἶτα οἱ Ἀμερικανοί, ἀπεκαλύφθη ὅτι αἱ Μυκηναῖαι ἦσαν εἰς μόνον τῶν πολυαρίθμων ἀντιπροσώπων τοῦ πολιτισμοῦ τούτου, ὅστις ἐξετείνετο ἐφ' ὅλης

¹. Ἐκ τῶν δύο πλακῶν τοῦ ὑπερθύρου τοῦ θησαυροῦ τοῦ Ἀτρέως ἡ πρὸς τὰ ἔσω ἔχει μῆκος 9 μ., πλάτος 5 μ. καὶ πάχος 1 μ., βάρος δὲ περίπου 98500 ὀκάδων.

τῆς λεκάνης τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν ἀκτῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐπὶ τῶν δυτικῶν καὶ δὴ μέχρι τῆς Σικελίας, ἐπὶ τῶν δυτικῶν ἀκτῶν τῆς Μ. Ἀσίας, ἐπὶ πασῶν τῶν νήσων τοῦ ἀρχιπελάγους μέχρι τῆς Κύπρου, ὀριζόμενος πρὸς Ν ὑπὸ τῆς Κρήτης ὡς τῆς κυρίας ἔδρας αὐτοῦ, κληθεὶς διὰ τὴν περιοχὴν ταύτην *Αἰγαῖος* (καὶ *Κρητομυκηναϊκός* ἐκ τῶν δύο σπουδαιότερων ἀντιπροσώπων αὐτοῦ). Οὗτος ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς γ' χιλιετηρίδος π. Χ. διήκει μέχρι τέλους τῆς β' χιλιετηρίδος π. Χ. ἢ τῶν ἀρχῶν τῆς α', συμπίπτων πρὸς τὴν κληθεῖσαν χαλκῆν ἐποχὴν. Κατὰ μικρὸν προαγόμενος ἀνῆλθεν εἰς μεγάλην καὶ πρωτοφανῆ περιωπὴν ἐν Κρήτῃ μάλιστα, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ κέντρον αὐτοῦ. Ἐνταῦθα ἀπεκαλύφθη ὑπὸ τῶν Ἄγγλων καὶ Ἰταλῶν ἐν μέσῳ γενικῆς καταπλήξεως πολιτισμὸς μέγας καὶ ὑπέροχος, ἄνευ διακοπῆς ἐξελιχθεὶς, ἀκμάσας καὶ παρακμάσας, ἰθαγενῆς, πρωτότυπος, ὅστις ἐκ τῆς ἱστορικῆς μορφῆς τοῦ βασιλέως Μίνω, οὗ μνημονεύει καὶ ὁ Θουκυδίδης, ἐκλήθη *Μινωικός*, ἐξ οὗ ἐχαρακτηρίσθησαν καὶ αἱ τρεῖς περίοδοι τοῦ πολιτισμοῦ, α') ἡ *πρωτομινωικῆ* (περιλαμβάνουσα τὴν γ' χιλιετηρ.), β') ἡ *μεσομινωικῆ*, καθ' ἣν ἀκμάζει τὰ μέγιστα ὁ πολιτισμὸς οὗτος (2000-1580 π.Χ.), καὶ γ') ἡ *ὑστερομινωικῆ*, ἐν ἣ ἡ τέχνη βαδίζει ἐν τῇ αὐτῇ ἀκμῇ καὶ καθ' ἣν συμπίπτει ἡ θαλασσοκρατία τοῦ Μίνω (1580-1100 π.Χ., ὅτε ὁ πολιτισμὸς οὗτος ἀνεκόπη). Ἡ Κρήτη ἔχει ἀνέλθει εἰς μέγα ὕψος πολιτισμοῦ καὶ δυνάμεως· ὁ κραταῖος Μίνως θαλασσοκρατῶν ἔχει κυριαρχήσει πασῶν τῶν νήσων τοῦ ἀρχιπελάγους καὶ τῶν ἀκτῶν τῆς ἠπειρωτ. Ἑλλάδος καὶ ὁ Κρητικὸς πολιτισμὸς μεταδίδεται πανταχοῦ· εἶναι πολιτισμὸς ὑπερφυῆς, ἀναπτύξας δύο τέλεια συστήματα γραφῆς, θαυμασίαν ἀρχιτεκτονικὴν, πλαστικὴν καὶ ζωγραφικὴν, προηγμένον θρησκευτικὸν βίον μετὰ μεγάλων τελετῶν (ἐν αἷς καὶ ταυρομαχίαι), θαυμάσια χρυσοουργήματα καὶ κεραμευτικὰ ἔργα, κοσμοῦντα τὸ Μουσεῖον τοῦ Ἡρακλείου.

Οἱ λαοὶ οἱ ἀναπτύξαντες τὸν πολιτισμὸν τοῦτον. Οἱ Ἀχαιοί.
Οἱ λαοὶ τοῦ Αἰγαίου οἱ ἀναπτύξαντες τὸν πολιτισμὸν τοῦτον λέγονται Κᾶρες, Λέλεγες, Λύκιοι, Πελασγοὶ κ. ἄ., ὁμιλοῦντες γλῶσσαν ἄσχετον πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν, μὴ Ἑλληνες, συγγενεῖς πρὸς ἄλλους Μικρασιατικοὺς λαοὺς, ναυτικοὶ καὶ ἀεικίνητοι, διατελοῦντες ἐν πυκνῇ ἐπικοινωνίᾳ πρὸς τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Ἀνατολήν. Ἄλλ' ἤδη ἀπὸ τῆς γ' χιλιετηρ. π. Χ. κύματα λαῶν, μεταναστευόντων ἀπὸ τῆς σημερινῆς κεντρικῆς Εὐρώπης, ἤρχισαν ἐκχυνόμενα πρὸς Ν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν χερσόνησον. Ἐκ τῶν φύλων τούτων μνημονεύον-

ται πρῶτοι οἱ ᾽Αχαιοί, οἵτινες περὶ τὸ 2500 π. Χ. προελάσαντες πρὸς Ν κατέλαβον μέγα μέρος τῆς ἠπειρωτ. Ἑλλάδος (Θεσσαλίαν, ὅπου παρέμειναν ἐφ' ἱκανόν, καὶ εἶτα Ἀργολίδα, Λακωνικήν, Μεσσηνίαν) καὶ καταλύσαντες τὴν προϋπάρχουσαν βασιλικὴν δυναστείαν ἐν Μυκῆναις, εἰς ἣν ἀνήκουσιν οἱ τάφοι οἱ ἐντὸς τῆς ἀκροπόλεως, ἴδρυσαν κραταιὰ βασιλεία ἐν Μυκῆναις, Τίρυνθι καὶ ἀλλαχοῦ, τῶν παλαιῶν κατοίκων (Πελασγῶν...) ἢ συνανακραθέντων μετ' αὐτῶν ἢ φυγόντων εἰς τὴν Κρήτην. ᾽Αλλ' οἱ ᾽Αχαιοὶ ὀρμηθέντες ἐκ Μυκηναῶν, ἀφ' οὗ ἐγένοντο ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ναυτικὸς (πειρατικὸς) λαός, προήλασαν διὰ μεγάλης στρατείας, ἀναλόγου πρὸς τὴν τῆς Τροίας, μέχρι Κρήτης, ὅπου κατέλυσαν τὰ βασιλεία τῶν ἐκνευρισμένων ἐκ τῆς τρυφῆς ἀπογόνων τοῦ Μίνω καὶ ἡ Κρήτη ὤκνηθη καὶ ὑπὸ τῶν καταλαβόντων ᾽Αχαιῶν.

Οἱ ᾽Αχαιοὶ φέροντες μεθ' ἑαυτῶν ἴδιον πολιτισμὸν ἐπέδρασαν ἐπὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῶν προτέρων κατοίκων, μεθ' ὧν συνεχωνεύθησαν, καὶ διαμορφώσαντες τὸν ὑπάρχοντα πολιτισμὸν παρήγαγον τὸν νεώτερον *Μυκηναϊκὸν* πολιτισμὸν (1400-1100), εἰς ὃν ἀνήκουσιν οἱ ἔξω τῆς ἀκροπόλεως τῶν Μυκηναῶν θολωτοὶ τάφοι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν προγενέστερον τῆς καταλυθείσης δυναστείας (1600-1400), ἐκπροσωπούμενον διὰ τῶν τάφων τῶν εὐρεθέντων ἐντὸς τῆς ἀκροπόλεως, οὕτως ὥστε ὁ ὅλος Μυκηναϊκὸς πολιτισμὸς νὰ συμπύπτῃ πρὸς τὴν ὑστερομινωικὴν περίοδον.

Οἱ ᾽Αχαιοὶ συνεχίζοντες τοὺς ἥρωικους αὐτῶν ἄθλους στρατεύουσι καὶ ἐπὶ τὴν κραταιὰν Τροίαν, σπουδαῖον κέντρον τοῦ Αἰγαίου πολιτισμοῦ. Καὶ ἔπεσε μὲν τὸ Ἴλιον μετὰ μακρὸν αἵματηρὸν ἀγῶνα, ἀλλ' ἡ ἰσχὺς τῶν ᾽Αχαιῶν ἠμβλύνηθη ἔκτοτε καὶ δὲν ἠδυνήθησαν πλέον νάντιστῶσιν εἰς τοὺς τελευταίους ἐπιδραμόντας ἀπὸ Β συγγενεῖς Δωριεῖς, οἵτινες ἄλκιμοι ὄντες καὶ σιδηρᾷ ἤδη φέροντες ὄπλα (ὅθεν ἀπ' αὐτῶν ἄρχεται ἡ σιδηρᾷ ἐποχὴ ἐν Ἑλλάδι) καταλύουσι τὰ ἐν τῇ ἠπειρωτ. Ἑλλάδι καὶ Κρήτῃ κράτη τῶν ᾽Αχαιῶν, τερματίζουσι βιαίως τὸν Κρητομυκηναϊκὸν πολιτισμὸν καὶ βυθίζουσι τὴν Ἑλλάδα εἰς ἀληθῆ μεσαιῶνα, ἐξ οὗ ἀνέκυψε μόλις μετὰ πάροδον 3-4 αἰῶνων.

Οὕτως ὁ βίος τοῦ ἐνδόξου ἐκείνου λαοῦ ἐβυθίσθη εἰς ἐρείπια καὶ λήθην, ἕως ἀκαταπόνητος ἡ ἔρευνητικὴ σκαπάνη ἐξέθαψεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς φιλοσόργου μητρικῆς γῆς, ἣτις τόσον πιστῶς ἐκάλυπτε τὰ ἐρείπια, καὶ κατηύγασε διὰ τοῦ ἱστορικοῦ φωτὸς τὸν ἱστορικὸν βίον δύο ὄλων χιλιετηρίδων. Καὶ ἰδοὺ προβάλλουσι πρὸ

ἡμῶν τὰ ἀνάκτορα, ἐν οἷς κατόκησαν οἱ κραταιοὶ ἄνακτες, τὰ ὄπλα, δι' ὧν ἐμάχοντο, τὰ σκεύη, ὧν ἔκαμνον χρῆσιν ἐν τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ, οἱ τάφοι, ἐν οἷς ἀνεπαύθησαν τὰ πεπονημένα αὐτῶν σώματα, ἀντικοπτορίζοντα τὸν βίον ἐκείνον μετὰ τῆς αὐτῆς σχεδὸν σαφηνείας καὶ διαυγείας, μεθ' ἧς τὰ Περίκλεια μνημεῖα τὰς κλεινὰς Ἀθήνας τῆς ἐνδόξου πεντηκονταετίας. Ἄλλ' ὁ βίος ἐκεῖνος παρίσταται ἔτι πρὸ ἡμῶν ἄφρονος καὶ βωβὸς ὡς πρὸς τὰ ὀνόματα τῶν ἱστορικῶν μορφῶν (πλὴν τῆς τοῦ Μίνω, ἐπιζησάσης ἱστορικῶς), αἵτινες ἐδημιούργουν καὶ ἐνεψύχουν τὸν ἱστορικὸν ἐκείνον κόσμον, ἐφ' ὅσον ἀτυχῶς αἱ πλούσιαι τῆς Κρήτης ἐπιγραφαὶ δὲν κατωρθώθη μέχρι σήμερον νάναγνοσθῶσι. Τὸ κενὸν τοῦτο φαίνεται ὅτι πληροῦσι τὰ Ὀμηρικὰ ποιήματα, ἅτινα προβάλλουσιν ὡς ὁ κήρυξ καὶ ὁ ἔρμηνεύς τοῦ βίου ἐκείνου.

Ἡ προομήρειος ποιήσις. Ὡς ἐν τῇ μακραίῳνι τοῦ ἔθνους δουλεία τὰ δημοτικὰ ἄσματα ὑμνησαν τοὺς ἐνδόξους ἄθλους κλεφτῶν καὶ ἀρματολῶν, οὕτω καὶ κατὰ τοὺς χρόνους, οἵτινες διὰ τὴν πολυκίνητον δρᾶσιν καὶ τὰ ἥρωικὰ κλέα τῶν κατοίκων τοῦ Αἰγαίου ἐκλήθησαν *ἥρωικοί*, ἐμορφώθη πλὴν ἄλλων τινῶν ἁσμάτων καὶ δημοτικὴ τις ποιήσις ἄδουσα ἢ μεμονωμένους ἥρωικοὺς ἄθλους ἐπιφανῶν Ἀχαιῶν ἢ μάλιστα κοινὰς αὐτῶν στρατείας κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, ὡς τὴν στρατείαν τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, τὸν Ἀργοναυτικὸν πλοῦν καὶ τὸν Τρωικὸν πόλεμον, ὧν ἡ ἐξύμνησις διέθρυπτε τὸ αἶσθημα τῆς ἐθνικῆς φιλοτιμίας. Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ποιήσεως ἐκλήθη *ἔπος* (*εἰπεῖν*, διήγησις) καὶ διὴ *ἥρωικόν* διὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτοῦ, ἐκαλλιεργήθη δὲ ὑπὸ τῶν καλουμένων *δοιδῶν*, οἵτινες προσκαλούμενοι εἰς τὰς ἡγεμονικὰς αὐλὰς καὶ τὰς τραπέζας τῶν εὐγενῶν ἐπαίδουνον αὐτὰς ἄδοντες τοὺς ἄθλους τῶν προγόνων τοῦ ξενίζοντος ἢ οἰονδήποτε ἥρωικόν ἄθλον, ἀρτύοντες αὐτοὺς διὰ πλήθους μύθων, οὓς ἐδημιούργει τὸ εὐφάνταστον ἑλληνικὸν πνεῦμα ἐν τῇ νηπιώδει αὐτοῦ ἡλικίᾳ.

Τὰ Ὀμηρικὰ ἔπη. Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα ἐν Ἑλλάδι, ὅτε ἐνέσκηψεν ἡ θύελλα τῆς ἐπιδρομῆς τῶν Δωριέων. Ἐκ τῶν Ἀχαιῶν οἱ μὲν παρέμειναν ἐν τῇ πατρίῳ γῇ ὑποκύψαντες εἰς τοὺς ἐπιδρομεῖς, οἱ δέ, ὡς καὶ Ἴωνες, ἀπῆλθον εἰς τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Μ. Ἀσίας, συναποκομίζοντες καὶ τοὺς μύθους καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς ποιήσεως αὐτῶν, ἐκεῖ δέ, ἄφ' οὗ διεξήγαγον δεινοὺς νικηφόρους ἀγῶνας πρὸς τοὺς ἐνοίκους χάριν τῆς ἐγκαταστάσεως αὐτῶν, καθιδρῦθησαν οἱ μὲν Αἰολεῖς (Ἀχαιοὶ) εἰς τὰ ΒΔ τῆς Μ. Ἀσίας, οἱ δὲ

Ἴωνες (συγγενεῖς τῶν Ἀχ.) νοτιώτερον. Ἐκεῖ ὑπὸ τὸν γέλοεντα τῆς χώρας οὐρανὸν οἱ εὐφάνταστοι καὶ ζωηροὶ ἄποικοι, ἀναπαύομενοι ἤδη ἐν τοῖς κόλποις τῆς εἰρήνης καὶ πλουτοῦντες ἐκ τῆς ἐμπορίας ἐζήτησαν νὰ παιδρύνωσι τὰς ὥρας τῆς σχολῆς αὐτῶν διὰ τῆς ποιήσεως· ὅθεν διεσκεύασαν, συνεκέρασαν καὶ ἐπλούτισαν τὰ παλαιότερα ἔπη, ὧν τοὺς πυρῆνας εἶχον ἀποκομίσει μεθ' ἑαυτῶν, ἐποίησαν δὲ καὶ νεώτερα ἔπη. Ἄλλ' ἐκ πάντων τῶν ἠρωικῶν γεγονότων ἐφεῖλκε μᾶλλον τὴν προσοχὴν τῶν ἀποίκων ὁ Τρωικὸς πόλεμος καὶ ὡς νεώτατος καὶ διότι ἐγεινίαζον πρὸς τὸ θέατρον τοῦ πολέμου, τὴν Τροίαν, καὶ πρὸς τοῦτον κυρίως ἐστράφησαν οἱ ἄποικοι Αἰολεῖς, ἡ δὲ ποιητικὴ αὐτῆ ἐξεργασία τοῦ Τρωικοῦ πολέμου ἢ ἐν Αἰολίδι ἀρξαμένη ἐσυνεχίσθη καὶ ἐπερατώθη ἐν Ἴωνία, διότι Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς ἔζων ἐν ζωηρᾷ ἐπιμειξίᾳ καὶ ἦσαν συγγενέστατοι πρὸς ἀλλήλους, ἐκεῖ δὲ ἔλαβον τὴν ὀριστικὴν αὐτῶν μορφήν τὰ δύο μεγάλα ἔπη, ἡ Ἰλιάς καὶ ἡ Ὀδύσεια, διὰ τῆς ποιητικῆς φαντασίας τοῦ Ὀμήρου κατὰ τὴν 9—8. ἐκ. π. Χ., τρεῖς ὄλους αἰῶνας μετὰ τὸν Τρωικὸν πόλεμον.

Ἐφέτος θὰ γνωρίσωμεν ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας μέγα μέρος τῶν θλιβερῶν περιπετειῶν τοῦ ἥρωος καὶ τοῦ οἴκου αὐτοῦ. Ἄς ἴδωμεν ἤδη τί λέγει αὐτὸς ὁ ποιητὴς περὶ τοῦ θέματος τοῦ ποιήματός του.

II. ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α

Θεῶν ἀγορά.

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν,
πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω·
πολλὰ δ' ὃ γ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὄν κατὰ θυμόν,
ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐτάρῳν. | 5
ἀλλ' οὐδ' ὧς ἐτάρους ἐρρύσατο ἰέμενός περ·
αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο·
νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἥελίοιο
ἦσθιον· αὐτὰρ ὃ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ. |
τῶν ἀμύθεν γε, θεά, θύγατερ Διός, εἰπέ καὶ ἡμῖν. | 10
ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον,
οἴκοι ἔσαν πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν·
τὸν δ' οἶον, νόστοιο κεχρημένον ἠδὲ γυναικός,
νύμφη πότνι ἔρυκε Καλυψώ, δῖα θεάων,
ἐν σπέσει γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι. | 15
ἀλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
τῷ οἳ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι
εἰς Ἰθάκην, οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων
καὶ μετὰ οἴσι φίλοισι. θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες
νόσφι Ποσειδάωνος· ὃ δ' ἀσπερχὲς μενέαινεν | 20
ἀντιθέῳ Ὀδυσῆι πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι. |
ἀλλ' ὃ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας,
Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαΐαιαι, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
οἳ μὲν δυσσομένου Ὑπερίονος, οἳ δ' ἀνιόντος,
ἀντιῶν ταύρων τε καὶ ἀρνηῶν ἐκατόμβης. | 25
ἔνθ' ὃ γε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἳ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἀθροοὶ ἦσαν. |
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
μνήσατο γὰρ κατὰ θυμόν ἀμύμονος Αἰγίσθιο,

τόν ῥ' Ἀγαμεμονίδης τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ὀρέστης. 30
 τοῦ ὃ γ' ἐπιμνησθεὶς ἔπε' ἀθανάτοισι μετηύδα· |

„ὦ πόποι, οἷον δὴ νῦ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται!
 ἔξ ἡμέων γάρ φασι κάκ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 σφῆσιν ἀτασθαλίησιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν,
 ὡς καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπὲρ μόρον Ἀτρεΐδαο 35

γῆμ' ἄλοχον μνηστήν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
 εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον· ἐπεὶ πρό οἱ εἶπομεν ἡμεῖς,
 Ἑρμείαν πέμψαντες, εὐσκόπον Ἀργεῖφόντην,
 μήτ' αὐτὸν κτείνειν μήτε μνάσθαι ἄκοιτιν·
 ἐκ γὰρ Ὀρέστιαο τίσις ἔσσειται Ἀτρεΐδαο, 40
 ὁππότε ἂν ἠβήσῃ τε καὶ ἧς ἰμείρεται αἴης.

ὣς ἔφαθ' Ἑρμείας, ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθιοιο
 πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτεισεν· |

* τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 „ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων, 45
 καὶ λίην κείνός γε εἰκότι κεῖται ὄλεθρω,
 ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέξοι. |

ἀλλά μοι ἀμφ' Ὀδυσῆι δαΐφροني δαίεται ἦτορ,
 δυσμόρω, ὃς δὴ δητὰ φίλων ἀπο πῆματα πάσχει
 νήσῳ ἔν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης. 50
 νῆσος δεινρῆεσσα, θεὰ δ' ἔν δώματα ναίει,

Ἄτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὃς τε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
 μακράς, αἰ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν.

τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερούκει, 55
 αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλίοισι λόγοισιν
 θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,
 ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρόσκοντα νοῆσαι

ἧς γαίης, θανέειν ἰμείρεται· οὐδέ νῦ σοὶ περ
 ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε; οὐ νῦ τ' Ὀδυσσεύς 60
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέξων
 Τροίῃ ἔν εὐρείῃ; τί νῦ οἱ τόσον ὠδύσσαο, Ζεῦ;“ |

- τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 „τέκνον ἔμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων ;
 πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θεῖοιο λαθοίμην, 65
 ὅς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, περὶ δ' ἱρὰ θεοῖσιν
 ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν ; |
 ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἀσκελὲς αἰεὶ
 Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν,
 ἀντίθεον Πολύφημον, ὃο κράτος ἐστὶ μέγιστον 70
 πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θῶσα δέ μιν τέκε νύμφη,
 Φόρκυνος θυγάτηρ, ἀλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
 ἐν σπέεσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.
 ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 οὐ τι κατακτείνει, πλάττει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης· | 75
 ἀλλ' ἄγεθ' ἡμεῖς οἶδε περιφραζώμεθα πάντες
 νόστον, ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
 ὃν χόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων
 ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν ἐριδαινέμεν οἶος“· |
 τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη· 80
 „ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
 εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν,
 νοστήσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὄνδε δόμονδε,
 Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα, διάκτορον Ἀργεῖφόντην,
 νῆσον ἔς Ὠγυγίην ὀτρύνομεν, ὄφρα τάχιστα 85
 νύμφη εὐπλοκάμῳ εἴπη νημερτέα βουλήν,
 [νόστον Ὀδυσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νήηται]· |
 αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκηνδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρα οἱ υἱὸν
 μᾶλλον ἐποτρύνω καὶ οἱ μένος ἐν φρεσὶ θεῖω,
 εἰς ἀγορὴν καλέσαντα κάρη κομόωντας Ἀχαιοὺς 90
 πᾶσι μνηστήρεσιν ἀπειπέμεν, οἳ τέ οἱ αἰεὶ
 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς.
 πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόοντα
 νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἣν που ἀκούσῃ,
 ἦδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν“· | 95

Ἄθηνᾶς παραινέσεις πρὸς Τηλέμαχον.

Μνηστήρων εὐωχία.

- ὡς εἰποῦσ' ὑπὸ πόσσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. 96
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοι καρήνων αἰξάσα, 102
 στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος,
 οὐδοῦ ἐπ' αὐλείον παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 εἰδομένη ξεινῶ, Ταφίων ἠγήτορι Μέντη. | 105
 εὔρε δ' ἄρ' ἀ μνηστήρας ἀγήνορας· οἳ μὲν ἔπειτα
 πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερον,
 ἦμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν, οὓς ἔκτανον αὐτοί·
 κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὄτρηροὶ θεράποντες
 οἳ μὲν οἶνον ἐμίσγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ, 110
 οἳ δ' αὐτὲ σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
 νίζον καὶ πρότιθεν, τοὶ δὲ κρέα πολλὰ दाτεῦντο. |
 τὴν δὲ πολὺ πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 ἦστο γὰρ ἐν μνηστήρσι φίλον τετιμημένος ἦτορ,
 ὁσσομένος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσίν, εἴ ποθεν ἔλθων 115
 μνηστήρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θεῆ,
 τίμῃν δ' αὐτὸς ἔχοι καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσει.
 τὰ φρονέων, μνηστήρσι μεθήμενος, εἴσιδ' Ἀθῆνην. |
 βῆ δ' ἰθύς προθύροιο, νειεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ
 ξεινον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν· ἐγγύθι δὲ στὰς 120
 χεῖρ' ἔλε δεξιτερὴν καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „χαῖρε, ξεῖνε· παρ' ἄμμι φιλήσεται· αὐτὰρ ἔπειτα
 δείπνου πάσσάμενος μυθήσεται ὅττεό σε χεῖρ·“
 ὡς εἰπὼν ἠγεῖθ', ἥ δ' ἔσπετο Πάλλας Ἀθῆνη. | 125
 οἳ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐντόσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
 ἔγχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν
 δούροδόκης ἐντόσθεν ἐνξόου, ἐνθα περ ἄλλα
 ἔγχε' Ὀδυσῆος ταλασίφρονος ἴσταιο πολλά,

- αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων, ὑπὸ λίτα πετάσσας 130
 κάλον δαιδάλεον ὑπὸ δὲ θρηῆνυς ποσὶν ἦεν· |
 πάρος δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
 μνηστήρων, μὴ ξείνος ἀνιήθεις ὄρουμαγδῶ
 δειπνῶ ἀηδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθὼν,
 ἢ δ' ἵνα μὴν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροίτο. |× 135
 χέρονίβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
 κάλῃ, χρύσειῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νύσασθαι παρὰ δὲ ξεστήν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 σῖτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα, 139
 δαιτρὸς δὲ κρεῶν πίνακας παρέθηκεν αἰείρας 141
 πάντοίῳ, παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα·
 κήρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπώχετο οἰνοχοεύων. |×
 ἔς δ' ἦλθον μνηστήρες ἀγήνορες, οἳ μὲν ἔπειτα
 ἔξειξ ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, 145
 τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χειρᾶς ἔχευαν,
 σῖτον δὲ δμωαὶ παρηνήνεον ἐν κανέοισιν,
 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
 οἳ δ' ἐπ' ὀνήαθ' ἑτοῖμα προζείμενα χειρᾶς ἴαλλον. |
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἔξ ἔρον ἔντο 150
 μνηστήρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει,
 μολπή τ' ὄρχηστὺς τε· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαίτός·
 κήρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκεν
 Φημίῳ, ὃς ῥ' ἦειδε παρὰ μνηστήρσιν ἀνάγκη· |
 ἦ τοι ὃ φορμίζων ἀνεβάλλετο κάλον αἰεῖδεν, 155
 αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
 ἄγχι σχῶν κεφαλῆν, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἳ ἄλλοι· |
 „ξείνε φίλ', ἦ καὶ μοι νεμεσήσεται ὅττι κεν εἴπω ;
 τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδή,
 ῥῆ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίωτον νήποινον ἔδουσιν, 160
 ἀνέρος, οὗ δὴ που λεύκ' ὄστέα πύθεται ὄμβρῳ
 κείμεν' ἐπ' ἠπείρου ἢ εἰν ἀλὶ κῶμα κυλίνδει. |
 εἰ κεῖνον γ' Ἰθάκηνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα,

- πάντες κ' ἄρησαίαιτ' ἑλαφρότεροι πόδας εἶναι
 ἢ ἀφνειότεροι χροσοῖό τε ἐσθῆτός τε. | 165
- νῦν δ' ὁ μὲν ὧς ἀπόλωλε κακὸν μόνον οὐδέ τις ἡμῖν
 θαλπωρή, εἴ πέρ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 φῆσιν ἐλεύσεσθαι. τοῦ δ' ὄλετο νόστιμον ἦμαρ. |
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον· 170
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆς;
 ὀπποίης τ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο· πῶς δέ σε ναῦται
 ἦγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο;
 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν οἴομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι. |
 καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὐ εἰδῶ,
 ἦ ἢ νέον μεθέπεις, ἦ καὶ πατρῷός ἐσσι 175
 ξεῖνος, ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
 ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων“.
- τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 „τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Μέντης Ἀγχιάλιο δαΐφρονος εὐχομαι εἶναι 180
 υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω. |
 νῦν δ' ὧδε ξὺν νηὶ κατήλυθον ἠδ' ἐτάροισιν,
 πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον ἐπ' ἄλλοθρόους ἀνθρώπους,
 ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν, ἄγω δ' αἶθωνα σίδηρον. |
 νηὺς δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ, νόσφι πόλης, 185
 ἐν λιμένι Ῥεΐθρῳ, ὑπὸ Νηίῳ ὑλήεντι. |
 ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρῷοι εὐχόμεθ' εἶναι
 ἕξ ἀρχῆς, εἴ πέρ τε γέροντ' εἴρηαι ἐπελθῶν
 Λαέρτην ἦρωα, τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
 ἔρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πῆματα πάσχειν 190
 γοηὶ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἦ οἱ βρῶσίν τε πόσιν τε
 παρτιθεῖ, εὖτ' ἄν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβησιν
 ἐρπύζοντ' ἀνά γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο. |
 νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι
 σὸν πατέρ' ἀλλά νυ τόν γε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου. 195
 οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσσεύς,

ἀλλ' ἔτι που ζωὸς κατερύχεται εὐρέϊ πόντῳ,
 νήσῳ ἔν ἀμφιρύτῃ, χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
 ἄγριοι, οἳ που κείνον ἐρυκανόσ' ἀέκοντα. |
 αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ 200
 ἀθάνατοι βάλλουσι καὶ ὡς τελέεσθαι οἶω,
 οὔτε τι μάντις ἐὼν οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς. |
 οὐ τοι ἔτι δηρόν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης
 ἔσσεται, οὐδ' εἴ πέρ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσιν·
 φράσσειται ὡς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν. | 205
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος πάϊς εἰς Ὀδυσῆος.
 αἰνῶς μὲν κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
 κείνῳ, ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισιν,
 πρὶν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι 210
 Ἄργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλης ἐπὶ νηυσίν·
 ἐκ τοῦ δ' οὔτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον οὔτ' ἐμὲ κείνος.“ |
 τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 „τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 μήτηρ μὲν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἐγὼ γε 215
 οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἐὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω. |
 ὡς δὴ ἐγὼ γ' ὄφελον μάκαρός νῦν τευ ἔμμεναι υἱὸς
 ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἐοῖς ἐπι γῆρας ἔτετμεν.
 νῦν δ' ὅς ἀποτιμότητος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,
 τοῦ μ' ἐκ φασὶ γενέσθαι, ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεεῖνεις“. | 220
 τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 „οὐ μὲν τοι γενεὴν γε θεοὶ νώνυμον ὀπίσσω
 θῆκαν, ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγείνατο Πηνελόπεια. |
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 τίς δαῖς, τίς δὲ ὄμιλος ὄδ' ἔπλετο; τίπτε δέ σε χρεῶ; 225
 εἰλαπίνῃ ἤε γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν.
 ὥς τέ μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσιν
 δαίνυσθαι κατὰ δῶμα. νεμεσσήσαιτό κεν ἀνήρ
 αἰσχρα πόλλ' ὕρόων, ὅς τις πινυτός γε μετέλθοι“. |

- τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤδα· 230
 „ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ' ἔτι ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλῆς,
 μέλλεν μὲν ποτε οἶκος ὄδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
 ἔμμεναι, ὄφρ' ἔτι κείνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν· |
 νῦν δ' ἐτέρως ἐβόλοντο θεοὶ κακὰ μητιῶντες,
 οἳ κείνον μὲν ἄιστον ἐποίησαν περὶ πάντων 235
 ἀνθρώπων, ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ὄδ' ἀκαχοίμην,
 εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ,
 ἠὲ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν. |
 τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
 ἠδέ κε καὶ ᾧ παιδί μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω. | 240
 νῦν δέ μιν ἀκλεέως Ἄρπυιαι ἀνηρείψαντο.
 οἴχετ' ἄιστος, ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε
 κάλλιπεν· οὐδέ τι κείνον ὀδυρόμενος στεναχίζω
 οἶον, ἐπεὶ νῦ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.
 ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπι κρατεύουσιν ἄριστοι, 245
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
 ἠδ' ὅσοι κραναὴν Ἰθάκην ἀτά κοιρανέουσιν,
 τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον. |
 ἦ δ' οὐτ' ἀρνέεται στυγερόν γάμον οὔτε τελευτὴν
 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες 250
 οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαρραίσουσι καὶ αὐτόν“· |
 τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη·
 „ὦ πόποι, ἦ δὴ πολλὸν ἀποιοχόμενου Ὀδυσῆος
 δεύε', ὃ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη. |
 εἰ γὰρ νῦν ἐλθὼν δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσιν 255
 σταίῃ, ἔχων πῆληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
 τοῖος ἑὼν, οἶόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτα νόησα
 οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
 ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο. |
 ὦχετο γὰρ καὶ κεῖσε θεῆς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεὺς 260
 φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὄφρα οἱ εἶη
 λιοὺς χρίεσθαι χαλκήρεας· ἀλλ' ὃ μὲν οὐ οἶ

δῶκε, ἐπεὶ ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἔοντας,
 ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἔμός· φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς. |
 τοῖος ἔὼν μνηστῆρσιν ὀμιλήσειεν Ὀδυσσεύς· 265
 πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίαιτο πικρόγαμοί τε. |
 ἀλλ' ἢ τοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 ἢ κεν νοστήσας ἀποτείσεται, ἦε καὶ οὐκί,
 οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα
 ὄππως κε μνηστῆρας ἀπόσσει ἐκ μεγάροιο. | 270
 εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων.
 αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἤρωας Ἀχαιοὺς
 μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπὶ μάρτυροι ἔστων. |
 μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι,
 μητέρα δ', εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμάεται γαμέεσθαι, 275
 ἄψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι. |
 σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἶ κε πίθηαι·
 νῆ' ἄρσας ἐρέτησιν ἐείκοσιν, ἦτις ἀρίστη, 280
 ἔρχειο πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο,
 ἦν τίς τοι εἶπησι βροτῶν ἢ ὅσσαν ἀκούσης
 ἐκ Διός, ἢ τε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισιν. |
 πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἐλθὲ καὶ εἴρεο Νέστορα δῖον,
 κεῖθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον· 285
 ὅς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων. |
 εἰ μὲν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστιον ἀκούσης,
 ἢ τ' ἄν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν·
 εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσης μηδ' ἔτ' ἔόντος,
 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν 290
 σῆμά τέ οἱ χεῦαι καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖξαι
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι. |
 αὐτὰρ ἐπὶν δὴ ταῦτα τελευτήσης τε καὶ ἔρξης,
 φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν
 ὄππως κε μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν 295

κτεινῆς ἢ δόλω ἢ ἀμφοδόν· οὐδέ τί σε χρὴ
 νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἔσοι. |
 ἦ οὐκ αἰεὶς, οἷον κλέος ἔλλαβε διὸς Ὀρέστης
 πάντα ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
 Αἴγισθον δολόμητιν, ὃ οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα; 300
 καὶ σύ, φίλος, — μάλα γάρ σ' ὀρώω καλὸν τε μέγαν τε —
 ἄλκιμος ἔσσο, ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων ἐν εἴπῃ. |
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοῖν κατελεύσομαι ἤδη
 ἦδ' ἐτάρους, οἳ πού με μάλ' ἀσχαλώουσι μένοντες·
 σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων·. | 305
 τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
 „ξεῖν', ἦτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
 ὥς τε πατὴρ ᾧ παιδί, καὶ οὐ ποτε λήσομαι αὐτῶν. |
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 ὄφρα λοεσσάμενός τε τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ, 310
 δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίης, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
 τιμῆεν, μάλα καλόν, ὃ τοι κειμήλιον ἔσται
 ἐξ ἐμεῦ, οἷα φίλοι ξεῖνοι ξεῖνοισι διδοῦσιν“. |
 τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 „μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο. 315
 δῶρον δ', ὅττι κέ μοι δόμεναι φίλον ἦτορ ἀνώγη,
 αὐτίς ἀνερχομένῳ δόμεναι οἴκόνδε φέρεσθαι
 καὶ μάλα καλὸν ἐλών· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς“. |
 ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὄρνις δ' ὥς ἀνόπαια διέπτατο· τῷ δ' ἐπὶ θυμῷ 320
 θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τέ εἰ πατρός
 μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν· ὃ δὲ φρεσὶν ἦσι νοήσας
 θάμβησεν κατὰ θυμόν· οἶσατο γὰρ θεὸν εἶναι. |
 αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπώχετο ἰσόθεος φῶς.
 τοῖσι δ' αἰοδὸς ἄειδε περικλυτός, οἳ δὲ σιωπῇ 325
 ἦατ' ἀκούοντες· ὃ δ' Ἀχαιῶν νόστον ἄειδεν
 λυγρόν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη. |
 τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδῆν

- κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια·
κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσεται οἷο δόμοιο, 330
οὐκ οἶη, ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἔποντο.
ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
ἅντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη. | 335
δακρύσασα δ' ἔπειτα προσηύδα θεῖον ἀοιδόν·
„Φήμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτῆρια οἶδας,
ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τά τε κλείουσιν ἀοιδοί.
τῶν ἔν γέ σφιν ἄειδε παρήμενος, οἱ δὲ σιωπῇ
οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαύε' ἀοιδῆς 340
λυγρῆς, ἣ τέ μοι αἰὲν ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
τείρει, ἐπεὶ με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον·
τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω μεμνημένη αἰεὶ
[ἀνδρός, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος]“. |
τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα· 345
„μῆτερ ἐμή, τί τ' ἄρα φθονεῖς ἐρήϊρον ἀοιδόν
τερπέμεν ὄππῃ οἱ νόος ὄρνυται ; οὐ νύ τ' ἀοιδοὶ
αἴτιοι, ἀλλὰ ποθι Ζεὺς αἴτιος, ὅς τε δίδωσιν
ἀνδράσιν ἀλφιστῆσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἐκάστω. |
τούτῳ δ' οὐ νέμεσις Δαναῶν κακὸν οἶτον αἰεῖδεν· 350
τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
ἣτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται. |
σοὶ δ' ἐπιτολμαέτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν·
οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἷος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ
ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο. | 355
ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
ἰστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
ἔργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἀνδρεςσι μελήσει
πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ“. |
ἦ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκειν· 360
παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.

ἔς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
 κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνον
 ἠδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη. | 365

μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνά μέγαρα σκιοέντα,
 πάντες δ' ἠρήσαντο παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι. |
 τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·
 „μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,
 νῦν μὲν δαινύμενοι τερωόμεθα, μηδὲ βοητὺς
 ἔστω, ἐπεὶ τό γε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν αἰδοῦ
 τοιοῦδ', οἷος ὄδ' ἐστί, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν. | 370
 ἠῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζώμεσθα κιόντες
 πάντες, ἴν' ὕμιν μῦθον ἀπληγέως ἀποείπω“. | 373

ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶξ ἐν χεῖλεσι φύντες
 Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν. | 381

τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Ἐυπεΐθεος υἱός·
 „Τηλέμαχ', ἧ μάλα δὴ σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
 ὑπαγόρην τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν·
 μὴ σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
 ποιήσειεν, ὃ τοι γενεῆ πατρῴϊόν ἐστιν“. | 385

τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠῦδα·
 „Ἀντίνο', εἴ πέρ μοι καὶ ἀγάσσειαι, ὅτι κεν εἴπω,
 καὶ κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι, Διὸς γε διδόντις, ἀρέσθαι.
 ἧ φῆς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι·
 οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευμένῳ αἰψά τέ οἱ δῶ
 ἀφνειὸν πέλεται καὶ τιμηστέρος αὐτός. |
 ἀλλ' ἧ τοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσι καὶ ἄλλοι
 πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἠδὲ παλαιοὶ,
 τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσιν, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς·
 αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἄναξ ἔσομ' ἡμετέροιο
 καὶ δμῶων, οὓς μοι λήσασατο διὸς Ὀδυσσεύς“. | 395

τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου πάις, ἀντίον ἠῦδα·
 „Τηλέμαχ', ἧ τοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 ὅς τις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν·

κτῆματα δ' αὐτὸς ἔχοις καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις.
 μὴ γὰρ ὃ γ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅς τις σ' ἀέκοντα βίηφιν
 κτῆματ' ἀπορραΐσει Ἰθάκης ἔτι ναιετοώσης. |
 ἀλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἐρέσθαι. 405
 ὀππόθεν οὗτος ἀνὴρ, ποίης δ' ἔξ εὔχεται εἶναι
 γαίης, ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα·
 ἤε τιν' ἀγγελίην πατρὸς φέρει ἐρχομένοιο,
 ἢ ἔδον αὐτοῦ χροῆος ἐελδόμενος τόδ' ἰκάνει; |
 οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινεν 410
 γνώμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῶ εἰς ὧπα ἐφκει·

τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηῦδα·
 „Εὐρύμαχ', ἢ τοι νόστος ἀπώλετο πατρὸς ἐμοῖο·
 οὔτ' οὖν ἀγγελίη ἔτι πείθομαι εἴ ποθεν ἔλθοι,
 οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἦν τινα μήτηρ 415
 ἔς μέγαρον καλέσσασα θεοπρόπον ἐξερέηται. |
 ξείνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώιος ἐκ Τάφου ἐστίν,
 Μέντης δ' Ἀγγιάλιο δαΐφρονος εὔχεται εἶναι
 υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει·
 ὡς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγνω. | 420
 οἱ δ' εἰς ὀρχηστὺν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
 τρῆψάμενοι τέρποντο, μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν·
 τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν·
 δὴ τότε κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος. |

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Καλυψοῦς ἄντρον.

ἢ ῥα καὶ Ἑρμείαν υἱὸν φίλον ἀντίον ηῦδα· 28
 „Ἑρμεία, σὺ γὰρ αὐτε τά τ' ἄλλα περ ἄγγελός ἐσοι,
 νύμφη εὐπλοκάμφῳ εἰπεῖν νημερτέα βουλήν, 30
 νόστον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὧς κε νέηται

οὔτε θεῶν πομπῇ οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων. |
 ἀλλ' ὁ γ' ἐπὶ σχεδίσῃ πολυδέσμου πήματα πάσχων
 ἡματί κ' εἰκοστῷ Σχερίην ἐρίβωλον ἴκοιτο,
 Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἱ ἀγχίθιοι γεγάασιν. 35
 οἱ κέν μιν περὶ κῆρι θεὸν ὧς τιμήσουσιν,
 πέμπουσιν δ' ἐν νηὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 χαλκόν τε χρυσόν τε ἄλις ἐσθῆτά τε δόντες,
 πόλλ', ὅσ' ἂν οὐδέ ποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
 εἷ περ ἀπήμων ἤλθε, λαχὼν ἀπὸ ληίδος αἴσαν. | 40
 ὧς γάρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέμεν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐς ὑπόροφον καὶ εἶν ἐς πατρίδα γαῖαν". |
 ὧς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργεῖφόντης·
 αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα
 ἀμβρόσια χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὑγρὴν 45
 ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 εἴλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
 τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργεῖφόντης. |
 Πιερίην δ' ἐπιβάς ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ· 50
 σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῆμα λάρῳ ὄρνιθι εἰοκῶς,
 ὅς τε κατὰ δεινοὺς κόλπους ἄλως ἀτρουγέτιο
 ἰχθῦς ἀγρώσσω πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἄλμῃ.
 τῷ ἴκελος πολέεσσιν ὀχήσατο κύμασιν Ἐομῆς. |
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἐοῦσαν, 55
 ἔνθ' ἐκ πόντιου βᾶς ἰοειδέος ἠπειρόνδε
 ἦεν, ὄφρα μέγα σπέος ἴκετο, τῷ ἔνι νύμφῃ
 ναῖεν εὐπλόκαμος· τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν. |
 πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόσε δ' ὀδμῇ
 κέδρου τ' εὐκαέτιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδην 60
 δαιομένων· ἠ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ·
 ἰστον ἐποιχομένη χρυσεῖη κερκίδ' ὕφαιεν. |
 ὕλη δὲ σπέος ἀμφὶ πεφύκει τηλεθώωσα,
 κλήθηρ τ' αἰγαιρός τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος.

ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,
 σκῶπές τ' ἴρηκές τε τανύγλωσσοί τε κορῶναι
 εἰνάλιαι, τῆσιν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν.

65

ἦ δ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπέεος γλαφυροῖο
 ἡμερὶς ἠβῶωσα, τεθήλει δὲ σταφυλῆσιν. |

70

κοῖναι δ' ἐξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῶ,
 πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη.
 ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἠδὲ σελίνου
 θήλεον. | ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
 θηήσαιο ἰδὼν καὶ τερφθεῖη φρεσὶν ἦσιν.

ἔνθα στὰς θηεῖτο διάκτορος Ἀργεῖφόντης. |

75

αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα ἐῷ θηήσατο θυμῷ,
 αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὸν σπέος ἤλυθεν, οὐδέ μιν ἄντην
 ἠγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψὸς διὰ θεάων

οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
 ἀθάνατοι, οὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει. |

80

οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσεῖα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτεμεν,
 ἀλλ' ὃ γ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος, ἔνθα πάρος περ,
 δάκρυσι καὶ στοναχῆσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων. |

83

Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψὸς διὰ θεάων
 ἐν θρόνῳ ἰδρῦσασα φαεινῷ σιγαλόεντι.

85

„τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόρραπι, εὐλήλουθας
 αἰδοῖός τε φίλος τε ; πάρος γε μὲν οὐ τι θαμίζεις.

αὔδα ὅ τι φρονέεις. τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 εἰ δύναμαι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.“ |

90

ὣς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν
 ἀμβροσίης πλήσασα, κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν·

92

αὐτὰρ ὃ πῖνε καὶ ἦσθε διάκτορος Ἀργεῖφόντης. |
 αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῆ,

95

καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν
 „εἰρωτᾶς μ' ἐλθόντα θεὰ θεόν, αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω· κέλευι γάρ. |
 Ζεὺς ἐμέ γ' ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·

τίς δ' ἂν ἐκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἄλμυρὸν ὕδωρ 100
 ἄσπετον ; οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οἷ τε θεοῖσιν
 ἰερά τε ῥέζουσι καὶ ἐξαίτους ἐκατόμβας.
 ἀλλὰ μάλ' οὐ πῶς ἔστι Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὔθ' ἀλιῶσαι. |
 φησί τοι ἄνδρα παρεῖναι οἰζυρώτατον ἄλλων, 105
 τῶν ἀνδρῶν, οἱ ἄστυ πέρι Πριάμοιο μάχοντο. 110
 τὸν νῦν σ' ἠνώγειν ἀποπεμπέμεν ὅτι τάχιστα· 112
 οὐ γάρ οἱ τῆδ' αἴσα φίλων ἄπο νόσφιν ὀλέσθαι,
 ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐξ ὑπόροφον καὶ εἶν ἐς πατρίδα γαῖαν“. | 115
 ὣς φάτο, ῥίγησεν δὲ Καλυψὼ διὰ θεάων,
 καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „σχέτλιοι ἐστε, θεοί, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων,
 οἷ τε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάξεσθαι
 ἀμφαδίην, ἣν τίς τε φίλον ποιήσεται ἀκοίτην. | 120
 ὧς μὲν ὅτ' Ὀρίων' ἔλετο ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 τόφρα οἱ ἠγάασθε θεοὶ ῥῆα ζῶοντες,
 ἦός μιν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἀγνή
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιομένη κατέπεφνε.
 ὧς δ' ὀπότε Ἰασίωνι εὐπλόκαμος Δημήτηρ 125
 ᾧ θυμῷ εἷξασα μίγη φιλότῃ καὶ εὐνῇ
 νεῖῳ ἐνὶ τριπόλῳ· οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
 Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ. |
 ὧς δ' αὖ νῦν μοι ἀγάσθε, θεοί, βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.
 τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα 130
 οἶον, ἐπεὶ οἱ νῆα θοῖν ἀργῆτι κεραυνῷ
 Ζεὺς ἐλάσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 [ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθεν ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμός τε φέρων καὶ κῆμα πέλασσαν.]
 τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ἠδὲ ἔφασκον 135
 θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα. |
 ἀλλ' ἐπεὶ οὐ πῶς ἔστι Διὸς νόον αἰγιόχοιο

οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὔθ' ἀλιῶσαι,
 ἔρορέτω, εἴ μιν κείνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 πόντον ἔπ' ἀτρύγετον. | πέμψω δέ μιν οὐ πη ἐγὼ γε· 140
 οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·
 αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαῖαν ἱκηται". |

τὴν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεῖφόντης· 145
 „οὔτω νῦν ἀπόπεμπε, Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν,
 μή πῶς τοι μετόπισθε κοιτεσσάμενος χαλεπήνη". |

ὥς ἄρα φωνήσας ἀλέβη κρατὺς Ἀργεῖφόντης.
 ἦ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα πότνια Νύμφη
 ἦτ', ἐπεὶ δὴ Ζηῆδος ἐπέκλυεν ἀγγελιάων. | 150

τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὔρε καθήμενον· οὐδέ ποτ' ὄσσε
 δακρυόφιν τέρσοντο, κατεῖβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν
 νόστον ὀδυρομένῳ, ἐπεὶ οὐκέτι ἦνδανε Νύμφη·
 ἀλλ' ἦ τοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάγκη

ἐν σπέεσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ, 155

ἦματα δ' ἄμ πέτρῃσι καὶ ἠμόνεσσι καθίζων 156

πόντον ἔπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο δάκρυα λείβων. | 158
 ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσεφώνεε διὰ θεῶων·

„κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν 160
 φθινέτω· ἦδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.

ἀλλ' ἄγε δούρατα μακρὰ ταμῶν ἀρμόζεο χαλκῷ
 εὐροεῖαν σχεδίην· ἀτὰρ ἱκρία πῆξαι ἐπ' αὐτῆς

ὑψοῦ, ὥς σε φέρῃσιν ἐπ' ἠεροειδέα πόντον. |
 αὐτὰρ ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν 165
 ἐνθήσω μενοεικέ', ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι,

εἵματά τ' ἀμφιέσω· πέμψω δέ τοι οὔρον ὀπισθεν,
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαῖαν ἱκηαι,

αἷ κε θεοὶ γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 οἳ μεο φέρτεροί εἰσι νοῆσαι τε κρῆναί τε". | 170

ὥς φάτο, ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

καί μιν φωνήσας ἔπβα πτερόεντα προσηύδα·
 „ἄλλο τι δὴ σύ, θεά, τόδε μήδεαι, οὐδέ τι πομπήν,
 ἢ με κέλευαι σχεδίῃ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης
 δεινόν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες εἶσαι 175

ὠκύποροι περόωσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὐροφ. |
 οὐδ' ἂν ἐγὼν ἀέκητι σέθεν σχεδίδης ἐπιβαίην,
 εἰ μή μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι
 μή τί μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.“ |

ὣς φάτο, μείδῃσεν δὲ Καλυψὼ δία θεάων, 180
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 „ἦ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσί καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς·

οἶον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορευῆσαι! |
 ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν
 καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος 185
 ὄρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν,
 μή τί τοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο. |

ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἄσσομαι ἂν ἐμοὶ περ
 αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρηῶ τόσον ἴκοι·
 καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναΐσιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ 190
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.“ |

ὣς ἄρα φωνήσασ' ἠγήσατο δία θεάων
 καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἴχνια βαίνει θεοῖο.
 Ἴξον δὲ σπεῖος γλαφυρὸν θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνήρ,
 καὶ ῥ' ὁ μὲν ἔνθα καθέζετο ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη 195

Ἑρμείας, νύμφη δὲ τίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδήν,
 ἔσθιν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν·
 αὐτὴ δ' ἀντίον ἴξεν Ὀδυσσεύος θεῖοιο,
 τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμῶαι καὶ νέκταρ ἔθηκαν.

οἱ δ' ἐπ' ὀνήαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον. | 200
 αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
 τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Καλυψὼ δία θεάων·
 „διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν

- αὐτίκα νῦν ἐθέλεις λέναι ; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης. | 205
 εἷ γε μὲν εἰδείης σῆσι φρεσὶν, ὅσα τοι αἴσα
 κήδε' ἀναπλῆσαι πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι,
 ἐνθάδε κ' αὔθι μένων σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις
 ἀθάνατός τ' εἴης, ἰμειρόμενός περ ἰδέσθαι
 σὴν ἄλοχον, τῆς τ' αἰὲν ἐέλδεται ἤματα πάντα. | 210
 οὐ μὲν θην κείνης γε χειρείων εὐχομαι εἶναι
 οὐ δέμας οὐδὲ φυήν, ἐπεὶ οὐ πως οὐδὲ ἔοικεν
 θνητὰς ἀθανάτησι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν“. |
 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „πότνα θεά, μή μοι τόδε χῶεο. οἶδα καὶ αὐτὸς 215
 πάντα μάλ', οὔνεκα σεῖο περίφρων Πηνελόπεια
 εἶδος ἀκιδνοτέρη μέγεθός τ' εἰς ἅντα ἰδέσθαι·
 ἦ μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως·
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἤματα πάντα
 οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι. | 220
 εἰ δ' αὖ τις ῥαίησι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
 τλήσομαι ἐν στήθεσσι ἐχὼν ταλαπενθέα θυμόν·
 ἦδη γὰρ μάλα πολλὰ πάθον καὶ πολλὰ μόγησα
 κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω“. |
 ὡς ἔφατ', ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδυσσε καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν. 225
 ἐλθόντες δ' ἄρα τῷ γε μυχῶ σπέεος γλαφυροῖο
 τερπέσθην φιλότῃ παρ' ἀλλήλοισι μένοντες. |

Ὀδυσσεὺς σχεδία.

- ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 αὐτίχ' ὁ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἔννυτ' Ὀδυσσεύς,
 αὐτὴ δ' ἀργύφρον φᾶρος μέγα ἔννυτο νύμφη, 230
 λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' Ἴξυϊ
 καλὴν χρυσεῖην, κεφαλῇ δ' ἐφύπερθε καλύπτρην.
 καὶ τότε Ὀδυσσεῖ μεγαλήτορι μήδετο πομπήν. | 233

234 61. Ὁ Ὀδ. λαβὼν ἐργαλεῖα παρὰ τῆς Καλυψοῦς ναυπηγεῖ σχεδίαν.

- τέτρατον ἡμᾶρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα. 262
 τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου διὰ Καλυψῶ
 εἵματα τ' ἀμφιέσασα θυώδεα καὶ λοέσασα.
 ἔν δέ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνιοι 265
 τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν, ἔν δέ καὶ ἦα
 κωρύκῳ· ἔν δέ οἱ ὄψα τίθει μενοεικέα πολλὰ.
 οὔρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρὸν τε. |
 γηθόσυνος δ' οὔρῳ πέτασ' ἰστία δίος Ὀδυσσεύς.
 αὐτὰρ ὁ πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνηέντως 270
 ἦμενος, οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν
 Πηλιάδας τ' ἔσορῶντι καὶ ὄψε δύοντα Βοώτην
 ἄρκτον θ', ἦν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν,
 ἣ τ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὀρίωνα δοκεύει,
 οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὀκεανοῖο· 275
 τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Καλυψῶ διὰ θεάων
 ποντοπορευέμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα. |
 ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἦματα ποντοπορευῶν,
 ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιόεντα
 γαίης Φαιήκων, ὅτι τ' ἄγχιστον πέλεν αὐτῷ· 280
 εἶσατο δ' ὡς ὅτε ῥινὸν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ. |
 τὸν δ' ἐξ Αἰθιοπῶν ἀνίων κρείων ἐνοσίχθων
 τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν· εἶσατο γὰρ οἱ
 πόντον ἐπιπλῶν· ὃ δ' ἐχώσατο κηρόθι μᾶλλον,
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν· 285
 „ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως
 ἀμφ' Ὀδυσῆι ἐμεῖο μετ' Αἰθιοπέσσι ἐόντος·
 καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδόν, ἐνθα οἱ αἶσα
 ἐκφυγέειν μέγα πείραρ οἰζύος, ἦ μιν ἰκάνει.
 ἀλλ' ἔτι μὲν μὴν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος“. | 290
 ὣς εἰπὼν σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον
 χερσὶ τρίαιναν ἐλών· πάσας δ' ὀρόθυεν ἀέλλας
 παντοίων ἀνέμων, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν
 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ·

σὺν δ' Εὐρός τε Νότος τ' ἔπεσον Ζέφυρός τε δυσαῖς 295
 καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῆμα κυλίνδων. |
 καὶ τότε Ὀδυσσεύς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 „ ὦ μοι ἐγὼ δειλός! τί νύ μοι μήκιστα γένηται ;
 δεῖδω, μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν, 300
 ἢ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι,
 ἄλγε' ἀναπλήσειν· τὰ δὲ δὴ νῦν πάντα τελεῖται. |
 οἴοισιν νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρὺν
 Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον, ἐπισπέρχουσι δ' ἄλλαι
 παντοίων ἀνέμων· νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος. | 305
 τρὶς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἳ τότε ὄλοντο
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέροντες. |
 καὶ δὴ ἐγὼ γ' ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
 ἦματι τῷ, ὅτε μοι πλεῖστοι χαλκήρεα δοῦρα
 Τρῶες ἐπέροισαν περὶ Πηλεΐωνι θανόντι· 310
 τῷ κ' ἔλαχον κτερέων, καὶ μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί·
 νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἴμαρτο ἀλῶναι“. |
 ὣς ἄρα μιν εἰπόντι' ἔλασεν μέγα κῆμα κατ' ἄκρης
 δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδίην ἐλέλιξεν.
 τῆλε δ' ἀπὸ σχεδῆς αὐτὸς πέσε, πηδάλιον δὲ 315
 ἐκ χειρῶν προέηκε· μέσον δέ οἱ ἴστων ἔαξεν
 δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα,
 τηλοῦ δὲ σπεῖρον καὶ ἐπίκριον ἔμπεσε πόντῳ. |
 τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρουχα θῆκε πολὺν χρόνον, οὐδὲ δυνάσθη
 αἶψα μάλ' ἀνσχεθέειν μεγάλου ὑπὸ κύματος ὀρμῆς· 320
 εἵματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε, τὰ οἱ πόρε δια Καλυψώ. |
 ὄψε δὲ δὴ ῥ' ἀνέδου, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην
 πικρὴν, ἣ οἱ πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν.
 ἀλλ' οὐδ' ὡς σχεδῆς ἐπελήθετο τειρόμενός περ,
 ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐνὶ κύμασιν ἐλλάβει' αὐτῆς, 325
 ἐν μέσση δὲ καθίζε τέλος θανάτου ἀλειίνων. |
 τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῆμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα.

ὥς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέησιν ἀκάνθας
 ἄμ πεδίον, πυκιναὶ δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται,
 ὥς τὴν ἄμ πέλαγος ἄνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα· 330
 ἄλλοτε μὲν τε Νότος Βορέη προβάλεσκε φέρεσθαι,
 ἄλλοτε δ' αὐτ' Εὐῖρος Ζεφύρω εἴξασκε διώκειν. |

τὸν δὲ ἶδεν Κάδμου θυγάτηρ καλλίσφυρος Ἰνώ,
 Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα,
 νῦν δ' ἄλδος ἐν πελάγεσσι θεῶν ἕξ ἔμμορε τιμῆς. 335

ἣ ῥ' Ὀδυσῆ' ἐλέησεν ἀλώμενον ἄλγε' ἔχοντα. 336

ἴξε δ' ἐπὶ σχεδῆς πολυδέσμου εἶπέ τε μῦθον· 338

„κάμμορε, τίπτε τοι ὦδε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 ὠδύσαι' ἐκπάγλως, ὅτι τοι κακὰ πολλὰ φυτεύει; | 340

οὐ μὲν δὴ σε καταφθείσει μάλα περ μενεαίνων·

ἀλλὰ μάλ' ὦδ' ἔρξαι, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·

εἵματα ταῦτ' ἀποδὺς σχεδίην ἀνέμοισι φέρεσθαι

κάλλιπ', ἀτὰρ χεῖρεσσι νέων ἐπιμαίεο νόστου

γαίης Φαιήκων, ὅθι τοι μοῖρ' ἐστὶν ἀλύξαι. | 345

τῇ δέ, τότε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τανύσσαι

ἄμβροτον, οὐδέ τί τοι παθέειν δέος οὐδ' ἀπολέσθαι.

αὐτὰρ ἐπὶν χεῖρεσσι ἐφάψαι ἠπεῖροιο,

ἄψ ἀπολυσάμενος βαλέειν εἰς οἴνοπα πόντον

πολλὸν ἀπ' ἠπεύρου, αὐτὸς δ' ἀπὸ νόσφι τραπέσθαι.“ | 350

ὥς ἄρα φωνήσασα θεὰ κρήδεμνον ἔδωκεν,

αὐτὴ δ' ἄψ ἐς πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα

αἰθυίῃ εἰκυῖα· μέλαν δέ ἐ κῦμα κάλυψεν. |

αὐτὰρ ὁ μερμήριξε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμόν· 355

„ὦ μοι ἐγώ, μή τίς μοι ὑφαίνησιν δόλον αὔτε

ἀθανάτων, ὃ τε με σχεδῆς ἀποβῆναι ἀνώγει! |

ἀλλὰ μάλ' οὐ πω πείσομ', ἐπεὶ ἐκὰς ὀφθαλμοῖσιν

γαίαν ἐγὼν ἰδόμην, ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι.

ἀλλὰ μάλ' ὦδ' ἔρξω, δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον· 360

ἄφρ' ἂν μὲν κεν δούρατ' ἐν ἀρμονίησιν ἀρήρη,

τόφρ' αὐτοῦ μενέω καὶ τλήσομαι ἄλγεα πάσχων·
 αὐτὰρ ἐπὶν δὴ μοι σχεδίην διὰ κῦμα τινάξῃ,
 νήξομ', ἐπεὶ οὐ μὲν τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον.“ |
 ἦος δ' ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, 365
 ὄρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 δεινόν τ' ἀργαλέον, ε, κατηρεφές, ἤλασε δ' αὐτόν.
 ὡς δ' ἄνεμος ζαῆς ἠίων θημῶνα τινάξῃ
 καρφαλέων· τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη·
 ὡς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασ'. | αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς 370
 ἄμφ' ἐνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων,
 εἶματα δ' ἐξαπέδυνε, τὰ οἱ πόρε διὰ Καλυψῶ.
 αὐτίκα δὲ κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσεν,
 αὐτὸς δὲ πρηγὴς ἀλλὶ κάμππεσε χεῖρε πετάσσας,
 νηχέμεναι μεμαῶς. | ἴδε δὲ κρείων ἐνοσίχθων, 375
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν·
 „οὐτῶ νῦν κακὰ πολλὰ παθῶν ἀλώω κατὰ πόντον,
 ἵς δ' κεν ἀνθρώποισι διοτρεφέεσσι μιγήησ'
 ἀλλ' οὐδ' ὡς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος.“
 ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους, 380
 ἔκετο δ' εἰς Αἰγᾶς, ὅθι οἱ κλυτὰ δώματ' ἔασιν. |
 αὐτὰρ Ἀθηναίη κούρη Διὸς ἄλλ' ἐνόησεν.
 ἦ τοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους,
 παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας·
 ὄρσε δ' ἐπὶ κραιπνὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν 385
 ἦος δ' γε Φαιήκεσι φιληρέτμοισι μιγείη
 διογενῆς Ὀδυσσεύς, θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας. |
 ἔνθα δὴ δύο νύκτας δύο τ' ἡμέματα κύματι πηγῶ
 πλάζετο, πολλὰ δὲ οἱ κραδίη προτιόσσετ' ὄλεθρον.
 ἀλλ' ὅτε διη τρίτον ἡμαρ εὐπλόκαμος τέλεσ' Ἠώς, 390
 καὶ τότε δὴ ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἦ δὲ γαλήνη
 ἔπλετο νηγεμίη· ὁ δ' ἄρα σχεδὸν εἴσιδε γαῖαν
 ὄξυ μάλα προῖδῶν, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθεῖς. |
 ὡς δ' ὅτ' ἄν ἀσπάσιος βίσιος παίδεσσι φανήη

πατρός, ὅς ἐν νούσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων 395
 δηρὸν τηρόμενος, στυγερός δέ οἱ ἔχραε δαίμων,
 ἀσπᾶσιον δ' ἄρα τὸν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν,
 ὧς Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν εἰείατο γαῖα καὶ ὕλη,
 νῆχε δ' ἐπειγόμενος ποσὶν ἠπείρου ἐπιβῆναι. |
 ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, 400
 καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης·
 ῥόχθεε δὲ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο
 δεινὸν ἐρευγόμενον, εἴλυτο δὲ πάνθ' ἄλὸς ἄχνη·
 οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί,
 ἀλλ' ἀκταὶ προβλήτες ἔσαν σπιλάδες τε πάγοι τε 405
 καὶ τότε Ὀδυσσεύς λῦτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν· |
 „ὦ μοι, ἐπεὶ δὴ γαῖαν ἀέλπεα δῶκεν ἰδέσθαι
 Ζεὺς, καὶ δὴ τόδε λαῖτμα διατμήξας ἐπέρησα,
 ἔκβασις οὐ πη φαίνεθ' ἄλὸς πολιοῖο θύραζε· 410
 ἔκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες, ἀμφὶ δὲ κῦμα
 βέβρυχεν ῥόθιον, λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρῃ,
 ἀγκιβαθῆς δὲ θάλασσα, καὶ οὐ πῶς ἔστι πόδεσσι
 στήμεναι ἀμφοτέροισι καὶ ἐκφυγέειν κακότητα· |
 μή πῶς μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ 415
 κῦμα μέγ' ἀρπάξαν· μελέῃ δέ μοι ἔσσεται ὀρμῆ· |
 εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω παρανήξομαι, ἦν που ἐφεύρω
 ἠμόνας τε παραπλήγας λιμένες τε θαλάσσης,
 δεῖδω, μή μ' ἔξαυτίς ἀναρπάξασα θύελλα
 πόντον ἔπ' ἰχθυόοντα φέρῃ βαρέα στενάχοντα, 420
 ἢ τί μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων
 ἐξ ἄλός, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτη·
 οἶδα γάρ, ὧς μοι ὀδώδυσται κλυτὸς ἐννοσίγαιος.“ |
 ἦος ὁ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 τόφρα δέ μιν μέγα κῦμα φέρε τροχέϊαν ἐπ' ἀκτῆν. | 425
 ἔνθα κ' ἀπὸ ῥινούς δρυφθῆ, σὺν δ' ὅστέ' ἀράχθη,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη·

ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης,
 τῆς ἔχετο στενάχων, ἧος μέγα κῦμα παρῆλθεν. |
 καὶ τὸ μὲν ὡς ὑπάλυξε, παλιρρόθιον δέ μιν αὖτις 430
 πλήξεν ἐπεσσύμενον, τηλοῦ δέ μιν ἔμβαλε πόντῳ·
 ὡς δ' ὅτε πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο
 πρὸς κοτυληδονόφιν πυκινὰι λάιγγες ἔχονται,
 ὡς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
 ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν· τὸν δὲ μέγα κῦμα κάλυπεν. | 435
 ἔνθα κε δὴ δύστηνος ὑπὲρ μόρον ὄλετ' Ὀδυσσεύς,
 εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε γλανκῶπις Ἀθήνη.
 κύματος ἐξαναδύς, τὰ τ' ἐρεύγεται ἠπειρόνδε,
 νῆχε παρῆξ ἐς γαῖαν ὀρώμενος, εἴ που ἐφεύροι
 ἠμόνας τε παραπλήγας λιμένας τε θαλάσσης. | 440
 ἀλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρρόοιο
 ἴξε νέων, τῆ δὴ οἱ εἰείσατο χῶρος ἄριστος,
 λειῶς πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο. |
 ἔγνω δὲ προρέοντα καὶ εὔξατο ὄν κατὰ θυμόν·
 „κλυθι, ἄναξ, ὅτις ἐσοί' πολύλλιστον δέ σ' ἰκάνω, 445
 φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπὰς·
 αἰδοῖος μὲν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἀνδρῶν ὅς τις ἴκηται ἀλώμενος, ὡς καὶ ἐγὼ νῦν
 σὸν τε ῥόον σά τε γούναθ' ἰκάνω πολλὰ μογήσας.
 ἀλλ' ἐλέαιρε, ἄναξ· ἰκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι.“ | 450
 ὡς φάθ', ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἐὸν ῥόον, ἔσχε δὲ κῦμα,
 πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην, τὸν δὲ σάωσεν
 ἐς ποταμοῦ προχοάς. | ὁ δ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψεν
 χειρὰς τε στιβαράς· ἀλλὶ γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.
 ᾧδε δὲ χρóa πάντα, θάλασσα δὲ κήκιε πολλή 455
 ἄν στόμα τε ῥῖνάς θ'· ὁ δ' ἄρ' ἄπνευστος καὶ ἄναυδος
 κεῖτ' ὀλιγηπελέων, κάματος δέ μιν αἰνὸς ἴκανεν. |
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 καὶ τότε δὴ κρήδεμνον ἀπὸ ἔο λῦσε θεοῖο.
 καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἀλμιυρήεντα μεθῆκεν, 460

ἄψ δ' ἔφευρον μέγα κῦμα κατὰ ῥόον, αἰψα δ' ἄρ' Ἴνω
 δέξατο χερσὶ φίλησιν· ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς
 σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, κύσε δὲ ζεΐδωρον ἄρουραν. |
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμόν·

„ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω! τί νύ μοι μήκιστα γένηται; 465
 εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάσσω,
 μή μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἔερση
 ἕξ ὀλιγηπελῆς δαμάσῃ κεκαφηότα θυμόν·

αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό· |
 εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβάς καὶ δάσκιον ὕλην 470
 θάμνοις ἐν πυκινοῖσι καταδράθω, εἴ με μεθειή
 ῥῆγος καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθοι,
 δεῖδω, μὴ θήρεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένωμαι.“ |

ὥς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι·
 βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ὕλην· τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὔρεν 475
 ἐν περιφαινομένῳ· δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους,
 ἕξ ὁμόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης.
 τοὺς μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμων διάη μένος ὑγρὸν ἀέντων,
 οὐτε ποτ' ἠέλιος φαέθων ἀκτίσιν ἔβαλλεν,

οὐτ' ὄμβρος περάσασκε διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνοὶ 480
 ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδῖς· οὐς ὑπ' Ὀδυσσεὺς
 δύσσετ'. | ἄφαρ δ' εὐνήν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλησιν

εὐρεΐαν· φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἥλιθα πολλή,
 ὄσπον τ' ἠὲ δῦω ἠὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρουσθαι
 ὄρη χειμερῆη, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαῖνοι. 485

τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἐν δ' ἄρα μέσση λέκτο, χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων.
 ὥς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρουψε μελαίνῃ
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,

σπέρμα πυρὸς σφῶζων, ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὔοι, 490
 ὥς Ὀδυσσεὺς φύλλοισι καλύψατο. | τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη
 ὕπνον ἐπ' ὄμμασι χεῦ', ἵνα μιν παύσειε τάχιστα
 δυσπονέος καμάτοιο φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ζ.

Ὀδυσσεώς ἄφιξις εἰς Φαίακας.

Ὡς ὁ μὲν ἔνθα καθεῦθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς
 ὕπνω καὶ καμάτῳ ἀρημένος· αὐτὰρ Ἀθήνη
 βῆ ῥ' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε,
 οἳ πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ,
 ἀγχοῦ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηγορέοντων, 5
 οἳ σφεας σινέσκοντο, βίηφι δὲ φέρτεροι ἦσαν. |
 ἔνθεν ἀναστήσας ἄγε Ναυσίθοος θεοειδῆς,
 εἶσεν δὲ Σχερίῃ ἐκάς ἀνδρῶν ἀλφηστάων·
 ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει καὶ ἐδείματο οἴκους
 καὶ νηοὺς ποίησε θεῶν καὶ ἐδάσσατ' ἀρούρας. | 10
 ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμείς Ἄιδόσδε βεβήκει,
 Ἄλκίνοος δὲ τότε ἦρχε, θεῶν ἄπο μῆδεα εἰδώς. |
 τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 νόστον Ὀδυσσῆι μεγαλήτορι μητιόωσα.
 βῆ δ' ἴμεν ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἔνι κούρη 15
 κοιμᾷτ' ἀθανάτησι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίη,
 Ναυσικία, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἄλκινόοιο,
 παρ δὲ δύο ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσαι,
 σταθμοῖν ἐκάτερθε, θύραι δ' ἐπέκειντο φαειναί. |
 ἦ δ' ἀνέμου ὡς πνοιῆ ἐπέσσυτο δέμνια κούρης, 20
 στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
 εἰδομένη κούρη ναυσικλεῖτοιο Δύμαντος,
 ἦ οἳ ὀμηλικὴ μὲν ἔην, κεχάριστο δὲ θυμῷ.
 τῇ μιν εἰσαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη· |
 „Ναυσικία, τί νύ σ' ὧδε μεθήμονα γείνατο μήτηρ; 25
 εἶματα μὲν τοι κεῖται ἀκηδέα σιγαλόεντα,
 σοὶ δὲ γάμος σχεδὸν ἔστιν, ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν
 ἔννουσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν, οἳ κέ σ' ἄγωνται·

ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει
 ἐσθλή, χαίρουσιν δὲ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ. | 30
 ἄλλ' ἴομεν πλυνέουσαι ἅμ' ἠοί φαινομένηφιν·
 καὶ τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἔσομαι, ὄφρα τάχιστα
 ἐντύνεται, ἐπεὶ οὐ τοι ἔτι δὴν παρθένος ἔσσεια·
 ἦδη γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον
 πάντων Φαιίκων, ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῆ. | 35
 ἀλλ' ἄγ' ἐπότρυνον πατέρα κλυτὸν ἠῶθι πρὸ
 ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐφοπλίσαι, ἣ κεν ἄγῃσιν
 ζῶστροά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
 καὶ δὲ σοὶ ὧδ' αὐτῆ πολὺ κάλλιον ἢ ἐπόδεσσιν
 ἔρχεσθαι· πολλὸν γὰρ ἀπὸ πλυνοί εἰσι πόληος. | 40
 ἦ μὲν ἄρ' ὧς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Οὐλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
 ἔμμεναι. οὐτ' ἀνέμοισι τινάσσεται οὔτε ποτ' ὄμβρω
 δεύεται οὔτε χιῶν ἐπιπίλνεται, ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
 πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη· | 45
 τῷ ἓνι τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἤματα πάντα.
 ἔνθ' ἀπέβη γλαυκῶπις, ἐπεὶ διεπέφραδε κούρη. |
 αὐτίκα δ' Ἥως ἦλθεν εὐθρόνος, ἣ μιν ἔγειρεν,
 Ναυσικαάν εὐπέπλον· ἄφαρ δ' ἀπευθαύμασ' ὄνειρον,
 βῆ δ' ἵμεναι διὰ δώμαθ', ἴν' ἀγγείλῃε τοκεῦσιν, | 50
 πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ· κηχίσατο δ' ἔνδον ἐόντας. |
 ἦ μὲν ἐπ' ἐσχάρη ἦστο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναίξιν
 ἠλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα· τῷ δὲ θύραζε
 ἐρχομένῳ ξύμβλητο μετὰ κλειτοῦς βασιλῆας
 ἐς βουλήν, ἵνα μιν κάλεον Φαίηκες ἀγανοί. | 55
 ἦ δὲ μάλ' ἄγχι σταῖσα φίλον πατέρα προσέειπεν·
 „πάππα φίλ', οὐκ ἂν δὴ μοι ἐφοπλίσειας ἀπήνην
 ὑψηλήν, ἐύκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἶματ' ἄγωμαι
 ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τά μοι ῥερυπωμένα κεῖται ; |
 καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ ἔοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντα | 60
 βουλὰς βουλευεῖν καθαρὰ χροῖ εἶματ' ἔχοντα.

πέντε δέ τοι φίλοι υἱες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν,
οἱ δὲ ὄπυλιόντες, τρεῖς δ' ἠΐθεοι θαλέθοντες·
οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλουσι νεόπλυτα εἶματ' ἔχοντες
ἐς χορὸν ἔρχεσθαι· τὰ δ' ἐμῆ φρενὶ πάντα μέμηλεν.“ 65

ὣς ἔφατ'· αἶδετο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι
πατρὶ φίλω. | ὁ δὲ πάντα νόει καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
„οὔτε τοι ἡμιόνων φθονέω, τέκος, οὔτε τευ ἄλλου.
ἔρχε'· ἀτὰρ τοι διμῶες ἐφοπλίσσουσιν ἀπήνην
ὑψηλήν, ἐύκυκλον, ὑπερτερίῃ ἀραρυῖαν.“ | 70

ὣς εἰπὼν δμῶεσσιν ἐκέκλετο· τοὶ δὲ πίθοντο.
οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἄμαξαν εὐτροχον ἡμιονεῖην
ὤπλεον, ἡμιόνους θ' ὕπαγον ζεῦξάν θ' ὑπ' ἀπήνη·
κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρον ἐσθῆτα φαεινὴν. |
καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν εὐξέστω ἐπ' ἀπήνη· 75

μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδὴν
παντοίην, ἐν δ' ὄψα τίθει, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
ἀσκῶ ἐν αἰγείῳ· κούρη δ' ἐπεβήσεται ἀπήνης,
δῶκεν δὲ χρυσῆ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
ἦος χυτλώσαιοτ' σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν. | 80

ἦ δ' ἔλαβεν μᾶστιγα καὶ ἠνία σιγαλόοντα,
μᾶστιξεν δ' ἐλάαν· καναχὴ δ' ἔεν ἡμιόνουιν.
αἰ δ' ἄμοτον τανύοντο, φέρον δ' ἐσθῆτα καὶ αὐτήν,
οὐκ οἶην, ἅμα τῆ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλα. |

αἰ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόον περικαλλέ' ἴκοντο, 85
ἐνθ' ἦ τοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοί, πολὺ δ' ὕδωρ
καλὸν ὑπεκπρόρεεν μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι,
ἐνθ' αἰ γ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης·

καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν πάρα δινήεντα
τρῶγειν ἄγρωστιν μελιηδέα· ται δ' ἀπ' ἀπήνης 90
εἶματα χερσὶν ἔλοντο καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ,
στεῖβον δ' ἐν βόθροισι θοῶς, ἔριδα προφέρουσαι. |
αὐτὰρ ἐπεὶ πλυνάν τε κάθηρᾶν τε ῥύπα πάντα,
ἔξεις πέτασαν παρὰ θῖν' ἀλός, ἦχι μάλιστα

λάιγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα. | 95
 αἶ δὲ λοεσσάμεναι καὶ χρυσάμεναι λίπ' ἐλαίῳ
 δεῖπνον ἔπειθ' εἵλοντο παρ' ὄχθησιν ποταμοῖο,
 εἵματα δ' ἠέλλοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ. |
 αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφθεν δμῳαί τε καὶ αὐτή,
 σφαίρη ταὶ δ' ἄρ' ἔπαιζον ἀπὸ κρηδέμνα βαλοῦσαι. | 100
 τῆσι δὲ Ναυσικαά λευκώλενος ἦρχετο μολπῆς·
 οἴη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' οὔρεα ἰοχέαιρα,
 ἢ κατὰ Τηϋγέτον περιμήκετον ἢ Ἐρύμανθον,
 τερομένη κάπροισι καὶ ὠκείης ἐλάφοισιν·
 τῇ δέ θ' ἅμα νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο, | 105
 ἀγρονόμοι παίζουσι, γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
 πασάων δ' ὑπὲρ ἣ γε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα,
 ῥῆά τ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
 ὡς ἢ γ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδμῆς. |
 ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι | 110
 ζεύξασ' ἡμιόνους πτύξασά τε εἵματα καλά,
 ἔνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε θεά, γλανκῶπις Ἀθήνη,
 ὡς Ὀδυσσεὺς ἔγροιο ἴδοι τ' εὐώπιδα κούρην,
 ἢ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἠγήσαιτο. |
 σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασιλεία. | 115
 ἀμφιπόλου μὲν ἅμαρτε, βαθείη δ' ἔμβαλε δίνη·
 αἶ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσαν· ὁ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἐξόμενος δ' ὠρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν· |
 „ὦ μοι ἐγὼ, τέων αὐτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἰκάνω;
 ἦ ῥ' οἱ γ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι, | 120
 ἦε φιλόξενοι καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοδδῆς;
 ὡς τέ με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς αὐτή,
 νυμφάων, αἶ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα
 καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεια ποιήεντα.
 ἦ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αὐδηέντων. | 125
 ἀλλ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἠδὲ ἴδωμαι.“ |
 ὡς εἰπὼν θάμνων ὑπεδύσετο δῖος Ὀδυσσεύς,

ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ
 φύλλων, ὡς ῥύσαιτο περὶ χροῖ μῆδεα φωτός. |
 βῆ δ' ἴμεν, ὧς τε λέων ὄρεσίτροφος ἀλκι πεποιθώς, 130
 ὅς τ' εἶσ' ὑόμενος καὶ ἀήμενος, ἔν δέ οἱ ὄσσε
 δαίεται· αὐτὰρ ὁ βουσί μετέρχεται ἢ οἴεσσι
 ἠὲ μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους· κέλεται δέ ἐ γαστήρ
 μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
 ὧς Ὀδυσσεὺς κούρησιν ἐυπλοκάμοισιν ἔμελλεν 135
 μείξεσθαι γυμνός περ ἑών· χρηῶ γὰρ ἴκανεν. |
 σμερδαλέος δ' αὐτῆσι φάνη, κεκακωμένος ἄλμη,
 τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ἐπ' ἠϊόνας προεχούσας·
 οἴη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῇ γὰρ Ἀθήνη
 θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε καὶ ἐκ δέος εἴλετο γυίων, 140
 στῆ δ' ἄντα σχομένη. | ὁ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεύς,
 ἢ γούνων λίσσοιτο λαβὼν ἐνώπιδα κούρην,
 ἢ αὐτως ἐπέεσσι ἀποσταδὰ μελιχίοισιν
 λίσσοιτ', εἰ δείξειε πόλιν καὶ εἶματα δοίη.
 ὧς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι, 145
 λίσσεσθαι ἐπέεσσι ἀποσταδὰ μελιχίοισιν,
 μὴ οἱ γοῦνα λαβόντι χολώσαιτο φρένα κούρη. |
 αὐτίκα μελίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον·
 „γουνούμαί σε, ἄνασσα· θεὸς νύ τις ἢ βροτός ἐσσι ;
 εἰ μὲν τις θεὸς ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, 150
 Ἀρτέμιδί σε ἐγὼ γε, Διὸς κούρη μέγαλοιο,
 εἰδός τε μέγεθός τε φυῆν τ' ἄγχιστα εἴσκω· |
 εἰ δέ τις ἐσσι βροτῶν, οἱ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν,
 τρις μάκαρες μὲν σοὶ γε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 τρις μάκαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πού σφισι θυμὸς 155
 αἰὲν ἐυφροσύνησιν λαίνεται εἵνεκα σεῖο,
 λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν.
 κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάριτατος ἔξοχον ἄλλων,
 ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἴκόνδ' ἀγάγηται. |
 οὐ γάρ πω τοιόνδε ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν, 160

οὐτ' ἄνδρ' οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
 Δῆλφ' δῆποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῶ
 φοῖνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα.
 ἦλθον γὰρ καὶ κείσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαός,
 τὴν ὁδόν, ἧ δὴ μέλλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσεσθαι. 165
 ὡς δ' αὐτὼς καὶ κείνο ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ
 δῆν, ἐπεὶ οὐ πω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρου γαίης,
 ὡς σέ, γύναι, ἄγαμαί τε τέθηπά τε. δέδδια δ' αἰνῶς
 γούνων ἄψασθαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει. |
 χθιζὸς ἐεικοστῷ φύγον ἡματι οἴνοπα πόντον· 170
 τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φόρει κραιπναί τε θύελλαι
 νήσου ἅπ' Ὠγυγίης. νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων,
 ὄφρ' ἔτι που καὶ τῆδε πάθω κακόν· οὐ γὰρ οἶω
 παύσεσθ', ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροιθεν. |
 ἀλλά, ἄνασσ', ἐλέαιρε· σὲ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας 175
 ἐς πρώτην ἰκόμην, τῶν δ' ἄλλων οὐ τινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν.
 ὅστυ δέ μοι δεῖξον, δὸς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι,
 εἴ τί που εἴλυμα σπείρων ἔχες ἐνθάδ' ἰούσα. |
 σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῆσι μενοινᾶς, 180
 ἄνδρα τε καὶ οἶκον, καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν
 ἐσθλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον,
 ἧ ὄθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον
 ἀνὴρ ἠδὲ γυνή, πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσιν,
 χάσματα δ' εὐμενέτησι, μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.“ | 185
 τὸν δ' αὖ Νausικᾶα λευκῶλενος ἀντίον ἠΰδα·
 „ξεῖν', ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὐτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας·—
 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
 ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλησιν ἐκάστω,
 καὶ που σοὶ τά γ' ἔδωκε, σὲ δὲ χρῆ τετλάμεν ἔμπης·— 190
 νῦν δ', ἐπεὶ ἡμετέρην τε πόλιν καὶ γαῖαν ἰκάνεις,
 οὐτ' οὖν ἐσθῆτος δευήσεαι οὔτε τευ ἄλλου,
 ὦν ἐπέοιχ' ἰκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα.

ἄστν δέ τοι δεῖξω, ἐρέω δέ τοι οὔνομα λαῶν.
 Φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν, 195
 εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε.“ |

ἦ ῥα καὶ ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοισι κέλευσεν
 „στῆτέ μοι, ἀμφίπολοι· πόσε φεύγετε φῶτα ἰδοῦσαι;
 ἦ μὴ πού τινα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν; | 200
 οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτός, οὐδὲ γένηται,
 ὃς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἴκηται
 δημοτῆτα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.

οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 ἔσχατοι, οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος. | 205
 ἀλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνει,
 τὸν νῦν χρὴ κομέειν· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες
 ξεῖνοί τε πτωχοί τε, δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε.

ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρωσίῳ τε πόσιν τε,
 λούσατέ τ' ἐν ποταμῷ, ὄθ' ἐπὶ σκέπας ἔστ' ἀνέμοιο.“ | 210

ὡς ἔφαθ'· αἶ δ' ἔστιαν τε καὶ ἀλλήλησι κέλευσαν
 καδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆ' εἶσαν ἐπὶ σκέπας, ὡς ἐκέλευσεν
 Ναυσικάα θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 παρ δ' ἄρα οἱ φᾶρός τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔθηκαν,
 δῶκαν δὲ χρυσῆν ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον, 215

ἦνωγον δ' ἄρα μιν λοῦσθαι ποταμοῖο ῥοῆσιν. |
 δῆ ῥα τότε ἀμφιπόλοισι μετηύδα διὸς Ὀδυσσεύς·
 „ἀμφίπολοι, στῆθ' οὕτω ἀπόπροθεν, ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς
 ἄλμην ὄμοιιν ἀπολούσομαι, ἀμφὶ δ' ἐλαίῳ
 χρίσομαι· ἦ γὰρ δηρὸν ἀπὸ χροός ἐστιν ἀλοιφή. 220
 ἄντην δ' οὐκ ἂν ἐγὼ γε λοέσομαι· αἰδέομαι γὰρ
 γυμνοῦσθαι κούρησιν εὐπλοκάμοισι μετελθῶν.“

ὡς ἔφαθ', αἶ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἶπον δ' ἄρα κούρη. |
 αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμοῦ χροά νίζετο διὸς Ὀδυσσεύς
 ἄλμην, ἣ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἄμπεχεν ὄμους. 225
 ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηγεν ἀλὸς χνόον ἀτρυγέτιο. |

αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα λοέσσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν,
 ἀμφὶ δὲ εἵματα ἔσσαθ', ἃ οἱ πόρε παρθένος ἀδμῆς,
 τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν Διὸς ἐκγεγαυῖα
 μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα, καὶ δὲ κάρητος 230
 οὐλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῃ ἀνθε' ὁμοίας.

ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνήρ
 ἴδρις, ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 τέχνην παντοίην, χαριέντα δὲ ἔργα τελείει,
 ὡς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις. | 235
 ἔξειτ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κίων ἐπὶ θῖνα θαλάσσης
 κάλλει καὶ χάρισι στίλβων' θηεῖτο δὲ κούρη.

δῆ ῥα τότε ἀμφιπόλοισιν ἐνπλοκάμοισι μετηύδα·
 „κλυτέ μεν, ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὄφρα τι εἴπω.
 οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν, 240
 Φαιήκεσσ' ὄδ' ἀνήρ ἐπιμίσγεται ἀντιθέοισιν·
 πρόσθεν μὲν γὰρ δῆ μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶναι,
 νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν. |
 αἶ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἶη,
 ἐνθάδε ναιετάων, καὶ οἱ ἄδοι αὐτόθι μίμνειν. 245
 ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρωσίν τε πόσιν τε.“ |

ὡς ἔφαθ', αἶ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἠδὲ πίθοντο,
 παρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆι ἔθεσαν βρωσίν τε πόσιν τε.
 ἦ τοι ὃ πῖνε καὶ ἦσθε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεὺς
 ἀρπαλέως· δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος. | 250
 αὐτὰρ Ναυσικάα λευκώλενος ἄλλ' ἐνόησεν·
 εἶματ' ἄρα πτύξασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀπήνης,
 ζεῦξεν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας, ἃν δ' ἔβη αὐτή.
 ὠτρυνεν δ' Ὀδυσῆα, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν· |

„ὄρσεο δὴ νῦν, ξεῖνε, πόλινδ' ἵμεν, ὄφρα σε πέμψω 255
 πατρὸς ἐμοῦ πρὸς δῶμα δαΐφρονος, ἐνθα σέ φημι
 πάντων Φαιήκων εἰδησέμεν ὅσοι ἄριστοι. |
 ἀλλὰ μάλ' ὄδ' ἔρδειν, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
 ὄφρ' ἂν μὲν κ' ἀγροὺς ἴομεν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,

τόφρα σὺν ἀμφιπόλοισι μεθ' ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν 260
καρπαλίμως ἔρχεσθαι· ἐγὼ δ' ὄδον ἡγεμονεύσω. |
αὐτὰρ ἐπὴν πόλιος ἐπιβήμεν, ἦν πέρι πύργος
ὑψηλός, καλὸς δὲ λιμὴν ἐκάτερθε πόληος,
λεπτὴ δ' εἰσιθμῆ· νῆες δ' ὄδον ἀμφιέλισσαι
εἰρύονται· πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἐκάστω. 265
ἔνθα δέ τέ σφ' ἀγορῆ καλὸν Ποσιδήμον ἀμφίς,
ῥυτοῖσιν λάεσσι κατωριχέεσσ' ἀραρυῖα.
ἔνθα δὲ νηῶν ὄπλα μελαινάων ἀλέγουσιν,
πείσματα καὶ σπείρας, καὶ ἀποξύνουσιν ἔρετμά.
οὐ γὰρ Φαίηκεσσι μέλει βιὸς οὐδὲ φαρέτρη, 270
ἀλλ' ἴστοι καὶ ἔρετμά νεῶν καὶ νῆες εἴσαι,
ἧσιν ἀγαλλόμενοι πολὴν περὶώσι θάλασσαν.
τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα, μή τις ὀπίσσω
μωμεύῃ· μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον·
καὶ νύ τις ὧδ' εἶπησι κακώτερος ἀντιβολήσας· 275
,τίς δ' ὄδε Ναυσικία ἔπεται καλὸς τε μέγας τε
ξεῖνος; ποῦ δέ μιν εὔρε; πόσις νύ οἱ ἔσσεται αὐτῇ.
ἦ τινά που πλαγχθέντα κομίσσατο ἦς ἀπὸ νηὸς
ἀνδρῶν τηλεδαπῶν, ἐπεὶ οὐ τινες ἐγγύθεν εἰσὶν·
ἦ τίς οἱ εὐξαμένη πολυάρητος θεὸς ἦλθεν 280
οὐρανόθεν καταβάς, ἔξει δέ μιν ἤματα πάντα.
βέλτερον, εἰ καὶ αὐτὴ περ ἐποιχομένη πόσιν εὔρεν
ἄλλοθεν· ἦ γὰρ τούσδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
Φαίηκας, τοῖ μιν μνῶνται πολέες τε καὶ ἐσθλοί·
ὡς ἐρέουσιν, ἐμοὶ δέ κ' ὀνειδέα ταῦτα γένοιτο. 285
καὶ δ' ἄλλη νεμεσῶ, ἦ τις τοιαῦτά γε ῥέζει,
ἦ τ' ἀέκητι φίλων, πατρὸς καὶ μητρὸς ἐόντων,
ἀνδράσι μίσγηται, πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν.
ξεῖνε, σὺ δ' ὦκ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὄφρα τάχιστα
πομπῆς καὶ νόστοιο τύχης παρὰ πατρὸς ἐμείο. | 290
δήεις ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης ἄγχι κελεύθου
αἰγείρων· ἐν δὲ κρήνη νάει, ἀμφὶ δὲ λειμών.

ἔνθα δὲ πατρὸς ἔμοῦ τέμενος τεθαλυῖά τ' ἄλωή,
 τόσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσπον τε γέγωνε βοήσας. |
 ἔνθα καιθεζόμενος μεῖναι χρόνον, εἰς ὃ κεν ἡμεῖς 295
 ἄστυδε ἔλθωμεν καὶ ἰκώμεθα δώματα πατρὸς. |
 αὐτὰρ ἐπὴν ἤμεας ἔλπη ποτὶ δώματ' ἀφίχθαι,
 καὶ τότε Φαιήκων ἵμεν ἐς πόλιν ἠδ' ἐρέεσθαι
 δώματα πατρὸς ἔμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο. |
 ῥῆα δ' ἀρίγνωτ' ἐστί· καὶ ἂν πάις ἠγήσαιτο 300
 νήπιος· οὐ μὲν γάρ τι εἰοικότα τοῖσι τέτυκται
 δώματα Φαιήκων, οἷος δόμος Ἀλκινόοιο
 ἦρωος. | ἀλλ' ὀπότη' ἂν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλή,
 ὄκα μάλα μεγάροιο διελθέμεν, ὄφρ' ἂν ἴκηαι
 μητέρ' ἐμήν· ἠ δ' ἦσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ, 305
 ἠλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ιδέσθαι,
 κίονι κεκλιμένη· δμωαὶ δέ οἱ ἦατ' ὀπισθεν.
 ἔνθα δὲ πατρὸς ἔμοιο θρόνος ποτικέκλιται αὐτῇ,
 τῷ ὃ γε οἰνοποτάζει ἐφήμενος ἀθάνατος ὤς. |
 τὸν παραμειψάμενος μητρὸς περὶ γούνασι χεῖρας 310
 βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόστιμον ἦμαρ ἴδηαι
 χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί.“ | 312
 ὣς ἄρα φωνήσας ἵμασεν μάστιγι φαεινῇ 316
 ἠμιόνους· αἰ δ' ὄκα λίπον ποταμοῖο ῥέεθρα.
 αἰ δ' ἐὺ μὲν τρώχων, ἐὺ δὲ πλίσσοντο πόδεςσιν·
 ἠ δὲ μάλ' ἠγιόχευεν, ὅπως ἅμ' ἐποίατο πεζοὶ
 ἀμφίπολοι τ' Ὀδυσσεύς τε, νόφρ' δ' ἐπέβαλλεν ἰμάσθλην. | 320
 δύσετό τ' ἠέλιος καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἵκοντο
 ἱρὸν Ἀθηναίης, ἴν' ἄρ' ἔζετο δῖος Ὀδυσσεύς.
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἠρᾶτο Διὸς κούρη μεγάληο·
 „κλυθὶ μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη·
 νῦν δὴ πέρ μευ ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὐ ποτ' ἄκουσας 325
 ῥαιομένου, ὅτε μ' ἔρραιε κλυτὸς ἐννοσίγαιος.
 δός μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν.“ |

III. ΓΛΩΣΣΙΚΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ Α

Ἄδύσσεια (ποίησις) ἐπίθ. ποίημα ἀναφερόμενον εἰς τὸν Ὀδ.
 — 1-5 ἐννέπω, ἀόρ. ἐνιοπον, λέγω, διηγοῦμαι περὶ τινος, ψάλλω,
 μοι χαρ., ἄνδρα τὸν (πολυθρύλητον) ἄνδρα, ἄνευ ἄρθρου, διότι
 τοῦτο σπανίως ἔχει παρ' Ὀμ. ἄρθρ. σημ., **πολύτροπος** 2 (ὁ ἐξευ-
 ρίσκων πολλοὺς τρόπους) πολυμήχανος, **πλάζομαι** (πλάγ(γ)-, πλήττω),
 ἀόρ. **πλάγχθη**ν ἀναύξητος, (δέρνομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ) περιπλανῶμαι,
πέρθω, ἔπερσα καὶ ἔπραθον, ἐκπορθῶ, **πτολίεθρον**, **πόλις** πόλις
 (πόλεμος κ. πτόλεμος, *Νεοπτόλεμος*...), **ἴδεν** ἀναύξ. εἶδεν, **ἄσπεα**
 ἄσυναίρ. ἄστη, **νόος** ἄσυναίρ. (νοῦς) ψυχικὴ διάθεσις, ἦθος, ἦθη:
 ἔδοκίμασεν, ἔλαβε πείραν τῶν διαθέσεων, τῶν ἠθῶν αὐτῶν, **ὃ ἦ τὸ**
οὔτος (ἐν τῇ σημ. ταύτῃ τὸ ἄρθρον τονίζεται πανταχοῦ), **πάθεν**
ἄλγεα ὑπέφερε ταλαιπωρίας καὶ κινδύνους καὶ ὑπέστη πικρίας, **θυ-**
μὸς (θύω φουσῶ μανιωδῶς) ἡ καρδία, ὡς ἔδρα τῶν σφοδρῶν
 συναισθημάτων, ἐπιθυμιῶν, παθῶν, **ὃς** καὶ **ἐδός** (suus, σφ-ός) ἰδι-
 κός του: καὶ πολλὰ φαρμάκια ἔπιεν, ἐποτίσθη ἡ καρδία του, **πόν-**
τος ἡ ἀνοικτὴ θάλασσα, τὸ πέλαγος, **ἄρνυμαι** λαμβάνω, κερδίζω
 σφῶζω: προσπαθῶν, ἀγωνιζόμενος νὰ σώσῃ, **ψυχὴ** ζωὴ, **ἦν** ἔην, **νό-**
στος ἄ. (*νόομαι* ἐπιστρέφω, θὰ ἐπιστρέψω) ἐπάνοδος.—6-9 **ὣς** (ὦ)
 οὔτως, **ἀλλ' οὐδ' ὣς** ἀλλὰ παρ' ὅλα ταῦτα (τοὺς ἀγῶνας, τὴν πάλ-
 λην) δέν, **ῥύομαι** σφῶζω (ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ), **ἔταρος**
 κ. **ἐταῖρος** σύντροφος, ἀκόλουθος, **ἔμαι** (ἔφειμαι, vi-s, volo, in-vi-
 tus) ἐφίεμαι, **πέρ**+ἐνδ. μετ. ἀντὶ τοῦ ἀττ. **καίπερ**, **ἀτασθαλίη** θ.
 (ἀτάσθαλος ἄφρων, ἀνόσιος) ἀνοησία, ἁμαρτία, **σφετέρῃσιν αὐτῶν**
 ταῖς σφετέραις, ταῖς ἑαυτῶν: ἀπὸ τὰ ἰδικὰ τῶν ἀνοισιουργήματα,
 ἀπὸ τὰς ἰδικὰς τῶν ἁμαρτίας, **νήπιος** 3 μωρός, ἀνόητος, **νήπιοι**
 ἐπιφ. ἄχ οἱ μωροί! **οἷ** ἀναφ. αἰτιολ. διότι (ἐκεῖνοι), **κατὰ** ἐπίρ. ἐν-
 τελῶς (συνήθως ἐκλαμβάνοντες, οὐχὶ ὀρθῶς, τὴν **κατὰ** ὡς πρόθεσιν
 ἀποχωρισθεῖσαν τοῦ ἥσθιον καλοῦμεν τὸ φαινόμενον **τιμῆσιν**), **Ἥ-**
λιος ἰων. Ἥλιος, γεν. ἰων. Ἥελίοιο, **Ἐπερίων** κ. Ἐπεριονίδης
 πατρων. τοῦ Ἥλιου (ἐκ τινος ἀχρ. λ. ἐκ τῆς ὑπὲρ δηλούσης τὸ
 ὕψος) ὁ υἱὸς τοῦ ὕψους, ὁ οὐράνιος, **αὐτὰρ** κ. **ἀτὰρ** ἀλλά, **ἤμαρ-**
ματος οὐ. ἡμέρα, **νόστιμος** 2 (*νόστος* 5) ὁ τῆς ἐπανόδου, **νόστιμον**
ἤμαρ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν τελεῖται ἡ ἐν τῷ ἐπίθ. δηλουμένη προᾶξις,
 ἡ ἡμέρα τῆς ἐπανόδου, (εἶτα αὐτὴ ἡ προᾶξις, ὁ νόστος) ἡ ἐπ' ἀνοδος·

πῶς ἔπειτα ἔλαβεν ἢ λ. τὴν σημασίαν, ἣν ἔχει καὶ παρ' ἡμῖν; *τοῖσιν* ἦθ.—*10 ἀμόθεν* (ἀμός 3 εἰς, τίς, πρβλ. οὐδ-αμοῦ μηδ-αμοῦ) ἔκ τινος οἰουδήποτε σημείου, *τῶν* οὐδ. γεν. διαιω. ἔκ τοῦ ἀμόθεν: ἀρχίζουσα ἔξ ἐνός οἰουδήποτε σημείου πασῶν τούτων τῶν περιπετειῶν διηγήθητι (ἢ γεν. ἔξαριτᾶται καὶ ἔκ τοῦ εἰπὲ: περὶ αὐτῶν), *ἡμῖν* ἐμοὶ καὶ τοῖς ἀκροαταῖς, *καὶ ἡμῖν* ὡς ἔχεις ἤδη πράξει καὶ δι' ἄλλους ποιητάς.

1-10. 1 Μοῦσα. Κατὰ τὰς θρησκευτικὰς δοξασίας τῶν ἀρχαίων αἱ Μοῦσαι γινώσκουσαι ὡς θεαὶ τὰς πράξεις τοῦ παρελθόντος ἀποκαλύπτουσιν αὐτὰς εἰς τοὺς εὐνοουμένους αὐτῶν ποιητάς, αὐταὶ εἰσερχόμεναι εἰς τὸν νοῦν αὐτῶν καὶ ἐμπνέουσαι, αὐταὶ ὁμιλοῦσαι, ὡς εἰ ὁ ποιητὴς ἦτο ἀπλῆ ἠχώ τῶν λόγων αὐτῶν, γινόμενος οὕτως ἔνθεος, θεόληπτος, μουσόληπτος. Ὅθεν καὶ ὁ Ὅμ. ἐπικαλεῖται τὴν Μοῦσαν, ἵνα ἴσῃ τὸ ποιητικὸν αὐτοῦ θέμα, καὶ ἡ εἰκὼν παριστᾷ αὐτὸν ἐν τῇ στιγμῇ ἐμπνεύσεως. Ὁ ἀριθμὸς τῶν 9 Μ. καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν διεμορφώθησαν μετὰ τὸν Ὅμ. ὅθεν ὁ ποιητὴς λέγει ἀορίστως: Μοῦσα.—*πολύτροπος* ἐπενόησε τὴν κατασκευὴν τοῦ δουρείου ἵππου, ἔκλεψεν ἔκ τῆς Περγᾶμου, ἀκροπόλεως τοῦ Ἰλίου, τὸ Παλλάδιον, ξόανον τῆς Ἀθηνᾶς, οὗ ἡ φύλαξις ἐν τῷ ναῷ ἦτο ἀναποσπᾶστος συνδεδεμένη πρὸς τὴν σωτηρίαν τῆς πόλεως, κ.ά.—*2 ἱερὸν* ὡς καθιερωμένον τοῖς θεοῖς (διὰ τὰ ἱερὰ τὰ σκέποντα τὴν πόλιν) καὶ διατελοῦν ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῶν.—*ἔπερσε* πῶς; ἐντεῦθεν ὁ Ὅδ. *ποτόλιπορθος*.—*3 νόον ἔγνω* διὰ τῶν συμφορῶν, αἷς ἔπαθε παρ' αὐτοῖς, ἔλαβε πικρὰν πείραν τῶν ἠθῶν αὐτῶν.—*8 βοῦς Ἡελίοιο* παρὰ τὰς ἀποτροπὰς τοῦ Ὅδ., εἰς ὃν μετὰ πολλὰς περιπετείας εἶχεν ἀπομείνει μία ναῦς, οἱ ἑταῖροι αὐτοῦ, προσορμισθέντες εἰς τὴν Σικελίαν καὶ ἐλωφεληθέντες τὸν ὕπνον τοῦ ἠρώος, ἔφαγον ἱεράς βοῦς τοῦ Ἡλίου βοσκομένας ἐκεῖ. Κατὰ τὸν ἀπόπλουν ὅμως θύελλα ἐκραγεῖσα ἐσάρωσε τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου, μόνος δὲ ὁ Ὅδ. περισσῶθεις προσωρμίσθη μετὰ πολλὰς περιπετείας εἰς τὴν νῆσον Ὠγγυίαν, ὅπου κατόκει ἡ νύμφη Καλυψώ, ἣν θὰ γνωρίσωμεν κατόπιν.—*10 θύγατερ Διὸς* αἱ Μοῦσαι θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης.—*Τί ἀποτελεῖ τὸ τμήμα 1-10 διὰ τὴν ὄλην Ὀδύσειαν; Τί περιέχει;*

11-5 ἐνθα τότε, κατὰ τὴν στιγμὴν, ἣν ἐκλέγει ὁ ποιητὴς (ἢ Μοῦσα) ὡς ἀφετηρίαν τῆς διηγήσεώς του, *ἄλλοι οἱ ἄλλοι, αἰπὺς 3* (ὑψηλὸς καὶ ἀπόκρημνος) ταχύς, αἰφνίδιος (ὁ αἰφνιδίως ἐνσκήπτων καὶ ἀποτόμως ἀφανίζων), *ἔσαν ἦσαν, πεφευγότες* ἐν πάσῃ ἀσφα-

λεία, ἀφ' οὗ εἶχον διαφύγει τοὺς κινδύνους καὶ τοῦ... ἡδὲ καί, οἶος
 3 μόνος, *κέχρημαι* (χρῆ) ἐν σημ. ἐνεστ. χρειάζομαι, ποθῶ, ἢ μτχ.
 ἐνδ., *ἐρύκω*, -ξω-ξα κ. *ἐρύκακον*, κρατῶ, *πότνια* θ. (*πόσις-ιος* ἄ. ὁ
 κύριος, ὁ σύζυγος, *possum*, *δεσ-πότ-ης* ὁ κύριος τοῦ δόμου, οἴκου)
 ἢ κυρία, ἢ οἰκοδέσποινα, ἢ σεβαστὴ (ἢ εἰρίτιμος κυρία), *δῖος* 3
 (*Ζεὺς*, *Δι-ός*, *δί-ιος*, *div-us*, *div-inus*) θεῖος, εὐγενής, *θεάων* (λατ.
dearum) θεῶν θηλ., *δῖα θεάων* ἢ μεγαλειοτάτη θεά, *σπέος*, *spre-*
dearum, σπῆλαιον, *γλαφυρός* 3 (*γλάφω* γλύφω) κοίλος, *λιλαίωμα* (*λάω*
 ἐπιθυμῶ, αἰ δὲ λῆς) ἐπιθυμῶ, *πόσις* ἰδ. *πότνια* 14.—16-21 *ὄτε*
δὴ ὄτε πλέον, *περιπέλομαι* (*πέλομαι*, ἀορ. *ἐπλόμην*, εἰμί) περιστρέ-
 φομαι, περιφέρωμαι : ἐν τῇ περιοδικῇ τροχιᾷ τῶν ἐτῶν, *τῷ* ἀναφ.
 εἰς τὸ ἔτος, συντ. πρὸς τὸ *γέεσθαι*, *ἐπικλώθω-ομαι* νήθω (τὸ νῆμα
 τῆς ζωῆς), προορίζω, *οἶ* ἐγκλιτ. δοτ. τῆς προσωπ. ἀντων. γ' προσ-
 ὄπου ἀντι *οἶ*, γεν. οὗ, αἰτ. ἕ, εἰς τὸ *ἐπεκλώσαντο*, *νέομαι* ἰδ. *νό-*
σιος 5, *οὐδ'* *ἐνθα* καὶ ἐκεῖ (ἦ : καὶ τότε) ἀκόμη δέν, ἢ κυρ. πρὸτ.
 τοῦ ζ. 16, *ἦεν* ἦν, *πεφυγμένος* πεφευγώς, *π. ἦεν* ἐπεφεύγει, *ἀε-*
θλος ἄ. (ἄθλος) πόνος, βάσανον, δοκιμασία, ἢ γεν. πόθεν ; *οἶσι*
 ἑοῖς, τοπ. πτ., *μετὰ* μεταξὺ, *καὶ* ἐπιδ. καὶ ἐν αὐτῷ τῷ κύκλῳ τῶν
 προσφιλῶν του προσώπων, ἂν καὶ εὐρίσκετο..., *ἐλεαίρω* ἐλεῶ, αἰ-
 σθάνομαι συμπάθειαν, *νόσφι* χωριστά, μακράν, *νόσφι*+γεν. ἐκτός,
μενεαίνω (μένος ὀρμή, πάθος, ὀργή) εἶμαι ὠργισμένος, *ἀσπερχές*
 ἐπιρ. (*ἀσπερχής* 2, α (ἐπιτ.)-*σπέρχομαι* σπεύδω (*Σπερχ-εῖος*), ὁ λίαν
 σπεύδων) *μετὰ* πολλῆς σπουδῆς, σφοδρῶς, *ἀντίθεος* ἰσόθεος, *πάρος*
 πρὶν, *ἰκέσθαι* ἀφικέσθαι, *ἦν* ἦν, *γαῖαν* γῆν, αἰτ. τοῦ τέρατος
 τῆς κινήσεως· λογικῶς ἢ ἀπόδ. τοῦ ζ. 16 εἶναι τὸ *μενεαίνε* 20 :
 ὄτε πλέον ἦλθε., καὶ τότε ἀκόμη ὁ Ποσ. ἦτο ὠργισμένος κατ' αὐτοῦ.

11-21. 11 *ἐνθα* ἢ Μοῦσα ἐκλέγει ὡς ἀφετηρίαν τῆς ἀφη-
 γήσεως τὰς ἡμέρας τῆς ὀκταετοῦς παραμονῆς τοῦ Ὀδ. πλησίον τῆς
 νύμφης Καλυψοῦς, ἐν ᾧ ὁ Ὀδ. εἶχε περιπλανηθῆ πρὸ τῆς ἀφίξεως
 εἰς τὴν Ὠγυγίαν ἄλλα δύο ἔτη ἀπὸ τοῦ ἀπόπλου ἐκ Τροίας.—*ἄλλοι*
πάντες οἱ μετασχόντες τῆς ἐπὶ τὴν Τροίαν στρατείας Ἕλληνες καὶ
 αὐτὸς ὁ Μενέλαος, ὅστις ἐπὶ ὀκταετίαν εἶχε περιπλανηθῆ τῆδε κά-
 κεισε.—12 *πόλεμον* τίνα ; *θάλασσαν* τοὺς κινδύνους τῆς θαλάσ-
 σης, τίνας ;—13 *γυναικὸς* τῆς Πηνελόπτης, ἕξ ἧς εἶχεν ἀποκτήσει
 καὶ υἱὸν Τηλέμαχον.—14 *Νύμφη* ζ 105.—15 *ἐν σπέεσι* αἱ βρα-
 χόδεις ἀκταὶ τῆς θαλάσσης καὶ αὐτὴ ἢ θάλασσα γέμονοι τοιούτων
 σπηλαιῶν, ἐν οἷς ἐπιστεῦετο ὅτι κατόκουΝ Νύμφαι (αἱ Ἀντριάδες).
 —16 *ἔτος* τὸ 20ὸν ἀπὸ τῆς στρατείας τοῦ Ὀδ., τὸ 10ον ἀπὸ τῆς

Δ. Ν. Γουδῆ.—Ὀμήρου Ὀδύσσεια Α-Ε-Ζ. Ἔκδ. Η'.

ἀλώσεως τοῦ Ἰλίου, τὸ δὸν ἀπὸ τῆς ἀφίξεως παρὰ τὴν Καλυψίω.—
17 ἐπεκλώσαντο οἱ θεοὶ ὀρίζουσι, ὀυθμίζουσι τὴν μοῖραν τῶν ἀνθρώπων, ἰδ. 34.—**18 ἀέθλων** τὰς πολλὰς πικρίας, αἵτινες ἐπεφυλάσσοντο δι' αὐτὸν καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἐὰν κατώρθου νὰ ἐπιστρέψῃ οἴκαδε, θὰ γνωρίσωμεν κατόπιν.—**20 Ποσειδάωνος** διὰ τί, θὰ μάθωμεν μετ' ὀλίγον.—**21 ἀντιθέω** διὰ τὸ κάλλος καὶ τὰς πνευματικὰς ἀρετὰς.

22-7 κίω πορεύομαι (πρβλ. μτβτ. κί-νέω), οὐ ἐκτενεστ. τύπος *μετακιάθω, πρτκ. ἢ ἀόρ. μετεκιάθον, ἢ μετα-κίνησιν ἐν τῷ μέσῳ τινός : εἶχε πορευθῆ μεταξὺ τῶν, ἐὼν ὦν (ἐσ-ὼν), τηλόθι τηλοῦ, τῆλε (τηλέφωνον..) μακράν, τοὶ ἀναφ. οἶ, πρβλ. τῷ 17, δεδαίεται δέδαινται γ' πληθ. πρκμ. δέδασμαι τοῦ δαίομαι χωρίζομαι (πρβλ. δασμός ὁ ἐπιβαλλόμενος ἐκάστῳ χωριστὰ φόρος, γῆς ἀναδασμός), διχθὰ ἐπίρ. εἰς δύο μέρη, ἔσχατοι ἀνδρῶν εἰς τὰ (δύο) πέρατα τοῦ κόσμου, Ὑπερίων 8, δυσομένου μεικτοῦ ἀορ., ἔχοντος τὸ σ τοῦ ἀ' καὶ τὸ θεματ. φων. τοῦ β', ἐνταῦθα ἀντί ἐνεστ., γεν. ἀφαιρ. : οἱ μὲν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ, ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ δύνοντος, πρὸς Δ, ἀνείμι (ἀνέρχομαι) ἀνατέλλω, οἱ μὲν-οἱ δὲ ἐπεξ. τοῦ διχθὰ... ἀνδρῶν, ἀντιάω (ἀντί, ἀντικρυζῶ)+γεν. μετέχω, ἢ μτχ. ἀντιάων-ων, εἰς ἣν ὁ Ὅμ. ἐπενθέτει μετὰ τὴν συναίρεσιν ο, ἔχει σημ. μέλ., ἐκατόμβη κυρίως θυσία ἑκατὸν βοῶν, εἶτα πᾶσα πλουσία ἐξ οἰωνδήποτε θυμάτων θυσία, ἀρνηθὲς κυρ. ἐλίθ. τοῦ οἷς (ἀττ. οἷς πρόβατον), ἀρσενικὸν πρόβατον, κριός, αἱ γεν. ἐκ τοῦ ἐκατόμβης, ἐνθα ἐκεῖ, ἤμαι ἐξ οὗ κάθημαι, πάρημαι παρακάθημαι, δαίς δαιτὸς θ. (δαίομαι 23) (μερὶς) εὐωχία (πρβλ. δαιτυμών), ἢ δοτ. εἰς τὸ τέρπετο κ. παρήμενος, δὴ κατὰ τοῦτον ἀκριβῶς τὸν χρόνον, μέγαρα οὐ. ὁ οἶκος, μέγαρον ἢ μεγάλη αἴθουσα τοῦ οἴκου, ἢ κυρία τῆς οἰκογενείας κατοικία, ἐνὶ ἐν.—**28-31 μῦθος** (λόγος) συνομιλία : ἤνοιξε πρῶτος τὴν ὀμιλίαν, τοῖσι τοπ. μεταξὺ αὐτῶν, μνήσατο, ἀττ. ἐμνήσθη, κατὰ θυμόν 4 ἐνδομύχως, μέσα του, ἀμύμων (ἀ(στ.)-μῶμος ψόγος, αἰολ. ἀμύμων) ἄψογος, εὐγενής (οὐχὶ ἐπὶ ἡθ. σημ.), ῥὰ διάφ. τύπος τοῦ ἄρα, τὸν ῥα τὸν ὁποῖον ὡς γνωστόν, τηλεκλυτὸς 3 (τῆλε-κλυτός, κλύω ἀκούω) ἐξακουστός, πολυθρύλητος, περιβόητος, ἔκτανεν ἀόρ., ἀττ. ἔκτεινεν, αὐθάω (αὐθὴ φωνή) λέγω, μετηύδα ἔλεγε μεταξὺ τῶν, ἔπος οὐ. (εἰπεῖν) λόγος.—**32-43 ὦ πόποι** ἐπιφών. ἐκπλήξεως : περιέργον ! παράξενον !, νὺ(ν) λοιπόν, οἶον ἐπιφών., δὴ δά, ἰδού, βροτὸς (morior, mors) (ὁ ὑποκείμενος εἰς τὸν θάνατον) θνητός, αἰτιῶνται ἐκ τοῦ συνηρ. αἰτιῶνται μετ' ἐπενθ. ο, ἀπιῶν 25, :

ού! πόσον λοιπὸν ἀνάποδοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι φορ-
 ὄνουν διὰ εἰς τὴν ῥάχιν τῶν θεῶν!, γὰρ ἔπεξ., ἔμμεναι κ. ἔμμεν
 ναί (ἔσ μεν(αι)), οἱ δεικτ. παρατακτ. ἀντί: ἐν ᾧ οἱ κύριοι αὐτοὶ
 αἰ μόνου των, ἄνευ τῆς συνεργασίας ἡμῶν, ἔχουσιν ἄλγεα ὑφίσταν-
 αι πικρίας, βάσανα, σφῶς ὃ σφέτερος, ἀτασθαλίη 7, μόρος ἄ.
 ἔρ-ος, μοῖρα) μοῖρα, ὑπὲρ μ. περισσότερα τῶν ὠρισμένων ὑπὸ
 τῆς μοίρας, παρὰ τὴν θέλησιν τῆς μοίρας, ὡς ὅπως, γῆμ' ἔγημε,
 λοχος θ. (ἀ(ἄθρ.)-*λέχομαι κοιμίζομαι) (ἢ κοιμωμένη ἐπὶ τῆς αὐ-
 τῆς κλίνης) ἢ σύζυγος, μνηστή 3 (μνάομαι ζητῶ σύζυγον) (ἢ ζη-
 τηθεῖσα ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ ὡς νύμφη) ἢ νόμιμος σύζυγος, προβλ.
 μνηστήρ, προμνήστρια συμπεθεριάστρα, Ἄτρεῖδαο Ἄτρείδου, ο ἢ
 καταλ. τῆς γεν. ἄρσ. α'. κλίσι., ἢ γεν. εἰς τὸ ἄλοχον, νοστήω (νό-
 στος) ἐπανέρχομαι, παρ' ἡμῖν παλινοσσιῶ, εἰδῶς ἐνδ., αἰπὺς ὄλε-
 θρος 11, πρὸ ἐπίρ. ἐκ τῶν προτέρων, οἷ 17, Ἐρμείας Ἴων. ἀντί
 Ἐρμείας-ῆς, εὐσκοπος (εὐ σκοπῶν) δευδερχής, Ἀργεῖφόντης φο-
 νεὺς τοῦ Ἄργου, Ἀργοκτόνος, αὐτὸν ὄριστ., μνάσθαι ἐκ τοῦ
 συνηρ. μνάσθαι 36 μετ' ἐπενθ. α παρὰ τὸ συνηρ. α, ἰδ. 32, ἀκοι-
 τισ θ. (α(ἄθρ.)-κοίτη κλίνη) ἄλοχος, τίσις θ. (τίνομαι πληρώνω,
 ἐκδικουῖμαι) ἐκδίκησις, Ἄτρεῖδαο γεν. ἀντικ. εἰς τὸ τίσις ἔσσεται
 ἔσσειται, ὀππὸτ' ἂν ἀττ. ὀπτόταν, ἡβάω (ἦβη) εἶμαι ἔφηβος, ἱμείρο-
 μαι (ἱμέρος ἄ. πόθος) ποθῶ, ἱμείρεται ὑποτ. μετὰ βραχ. φωνήεν-
 τος ε ἀντὶ η χάριν τοῦ μέτρον, ἦς εἶς, αἶα γαῖα, ἔφατο ἔφη, φρέ-
 νες τὸ διάφραγμα τὸ χωρίζον τὸν θώρακα ἀπὸ τῆς κοιλίας, ἔδρα
 τῶν ψυχικῶν ἐνεργειῶν, ἐνταῦθα: νοῦς, οὐ πείθε δὲν κατώρθωνε
 νὰ πείσῃ, δὲν ἐγύριζε τὰ μυαλά, ἄ. φρονέων ἂν καὶ ἐσκέπτετο τὸ
 συμφέρον του, ἠθελε τὸ καλὸν του, ἀποτίνω,-τείσω,-τεισα, πλη-
 ρώνω.—44-7 ἀμείβω ἀλλάσσω, ἀμείβομαι ἀντικαθιστῶ τινα δι'
 ἑμαυτοῦ, διαδέχομαι (ἐνταῦθα: ἐν τῷ λόγῳ), ἀποκρίνομαι πρὸς τινα,
 γλανκῶπις-ιδος θ. (ἢ ἔχουσα ὄψιν, μορφὴν γλαυκός, εἶτα: γλαύσων
 ἀπαστρέπτων κ. ὠψ-ὀπὸς ὀφθαλμός) ἢ ἔχουσα ὀφθαλμοὺς ἀστρα-
 πηβόλους, ἀστραπόφθαλμος, Ἀθήνη-ναίη, ἀττ. Ἀθηνᾶ - ναία,
 κρείων-οντος δυνάστης, βασιλεύς, κεῖται ἔχει στρωθῆ νεκρός, εἶναι
 εἰς τὸν τάφον, εοικῶς δίκαιος, ἐπάξιος, ἐμπρόπων, καὶ λίην (λίαν)
 εἰς τὸ εοικότι: καὶ πολὺ μάλιστα, προπαρασκευάζον τὴν ἐν 48 ἀν-
 τίθεσιν, ὡς καὶ τὸ κεῖνός γε: καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ἐκεῖνος τοῦ-
 λάχιστον ἔχει φονευθῆ μὲ θάνατον, ὅστις πολὺ μάλιστα τῷ ἦξιζεν'
 ἀλλὰ..., ὡς (ὅπως)+εὐκτ. κατάρας: ὅπως εἶθε νὰ..., ὅτις (καὶ
 πᾶς ἄλλος,) ὅστις, ῥέξω-ξω-ξα πράττω (δέκτης).—48-59 ἦτορ-ος

οὐ. καρδία, *δαίομαι* 23 (κόπτομαι) σπαράσσομαι, συντριβομαι, *ἀμφὶ* Ὀδ. ἕνεκα τοῦ Ὀδ., *δαΐφρων* (ἐκ θέμ. *δα-* σημ. διδάσκειν, *μανθάνειν-φρῆν*) ὁ ἔχων νοῦν ἔμπειρον, συνετός, *δύσμορος* (*μόρος* 34) δύσμοιρος, *δῆ* ἤδη, *δηθὰ* κ. *δῆν* *diu*, ἐπὶ πολὺν χρόνον, *πῆμα* (*παθεῖν*) πάθημα, συμφορὰ, *φίλων ἄπο* ἀπὸ φίλων, μακρὰν..., ἀναστροφὴ τῆς προθ. μετ' ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου, *ἀμφίρυτος* 3. 2 περίρρυτος, περιβρεκτος ὑπὸ τῆς θαλάσσης, *ὄθι* ὅπου, *ὄθι τε* τὸ *τέ* φαίνεται ὅτι πλεονάζει· ἀλλὰ τὸ πάλαι αἰ νῦν ἀναφ. ἀντων. καὶ ἐπιρ. ἦσαν ἀρχικῶς δεικτικά, αἰ δὲ νῦν λεγόμεναι ἀναφ. προτάσεις ἦσαν κύριαι προσηρητημένα ἢ παρεμβεβλημένα: καὶ ἐκεῖ... ἡμεῖς θὰ παραλείπωμεν αὐτὸ ἐν τῇ μεταφράσει τῶν ἀναλόγων ἀναφορικῶν· *ὄμφαλός* ἄ. κέντρον, *νῆσος* (ὑποκ.) ἐστὶ δενδρήεσσα, ἐν ἐπίρ. (αἰ προθέσεις ἐπιρρηματικῶς λαμβανόμεναι ἐτονίζοντο) ἐν αὐτῇ, ἐπ' αὐτῆς, *ναίω* κατοικῶ (*ναός* ἢ κατοικία τοῦ θεοῦ, *μετα-νάσ-της*), *δῶμα* κ. *δῶματα* (*δέμω* κίζω, *δόμος*) οἰκία, *ὄλοσφρων* 2 (*ὄλοός* ὀλέθριος) ὁ ὀλέθρια διανοούμενος, δόλιος, ὑπουλος, *ὅς τε* 50 *ὄθι τε*, *βένθος* βάθος, ὡς *πένθος-πάνθος*, *ἔχει κρατεῖ*, φέρει, *ἔχει δέ τε* καὶ προσέτι..., *κίων-ονος* ἄ. θ., *μακρός* ὑψηλός, *αὐτὸς* μόνος, *ἀμφίς* (πρὸς ἀμφοτέρω τὰ μέρη, ἄνω καὶ κάτω) χωριστὰ (κεχωρισμένως ἀπ' ἀλλήλων οὐρανὸν καὶ γῆν, εἰς ἀπόστασιν, ὡς κίονες αἰθούσης ἀποχωρίζουσι τὴν ὄροφην καὶ δὲν ἀφήνουσιν αὐτὴν νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους), *κατερύκω* 14, *δύστηνος* 2 (*δυσ-σια-*, ἴσταμαι) δυστυχής, *ὄδνρόμενον* ἐνδ., *αἰεὶ* αἰεῖ, *θέλω* μαγεύω· τί σημ. ὁ ἐνεστώς; *αἰμύλιος* (κ. *αἰμύλος*) θελκτικός, κολακευτικός, *ὄπως* τίνι τρόπῳ, ἵνα, *ἔμαι* 6, *νοέω* ἀντικαμβάνομαι, *ἀπο-θρῶσκω*, *ἔθορον*, ἀναπηδῶ, ἀνέρχομαι (*θύριος*, *θύριον*). ἐκ τούτου τὸ *ἦς γαίης*, *ἰμείρομαι* 41.—59-62 *οὐδὲ* καὶ δὲν (πλειστάκις οὕτω παρ' Ὀμ.), *ἐντρέπομαι* κάμπτομαι, γυρίζω, *ἦτορ* 48, *φίλος* παρ' Ὀμ. πολλάκις κεῖται μετ' ὀνομάτων μελῶν τοῦ σώματος καὶ ἄλλων, ἐκφράζον τὴν οἰκειότητα αὐτῶν πρὸς τὸ πρόσωπον· ἐντεῦθεν ἐπειδὴ ἀγαπῶμεν τὰ οἰκεῖα μᾶλλον, τὰ ἀνήκοντα εἰς ἡμᾶς, τὸ ἐπίθ. δύναται νὰ μεταφράζεται καὶ διὰ κτητ. ἀντωνυμίας: καὶ δὲν λυγίζει λοιπὸν ἢ καρδία σου, *σοὶ περ* σοῦ κυρίως (εἰς ὃν τόσον ἀφωσιωμένος ἦτο ὁ Ὀδ.), *νὺ* 32, *νὺ τ'* νύ τοι, σοί, tibi, *χαρίζομαι τινι* εὐχαριστῶ τίνα, *παρὰ νηυσὶ* ἐν τῷ ναυτικῷ στρατοπέδῳ, ἐκ τούτου Ἄργείων Ἀργείων· παρ' Ὀμ. δὲν ἔχει συντελεσθῆ ἢ συναίρεσις, *ῥέξω* 47, *ῥ. ιερὰ* (σφάγια) θύω, *ὀδύσσομαι* (od-i, od-ium)+δοτ. μισῶ.—63-67 *ἀπαμείβομαι* ἀμείβομαι 44, *προσέφη* ἔφη πρὸς, *τὴν*

εἰς τὸ ἀπαμειβόμενος κ. προσέφη, **νεφεληγερέτα** ἀρχ. τύπ. ὄνομ. κ. αἰτ. ἀντὶ **νεφεληγερέτης**, ὁ τὰς **νεφέλας ἀγείρων**-συναυροῦζων, ὁ βροχερός, ὁ θεὸς τῶν καταιγίδων, ὁ θυελλώδης, **ἔρκος** οὐ. (ἔεργω, εἶργω, κλείω, πρβλ. ἀττ. εἶργειν-εἰργύναι) φράκτης, διάφραγμα, **ὀδόντων** τίς γεν.; **σὲ ἔρκος** ἐπιμερισμός: ποῖος λόγος διέφυγε τὸ διάφραγμα τῶν ὀδόντων σου, ποῖαι λέξεις ἐξέφυγον ἀπὸ τὸ στόμα σου; **ἔπειτα** ἀναφέρ. εἰς 60-2: κατόπιν ὅλων αὐτῶν, λοιπόν, **λαθοίμην** ἐπιλαθοίμην, **θείος** θεῖος, **περὶ** ἐπίρ. περισσῶς, μᾶλλον, ὑπερ-, πρὸς τὸ **ἔστιν** περίεστι, ὑπερβάλλει, ὑπερέχει, ἐντεῦθεν ἢ γεν. **βροτιῶν**, 32, **περὶ ἔδωκε** (βροτιῶν) ὑπὲρ τοὺς ἄλλους θνητοὺς ἔδωκε, **ἱερά** ἱερά, θυσίας, **τοὶ** 23.—**68-75 γαιήοχος** (ὁ γαῖαν φέρων, νεβο, φέρω, πρβλ. ὀχοῦμαι, ὄχημα, ὄχετος) ὁ φέρων τὴν γῆν (ὡς δίσκον) ἐπὶ τῶν ὑδάτων περιβαλλομένην πανταχόθεν ὑπὸ τοῦ Ὠκεανοῦ, πρβλ. τὸ τῆς Ἐκκλησίας: ὁ ἐν ὑδασι τὴν γῆν κρεμάσας, **χολόδομαι** (χόλος ὄργη) κρατῶ χολήν, ὀργίζομαι, ἐκ τούτου **Κύκλωπος** γεν. αἰτίου, **αἰὲν** αἰεὶ, **ἀσκελῆς** 2 (ἀ(ἐπιτ.)-σκελλω ξηραίνω, κατεσκεληκώς, σκέλος, σκελετός, σκληρός) πολὺ σκληρός, ἐπίμονος, **ἀσκελὲς** ἐπίρ. ἐπιμόνος, ἀδυσωπήτως, **ἀλασώ** (ἀλαός τυφλός) τυφλώνω, πρὸς γεν. ὡς χωρισμοῦ, **ἀντίθεος** 21, **δο ο(ί)ο**, οὐ, **Κυκλώπεσσι** τοπ. μεταξὺ ὅλων τῶν Κ., ἐν ὅλῃ τῇ χώρᾳ τῶν Κ., δὲ γάρ, **μιν** αἰτ. γ' προσ. προσωπικ. ἀντων. γέν. καὶ ἀριθμοῦ κοινοῦ, ἐνταῦθα: αὐτόν, **μέδων-οντος** ἀ. ἄρχων, κύριος, **ἀτρυγέτος** (ἀ(στ.)-τρούω καταπονῶ) ἀκαταπόνητος, ἀεικίνητος, **σπέος γλαφυρόν** 15, **μείγνυμαί τινι** ὑπανδρεύομαι, **ἐκ τοῦ δὴ** πάντοτε χρόν. παρ' Ὀμ.: ἔκτοτε λοιπόν, 69, **ἐνοσίχθων** (ὀθ-, ὠθ- έω-, χθών γῆ) ὁ σείων τὴν γῆν, ὁ κοσμοσείστης, **πλάζω**, **ἔπλαγξα**, ἀπωθῶ, ἀποπλανῶ 2, **πατρὶς** θ. ἐπίθ. πατρικὴ, **ἀπὸ μακράν**.—**76-9 ἄγετε** παρακελ. μόριον εἰς τὸ **περιφραζόμεθα**, **φράζομαι** σκέπτομαι, **περιφράζομαι** σκέπτομαι σοβαρῶς, μετ' ἐνδιαφέροντος, **ἡμεῖς οἶδε** ἡμεῖς ἔδῶ, **ἔλθῃσι** ἔλθῃ: πῶς νὰ ἐπανεῖθῃ, ἔπεξ. τοῦ **νόστον**, **μεθίημι** ἀφήνω, παραιτοῦμαι, **μὲν μὴν**, ἀληθῶς, **οὐ τι** οὐδαμῶς, **ἀντίος** 3 ἐναντίος, **ἀντία πάντων** ἀντιθέτως πρὸς ὅλους, ἀντιπολιτευόμενος ὅλους, **ἀέκητι** (ἔκητι (ἔκων)-μὲ τὴν θέλησιν) παρὰ τὴν θέλησιν, εἰς τὸ πείσμα τῶν..., **ἐριδαίνω** (ἔρις) ἔκτενέστ. τύπος τοῦ **ἐρίζειν**: ἐξακολουθῶ (ἐρίζων) ὄργισμένος, **οἶος** 13.—**80-7 γλανκῶπις** 44, **κρείων** 45, **μὲν δὴ** λοιπὸν πράγματι, (ἔστι) **φίλον**, **μάκαρ** μακάριος, **νοστήσαι** ἔπεξ. τοῦ **τοῦτο**, **πολύφρων** τετραπέρατος, **ὄνδε** εὐόνδε, **ἔπειτα** τότε, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, **ὀτρύνομεν** ὑποτ., **διάκτορος** (διάγων) ὁ διαβιβάζων τὰς ἀγγελίας τῶν

θεῶν, ἢ: ὁ διεκπεραιῶν αἰσίως, ὁ διὰ μέσου κινδύνων αἰσίως συν-
 οδεύων, Ἄργεῖφόντης 38, Ἄργυλη ἀττ. -α, ὄφρα ἵνα, νημερτής
 2 (νη-ἀμαρτάνω) στερρός, ἀμετότρεπτος, εὐπλόκαμος ἢ ἔχουσα
 ὠραίους πλοκάμους, καλλιπλόκαμος, [ταλασίφρων (ἢ ὁ. ταλα-τλη-
 ἔτλην σημ. ὑπομένειν, τολμᾶν) ὁ ἔχων καρδίαν καρτερικήν, τολμη-
 ράν, καρτερικός, κέ(ν) ἄν ἀοριστολ. ἢ δυνητικόν, ὡς κε πῶς, ἵνα].
 —88-95 αὐτὰρ ἢ ἀντίθ. πρὸς τὸ μὲν 84, ἐγὼν ἐγώ, ἐλεύσομαι
 ποιητ. μέλ. τοῦ ἔρχομαι, ἐσ- μέσα εἰς τὴν πόλιν, ἐν ᾧ Ἰθάκηνδε
 πρὸς τὴν Ἰθάκην, κατὰ τὴν Ἰ., μᾶλλον ἐποτρύνω ἐνθαρρύνω,
 ἐξεγείρω, ἐρεθίσω περισσότερον ἐναντίον τῶν μνηστήρων ἢ ὅσον
 μέγρι τοῦδε, θείω θῶ, μένος θάρρος, ἐν φρεσὶ οἱ ἐπιμερισμός,
 ἀγορῆ (ἀγείρω) ἢ συνέλευσις τῶν πολιτῶν (ἐκκλησία), κομάω τρέφω
 κόμην, κάρη οὐ., κάρητος κ. κρατός, κεφαλή, ἢ αἰτ. τοῦ κατὰ τι,
 ἀπόφημι, ἀπείπον (τὸ λέγω παρ' ἀττ. σύνθ. ἐν τοῖς προλέγειν,
 ἀντιλέγειν, ἐπιλέγειν) ἀρνοῦμαι: νᾶπαγορεύση τὴν ἐξακολούθησιν
 τῆς αἰσχροῦς διαγωγῆς των, ὅπερ περιέχεται ἐν τῇ ἐξῆς ἀναφ. προτ.,
 οἱ ἦθ., μῆλα αἰγοπρόβατα, ἀδινός 3 πυκνὰ συμμαζευμένος, ἐν ἀν-
 τιθ. πρὸς τὰς αἴγας, αἵτινες διασκορπίζονται κατὰ τὴν βοσκήν
 εἰλίπους (εἶλω στρέφω-πούς) ὁ συστρέφον τοὺς πόδας, ἐπίθ. χα-
 ρακτηριστικόν τοῦ βαδίσματος τῶν βοῶν, ὧν αἱ ὀπίσθια μάλιστα
 κνήμαι κινεῦνται σταυροειδῶς πρὸς τὰ ἔσω, ὁ δὲ ἄκρος πούς δια-
 γράφει τόξον πρὸς τὰ ἔξω· τοῦναντίον οἱ ἵπποι ὡς αἴροντες ὑψηλά
 τοὺς πόδας καλοῦνται ἀεραῖποδες· ἔλιξ-ικος 1 (ἐλίσω) καμπυλοκέ-
 ρατος, ἡμαθόεις 3, 2 (ἡμαθος θ. ἄμμος) ἀμμόδης, πεύσομαι πυν-
 θάνεσθαι, ἦν που πλ. ἐρ. μήπως ἴσως ἀκούση τι περὶ αὐτοῦ, ἠδέ
 12, ἐσθλός 3 ἀγαθός, κλέος ἐσθλὸν εὐκλεία, ἔχῃσιν ἔχη, ἔλθησι
 77, ἔχη κατέχη, περιβάλλη, μιν 71 αὐτόν: ἵνα λαμπρὸν ὄνομα ἀπο-
 κτήσῃ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων (διὰ τὴν πρὸς τὸν πατέρα στοργήν).

22-96. 22 Αἰθίοπας νοοῦμεν σήμερον τοὺς ἀνήκοντας ἀν-
 θρωπολογικῶς εἰς τὴν Αἰθιοπικὴν φυλὴν ἢ Νιγριτικὴν (niger), ἀλλ'
 ἢ λ. τὸ πρῶτον ἐσήμαινε τὸν ἔχοντα ἡλιοκαῆ, μελάγχρου τὴν ὄψιν,
 τὸν κάτοικον τῆς διακεκαυμένης ζώνης, ὡς ὄντως ὕστερον ὠνομά-
 σθη Αἰθιοπία ἢ Ἀβησσυνία καὶ οἱ κάτοικοι Αἰθίοπες. Ἡ σημα-
 σία ὅμως αὕτη ἔχει ἐπισκοτισθῆ παρ' Ὁμ.: διότι ὁ τῶν Αἰθίοπων
 τοῦ ποιητοῦ βασιλεὺς Μέμων ἦτο υἱὸς τῆς Ἡοῦς (αὐγῆς, φωτὸς)
 καὶ ὁ κάλλιστος ἐξ ὅσων εἶχεν ἰδεῖ ὁ Ὅδ. κατοικοῦσι τὰς ἀνατολ.
 καὶ δυτ. ἐσχατίας τῆς γῆς καί, ἐπειδὴ εἶναι εὐσεβέστατοι καὶ δικαιο-
 τατοι, οἱ θεοὶ συχνάκις ταξειδεύουσι πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς αὐτῶν.

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

ἵνα μετάσχωσι τῶν κατὰ τὰς θυσίας εὐωχιῶν αὐτῶν.—**25 ἐκατόμβη** ἢ συνήθως θυομένη ὑπὸ τῆς πολιτείας (δημοτελῆς) πανηγυρικὴ θυσία πρὸς ἀσφάλεστεραν κτήσιν τῆς εὐνοίας τῶν θεῶν καὶ πρὸς ἐστίασιν παντὸς τοῦ δήμου· ἐν ταύτῃ θεοὶ καὶ ἄνθρωποι εὐωχοῦνται δαφιλῶς. Πῶς οἱ θεοὶ κανονίζουσι τὸ μέτρον τῆς εὐνοίας αὐτῶν;—**26 παρήμενος** οἱ θεοὶ ἐμφανιζόμενοι εἰς ἀνθρώπους μετεμορφοῦντο συνήθως· ὁ Π. δὲν μεταμορφοῦται ὡς διατρίβων ἐν οἰκειοτάτοις.—**27 Ὀλυμπίου** διότι ἤδρευεν ἐν Ὀλύμπῳ, τῷ ὄρει ἐν τοῖς ὄρεσι Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας, ὅπερ διὰ τὸ ὕψος αὐτοῦ (2985 μ.) καὶ τὴν ὑπερήφανον μεγαλοπρέπειαν ἐνομίσθη ὡς ἀνταξία κατοικία τῶν Ὀλυμπίων θεῶν ἀφ' ἧς ἐποχῆς οἱ Ἀχαιοὶ ἐγκατεστάθησαν τὸ πρῶτον περὶ τὸν Ὀλυμπον, ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ.—**29 Αἴγισθος** Μυκηναῖος εὐγενῆς, ὅστις κατὰ τὴν ἐν Τροίᾳ ἀπουσίαν τοῦ Ἀγαμ. νυμφευθεὶς τὴν βασίλισσαν Κλυταιμῆστραν ἐδολοφόνησε μετὰ ταύτης τὸν βασιλεῖα ἅμα ἐπανελθόντα οἴκαδε. Ἀμφοτέρους ἐξεδίκηθη ὁ υἱὸς Ὀρέστης.—**ἀμύμων** ἐνταῦθα λαμβάνεται ὡς τίτλος εὐγενοῦς ἀνευ ἠθικῆς σημασίας. Ὑπάρχουσι καὶ σήμερον τίτλοι, ἀπτόμενοι τῆς ἠθικῆς, ἀλλ' ἐστερημένοι οἰασθήποτε ἠθικῆς σημασίας;—**33 ὑπὲρ μόνον** μοῖρα κατὰ τὸν ποιητὴν εἶναι οἱ αἰώνιοι καὶ ἀναλλοίωτοι φυσικοὶ νόμοι καὶ ἡ φυσικὴ καὶ ἠθικὴ τάξις ἢ κρατοῦσα ἐν τῷ κόσμῳ. Ἀλλὰ τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι καὶ ἡ βούλησις τῶν θεῶν· ὅθεν μοῖρα=ἡ βούλησις τοῦ Διὸς καὶ τῶν θεῶν· ἐντεῦθεν τὸ **ἐπεκλώσαντο θεοὶ** 17. Ἐάν ποτε ἡ τάξις αὕτη ἀπειλεῖται, ἐάν πρόκειται νὰ γίνῃ τι ὑπὲρ μόνον, ἐναντίον τῆς θελήσεως τῆς μοίρας, γίνεται ἀρμονδίως πρὸς τῆς ὑπερβασίας ὑπόμνησις ἀποτροπῆς παρὰ τῶν θεῶν καὶ ἐν ἀπειθείᾳ ἐπέροχεται ἡ θεία δικαιοσύνη, ἢ ἄγρυπνος φύλαξ τῆς μοίρας, οὕτω δὲ ἀποκαθίσταται καὶ πάλιν ἡ πρὸς στιγμὴν κλονισθεῖσα ἢ ἀπειληθεῖσα τοῦ κόσμου τάξις.—**37 Ἀργεῖφόντης** διότι τῇ διαταγῇ τοῦ Διὸς ἐφόνησε τὸν πολυφθαλμον Ἀργον, ὃν ἡ Ἥρα ἐκ ζηλοτυπίας εἶχε τάξει φύλακα τῆς φίλης τοῦ Διὸς Ἰούς, βασιλόπαιδος ἐν Ἀργεῖ, ἣν ἐκεῖνη εἰς βοῦν εἶχε μεταβάλει.—**41 ἰμείρεται αἴης** κατὰ τινὰς μύθους ὁ Ὀρέστης, ὅτε ἐδολοφονεῖτο ὁ πατήρ, παῖς ἐξενίετο ἐν Ἀθήναις· κατ' ἄλλους ἢ ἀδελφὴ Ἠλέκτρα ὑπεξήγαγεν ἐκ τῶν ἀνακτόρων κινδυνεύοντα εἰς Κριῖσαν τῆς Φωκίδος παρὰ τὸν βασιλεῖα Στρόφιον συγγενῆ. Αὐξηθεὶς ἐκεῖ ἤλθε μετὰ τοῦ ἰσαδέλφου φίλου Πυλάδου, υἱοῦ τοῦ βασιλέως, εἰς Μυκῆνας, ἔνθα ἐφόνησε τοὺς μοιχοὺς.—**44 γλαυκῶπις** ἰδὲ 156.—**45 Κρονίδης** ὁ Ζεὺς ὡς υἱὸς τοῦ Κρόνου,

ὅστις ἄλλοτε ἦτο ὁ ὑπέρτατος ἄρχων τοῦ κόσμου, ἕως καθαιρεθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τούτου ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ σύμπαντος.—**47** Τὸν στίχον τοῦτον πολλάκις ἔλεγε Σκιπίων ὁ νεώτερος ἀναφερόμενος εἰς τὸν θάνατον τοῦ γαμβροῦ Τιβερίου Γράγγου.—**50** *νῆσος* εἶναι ἡ μυθικὴ νῆσος Ὠγυγία, κειμένη κατὰ τὸν ποιητὴν ἐν τῇ ἀπωτάτῃ θαλάσῃ, ἐν τῷ κέντρῳ (ὀμφαλῷ) αὐτῆς, ἐπομένως μακρὰν πάσης οἰκουμένης γῆς, ὅπου οὐδὲν πλοῖον προσορμίζεται. Ἀπειχε τῆς νήσου τῶν Φαιάκων (Κερκύρας) πλοῦν 18 ἡμερῶν, πιθανῶς ὑποτιθεμένη ἐν ΒΔ αὐτῆς· ἐτοποθετεῖτο πρὸ τῶν ἀκτῶν τῆς Βρετανίας, ΝΔ τῆς Ἰταλίας, ἢ Β τῆς Βρετανίας.—**52** Ἄτλας θαλάσσιος γίγας, ὅστις ἰστάμενος ἐν τοῖς δυτικοῖς τοῦ κόσμου ἔφερεν ἐπὶ τῶν νώτων αὐτοῦ τὴν οὐρανίαν σφαιρᾶν ἢ τὴν γῆν ἅμα καὶ τὸν οὐρανὸν ἢ τὸν κίονα ἢ τοὺς κίονας τοὺς ὑποβαστάζοντας τὸν οὐρανὸν (ὃν ἐραντάζοντο ὡς στερεὰν στέγην), ἵνα μὴ πέσῃ οὗτος ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐλέγετο ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο ἐπεβλήθη αὐτῷ, διότι εἶχε συναγωνισθῆ μετὰ τῶν Τιτάνων πρὸς τὸν Δία. Ἀρχαῖοι ποιηταὶ ἑταύτιζον αὐτὸν πρὸς τὸ ὄρος τῆς Μαυριτανίας (Μαρόκου) Ἄτλαντα. Σήμερον εἰκονίζεται ὡς ὑπόβαθρον λυχνιῶν φωτισμοῦ· εἰκὼν ἐν Μυθολογίᾳ Decharme, μετάφρ. Καράλη σ. 375^δ, Ῥαγκαβῆ Ἀρχαιολ. Λεξ. ἐν λ.—*ὀλοόφρων* ὡς ὀλεθριῶς περιόνους ἐν σχέσει πρὸς τὴν δαιμονίαν φύσιν τῆς συχνάκις ὑπούλου καὶ ἐπικινδύνου θαλάσσης ἢ ὡ· στασιάσας κατὰ τοῦ Διός.—*θαλάσσης πάσης* τῆς Μεσογείου, ἣν μόνην γινώσκει ὁ ποιητής.—**56** *αιμυλλοῖσι* διότι ἐξήτει νὰ νυμφευθῆ αὐτόν.—**61** Ἀργεῖοι Ἀργος εἶναι α') ἢ πόλις, β') ἢ ἐπικράτεια τοῦ Ἀγαμέμνονος, γ') ἢ Πελοπόννησος, καὶ δ') ἢ ὅλη Ἑλλάς· ὅθεν Ἀργεῖοι καλοῦνται πάντες οἱ Ἕλληνες.—*παρὰ νηυσὶ* ἐν τῷ ναυτικῷ στρατοπέδῳ τῶν Ἑλλήνων, ὅπερ διῆκεν ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Σιγείου μέχρι τοῦ Ῥοιτείου Πίν. Β' 1, παρὰ τὴν ἀκτὴν, ὅπου εἶχον ἀνεκλύσει τὰς ναῦς καὶ κατασκηνώσει.—**62** *Τροίῃ* ἐν *εὐρείῃ* διὰ τὴν πρὸ τοῦ Ἰλίου εὐρείαν πεδιάδα.—**63** *Ζεὺς* προσωποποιεῖα τοῦ οὐρανοῦ, *νεφεληγερέτα* ὡς καλύπτων αὐτὸν διὰ τῶν συναγειρομένων νεφῶν.—**67** *οὐρανός* μέχρι τῶν νεφῶν ἀπὸ τῆς γῆς ἐξικνεῖται ὁ ἀήρ, ἀπὸ δὲ τῆς ζώνης τῶν νεφῶν ἄρχεται πρὸς τὰ ἄνω ὁ οὐρανός, ὃν πληροῖ ὁ αἰθήρ· ἐπειδὴ δὲ αἱ κορυφαὶ τοῦ Ὀλύμπου διασχίζουσαι τὰ νέφη εἰσχωροῦσιν εἰς τὸν οὐρανόν, οἱ θεοὶ λέγεται ὅτι οἰκοῦσιν ἄλλοτε μὲν τὸν Ὀλυμπον, ἄλλοτε δὲ τὸν οὐρανόν.—**70** *ἀντίθεος* οὕτω πολλάκις καλοῦνται υἱοὶ καὶ συγγενεῖς θεῶν, καὶ διὴ ὁ Πολ., ἐνταῦθα διὰ τὸ ἀνάστημα καὶ τὴν ὥ-

μην.—72 **Φόρκυς** θαλάσσιος θεός, ἐξ οὗ λιμὴν ἐν Ἰθάκῃ ἐκαλεῖτο ὁ Φόρκυνος λιμὴν.—74 **ἐνοσίχθων** διότι πᾶσα βιαία κίνησις τῆς θαλάσσης συνεπάγεται κλονισμόν καὶ τῆς γῆς, ὡς ἐπιπλευούσης ἐπ' αὐτῆς.—75 **πλάξει** τοῦτο φαίνεται παράδοξον, ἐὰν ἀναλογισθῶμεν ὅτι ὁ Ὀδ. τὸ 80ν ἤδη ἔτος διατρίβει ἠρεμῶν πλησίον τῆς Καλυψοῦς· ἀλλ' ὁ ποιητὴς νοεῖ πλάνας τὴν ἀκουσίαν μακρὰν τῆς πατρίδος παραμονὴν τοῦ Ὀδ.—84 **διάκτορος** ὁ θεὸς εἶναι προσωποποιία τοῦ ἀνέμου, ὅστις τρέχων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον διαβιβάζει τρόπον τινὰ τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν.—86 **εὐπλόκαμος** αἱ κυρίαί καὶ αἱ θεαὶ διεκρύνθμιζον μετὰ περισσῆς ἐπιμελείας τὴν κόμην τῶν ἐν μὲν τοῖς ἡρωικοῖς χρόνοις εἰς βοστρύχους συνεχομένους καὶ διὰ σπειρῶν (χρυσοῦ σύρματος), ὧν πολλαὶ εὐρέθησαν Πίν. Ζ' 3, ἐπὶ δὲ τοῦ ποιητοῦ εἰς πλοκάμους.—90 **ἀγορῆ** ἡ συνέλευσις πάντων τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν τῆς πόλεως τῶν δυναμένων νὰ φέρωσιν ὄπλα, καλουμένη συνήθως ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἵνα ἀκούσῃ περὶ ζητημάτων ἀφορώντων τὸ κοινὸν ἀγαθὸν τοῦ ὅλου δήμου καὶ ἀποφασίσῃ διὰ βοῆς καὶ ὄχι διὰ ψηφοφορίας (ὡς συνέβαινε ἐν τίνι πόλει τῶν ἰστορ. χρόνων;)· ἀγορὰ ἐκαλεῖτο καὶ ὁ τόπος τῆς συνεδρίας φέρων ἔδρας διὰ τοὺς ἐκκλησιαζόμενους καὶ ἰδίαν τιμητικὴν διὰ τὸν βασιλέα καὶ τοὺς ἐπιφανεστάτους.—**Ἀχαιοὶ** ἰδ. 239.—**κάρη κομόωντες** οἱ Ἀχαιοὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς δούλους καὶ τοὺς Ἀσιάτας ἔτρεφον μακρὰν κόμην καθ' ὅλην τὴν κεφαλὴν· μόνον τοὺς Ἄβαντας τῆς Εὐβοίας καλεῖ ὁ ποιητὴς **ὄπισθεν κομόωντας**, ὡς τρέφοντας κόμην μόνον ἐν τῷ ὄπισθοκράνῳ, καὶ τοὺς Θερῆκας **ἀκροκόμους** ὡς φέροντας κόμην μόνον ἐν τῇ κορυφῇ τῆς κεφαλῆς (πότε καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν ἔτρεφον κόμην μόνον ἐν τῇ κορυφῇ τῆς κεφαλῆς;). Τὸ ἔθιμον τῶν Ἀχαιῶν διετήρησαν καὶ ἐν τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις οἱ Σπαρτιᾶται.—91 **μνηστήρες** κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ὀδ. σμήνη ἀτασθάλων μνηστήρων, ζητούντων τὴν χεῖρα τῆς Πηλενόπης, ἔκτε τῆς Ἰθάκης καὶ τῶν περὶ νήσων καὶ χωρῶν εἶχον κατακλύσει τὰ ἀνάκτορα αὐτοῦ, ἀσώτως σπαταλόντων τὴν περιουσίαν του· ἦσαν 12 ἐξ Ἰθάκης καὶ 96 ἐκ τῶν πέριξ. Ἐνθυμεῖσθε τώρα τὴν λ. **ἀέθλων** 18;—93 **ἐν Σπάρτῃ** ἐβασίλευε μετὰ τῆς ἀνακτηθείσης συζύγου Ἐλένης ὁ Μενέλαος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀτρέως, ἀδελφὸς τοῦ ἀρχιστρατήγου τῶν Ἑλλήνων Ἀγαμέμνονος, βασιλέως τῶν Μυκηνῶν, ἐν **Πύλῳ** ὁ γέρων Νέστωρ, ὁ πρεσβύτατος πάντων τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἑλλήνων καὶ σοφώτατος αὐτῶν σύμβουλος.—**Πύλλος ἡμαθόεις** εἶναι τὸ ὅλον βασίλειον αὐτοῦ, ἐκτεινόμενον πρὸς Α

μέχρι τῶν ὀρίων τοῦ κράτους τῶν Ἀτρειδῶν, πρὸς Β καὶ πέραν τοῦ Ἄλφειου. Ἡ πόλις ἴσως δὲν ἔκειτο ὅπου ἡ σημερινὴ Πύλος, ἀλλ' ἐν ταῖς ἀκταῖς τῆς Τριφυλίας, πιθανῶς παρὰ τὴν σημερινὴν κομόπολιν Κακόβατον, ὅπου πρὸ τινῶν ἐτῶν εὐρέθησαν προϊστορικοὶ τάφοι μετὰ πολυτίμων εὐρημάτων καὶ ὁ λεγόμενος δακτύλιος τοῦ Νέστορος.— *Εἰς τί κυρίως ἀποσκοπεῖ ἡ ἐπίσκεψις τῆς Ἀθ. πρὸς τὸν Τηλέμαχον καὶ ἡ σύστασις πρὸς μακρινὸν ταξειδίον πρὸς φίλους τοῦ πατρὸς;*

96-105 ὡς ὡς ἀντίκ. τοῦ εἰποῦσα: ταῦτα, *δέομαι* (ἀττ. *δέω-δῶ, δοῦμαι*, ὑποδοῦμαι) δένω τι ἰδικόν μου, *πέδιλον-α* (πέδη δεσμός ποδῶν, *ποδ-ποῦς*) ὑποδήματα, *ποσσιν ποδ-σιν*, βῆ ἔβη, ἐξεκίνησε, *ἀίσσω* (ἀττ. *ἄιτω, διάττοντες* ἀστέρες), *ἤξια*, πηδῶ, τινάσσομαι, πετῶ (τῆς αὐτῆς ὄ. *αἶγες* (καὶ τὰ κύματα), *Αἰγαῖον* κυματῶδες), *κάρηνον* οὐ. (*κάρη* 90) (κεφαλή) κορυφή, *κατὰ κ.* κάτω ἀπὸ τὰς κ., *Οὐλυμπος* Ὀλυμπος, *σιῆ* ἔστη, ἔσταμάτησεν, ἐπάτησεν, *δήμος* χώρα, ἡ περιοχὴ πολιτείας τινός, *προθύρα* ἡ ἐξουθύρα ἡ ἄγουσα ἀπὸ τῆς ὁδοῦ εἰς τὴν αὐλήν, *οὐδὸς* ἄ. τὸ κατώφλιον (ταύτης), *ἐπ' οὐδοῦ* ἀκριβέστερος διορ. τοῦ *ἐπὶ προθύροις*, *ἔχε* εἶχε, παράταξις ἀντι ἔχουσα, *ἔγχος* οὐ. δόρυ, *εἶδομαι* (ἰδεῖν, φαίνομαι) ὁμοιάζω.—106-12 ἄρα ὡς ἦτο φυσικόν, ὡς ἄλλως ἀνεμένετο, *ἀγήνωρ ορος* 1 (ὁ ἄγαν ἀγήρ, ἀγαθὸς ἀγήρ) ὑπερόπτης, ἀθάδης, *ἔπειτα* τότε, ὅτε εὗρεν αὐτούς, *θυμὸς* 4, *θ.* *ἔτερπον* διεσκέδαζον, *πεσσοὶ* ἄ. εἶδος παιδιᾶς, *πεσσὸς* ἡ κινουμένη ψῆφος, ἰδ. Πραγμ., *ἦμαι* 26, *προπάροιθε* ἔμπροσθεν, *θύραι* ἡ θύρα τοῦ μεγάρου, *θίνος* θ. δέσμα, *ἔκτανον* 30, *ὄτρηρός* 3 δραστήριος, *οἱ μὲν* οἱ κήρυκες, *οἱ δὲ τοὶ δὲ* οἱ θεράποντες, ἐπιμερισμός, *κρητῆρ* ἄ. (κεράννυμι) εὐρύχωρον, εὐρύστομον ἄγγειον, ἐν ᾧ ἀναιμιγνύετο ὁ οἶνος μετὰ τοῦ ὕδατος, *αὔτε* ἀφ' ἑτέρου, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, *νίξω*, -ψω . . , νίπτω, πλύνω, *πολύτρητος* 2 (π.- τρητὸς τρυπητὸς, *τετραῖνω* κ. **τρώω* τρυπῶ) πολύτρυπος, πολυτρήπητος, *πρότιθεν* προ(ε)τίθεσαν παρέθετον πρὸ τῶν καθισμάτων τὰς τραπέζας, *δατέομαι* διάφ. τύπ. τοῦ *δαίομαι* 24, 48, *δατέοντο-εὔντο* ἰων., *δάσ(σ)ομαι* . . , μοιράζω, διαμερίζω.—113 - 8 *θεοειδής* θεόμορφος, *ἦστο* ἀττ. καθῆστο ἢ ἐκάθητο, *τειτημένος* κ. *τειτῶς* ἀχο. ὄ. περίλυπος, *φ. ἦτορ* τὸ κατὰ τι, *ῶσσομαι* (ῶσσε ὀφθαλμοί, oculus), ἐξ οὗ *ὄψομαι* . . , βλέπω, *δ.* *ἐνὶ φρεσὶν* βλέπων νοερώς, φανταζόμενος, *ἐσθλὸς* 95, *εἴ ποθεν* κυρίως πρὸτ. εὐχῆς ἐκ τῆς ψυχῆς τοῦ Τηλ.: ἄχ θεέ μου, εἰάν ἐνεφανίζετο ἀπὸ κανὲν μέρος, εἶτα πλ. . ἔρ. ἀναπτύσσουσα τὸ περιεχόμενον τοῦ ὀσσόμενος πατέρα, *σκέδασιν τίθημι* περίφρ. σχεδάννυμι, σαρώνω,

μνηστήρων γεν. ἀντικ. ἐκ τοῦ *σκέδασιν*, τῶν μὲν ἐπαναλαμβάνει μετ' ἐμφάσεως τὸ *μνηστήρων* χάριν ἀντιθ. πρὸς τὸ *αὐτὸς* 117, *τιμῆ* τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα μεθ' ὄλων του τῶν τιμῶν, ὅπερ καὶ αὐτὸ ἐπεδίωκον οἱ μνηστήρες, *ἀνάσσω* εἶμαι ἀναξ, βασιλεύς, *δώμασιν οἴσιν* μετ' ἐμφ. ἐν τοῖς ἰδικοῖς του ἀνακτόροις, ὅπου λησταὶ ἀλώνιζον, *μεθήμενος* καθήμενος μεταξύ, εἰς τοῦτο τὰ *φρονέων* τροπ. μετὰ τὰς σκέψεις ταύτας.—119-25 *ἰθὺς* ὁ εὐθύς, *ἰθὺς* ἐπιρ. + γεν. κατ' εὐθειαν πρὸς, πρβλ. ἀττ. εὐθὺν Ἑλλησπόντου, δὲ γὰρ, *πολλάκις* παρ' Ὁμ., *νεμεσάομαι* (νέμεσις δικαία ἀγανάκτησις) ἀγανακτῶ, μετ' αἰτ. καὶ ἀπρομφ., ἐνὶ *θυμῷ* ἐνδομύχως, *ξείνος* ὁ ἰων. ξένος, *ἐφροστάμεν* ἐφροστάναι, *δηθὰ* 49: ἠγανάκτησε δὲ ἡ ψυχὴ του μετ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐβλεπεν, εἰς ξένος νὰ ἴσταται., *ἔλε* εἶλεν, ἔλαβε, *δεξιτερὸς* ὁ δεξιός, *dexter*, *δέξατο* ἐπῆρε, *ἔγχος* 104, *φωνήσας* λαβὼν φωνήν, ἀνοίξας τὸ στόμα, *προσαυδάω* ὁ 31 λέγω πρὸς τινα, + διπλ. αἰτ., *πετρόεις* πετρωτός, *ἔπεα πτε*. διότι ἅμα ἐξεληθόντα τοῦ ἔρκους τῶν ὀδόντων δὲν ἐπιστρέφουσι πλέον, ὡς πτηνὰ ἐκφεύγοντα ἐκ τοῦ κλωβοῦ, *χαῖρε* ἡμεῖς: *καλῶς ὄρισες*, *φιλήσεται* φιλήσει, β' ἐν. μ. μέλ. ἐν παθ. σημ. τοῦ *φιλέω* φιλεύω, φιλοξενῶ, *ἄμμι* αἰολ. ἡμῖν, ὄνομ. ἄμμες, δωρ. ἄμές, *πατέομαι*, *πασ(σ)άμην*, γεύομαι, τρώγω, *πασκο(τ)*, *δειπνον* παρ' Ὁμ. τὸ γεῦμα, *μυθέομαι* (μῦθος 28) λέγω, *ὄττεο* ὄτου κ. οὐτινος, *χρῆ*+αἰτ. προσ. κ. γεν. πράγμα: ὅ,τι χρειάζεσαι, *ὡς* 96, *ἔσπετο* ἔπομαι.—126-31 *δή ῥα* πλέον ἀκριβῶς, *ἔσαν* ἦσαν, *δόμου* μεγάρου, *ῥὰ* φυσικά, *φέρων* ἡμεῖς: ἔφερε καὶ τὸ ἔστησε, *κίονα μακροῦν* 53-4, *δουροδόκη* (δόρατα δεχομένη, πρβλ. *πανδοκεύς*, *δουροδόκος*...) δορατοθήκη· πιθανῶς τὸν ξύλινον κίονα, φέροντα ῥαβδώσεις, περιέθειον ἄνω καὶ κάτω ἐν συμμέτρῳ ἀποστάσει δύο κρίκοι ἢ δακτύλιοι μετάλλιοι, συγκρατοῦντες τὰ πρὸς τὸν κίονα κεκλιμένα δόρατα· *ἐύξοος* 2 ὁ φέρων ὠραιᾶς κοιλότητος ἢ ῥαβδώσεις, ἐν αἷς ἐτίθεντο τὰ δόρατα, *ἐνθα περ* ὅπου ἀκριβῶς, ὅπου καί, *ταλασίφρων* 87, *εἶσεν* ἄορ. τοῦ *ἴζω* (σεδ-, *sedeo*, *σι-σεδ-ζω*, *σί σδζω*, *ἴζω*) βάλλω νὰ καθίσῃ, *αὐτήν* ὄριστ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ *ἔγχος*, *ὑπὸ πετάσσας* (πετάννυμι ἀπλώνω) στρώσας ὑποκάτω (ὡς ὑπόστρωμα), *λίτα* (λίον) μόνον αἰτ. οὐδ. πληθ. κ. δοτ. *λιτί*, (πρβλ. *λίσσ-ός*, *λεῖος*) *λεῖτα*, μαλακὰ ὑφάσματα, ὡς *λινᾶ*, *δαίδαλεος* (δαιδάλλω τεχνικῶς ἐπεξεργάζομαι, *Δαίδαλος*) καλλιτεχνικῶς κατεσκευασμένος, πολυποίκιλος, εἰς τὸ *θρόνον*, *θρηῆνυς-υος* ἄ. (θρηῆ-υος-νίον) ὑποπόδιον, *ὑπὸ* ἐπιρ., *ποσι* διὰ τοὺς πόδας.—132-5 *παρ' θέτω* ἐτοποθέτησε πλησίον διὰ τὸν ἑαυτόν του, *κλισμὸς* ἄ.

(κλίεσθαι) ἀνάκλιτρον, ποικίλος (pingo) ποικιλόκοσμος, ἔκτοθεν ἐκτὸς τοῦ κύκλου, τῆς ζώνης, μνηστήρων ἐπεξ. τοῦ ἄλλων, ἀνιάομαι στενοχωροῦμαι, ὄρουμαγδός ἄ. θόρουβος, ἀηδέω (ἀηδής) ἀηδιάζω, μειελθῶν ἐλθῶν μεταξύ, αἴτ. εἰς τὸ ἀνηθείς: διότι εὐρέθη μεταξύ, διότι ἡ τύχη του τὸν ἔφερε μεταξύ ἀναισχύντων, τὸ αἴτιον ὑποκειμενικόν, κατὰ τὴν σκέψιν τοῦ ξένου· οἱ πεζοί: τὸ ὤς+μτχ.. ὑπερφίαλος (ὑπερ-φυής) ὑπερόπτης, θρασύς, ἰταμός.—136-43 ἀμφίπολος θ. (ἀμφι-πελομένη 15) ἡ ἀσχολουμένη περὶ τινα, ἡ θεράπαινις, χέριψ-βος θ. ὕδωρ τοῦ νιψίματος, εἰς τὸ φέρουσα κ. ἐπέχευε, πρόχουος θ. (-χουος) νεροκάννατον, τοπ. ἐντὸς τοῦ καννατιοῦ, εἰς τὸ φέρουσα, ἢ ὄργ. εἰς τὸ ἐπέχευε, αἴτ. ἐπέχεεν, ἀόρ. τοῦ ἐπιχέω, λέβης-τος ἄ. νιπνήρ, λεκάνη, ὁ διορ. εἰς τὸ ἐπέχευε, νίψασθαι (νίζεσθαι) ἀπρμφ. τοῦ σκοποῦ, τανύω κ. τιταίνω (τείνω) ἐκτείνω, στρώνω κατὰ μῆκος, ἀπλώνω, παρὰ ἐπίρ. πλησίον, ξεστός 3 κατὰ πλανισμένος, ταμίη θ. ἡ οἰκονόμος (θεράπαινα), ἡ ἀπολαύουσα τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν κυρίων καὶ κρατοῦσα τὰς κλειδας τῶν ἀποθηκῶν, αἰδοτός 3 (αἰδώς) σεβαστός, σίτος ἄρτος, δαιτρὸς ἄ. (πρβλ. δατέομαι, δαίομαι κ. ἐνεργ. δαίζω) ὁ διαμελίζων τὸ κρέας, κόπτων εἰς μερίδας (κοψίδια) καὶ παραθέτων εἰς τοὺς δαιτυμόνας, πίνακες πινάκια, ἐκ τούτου τὸ κρεέων (κρεάων) γεν. περιεχ., ἀείρω αἶρω, ἀείρας ἀπὸ τῆς μαγειρικῆς τραπέζης, παρ' ἡμῖν: ἐπῆρε καὶ παρέθηκε, σφι ἐγκλ. σφίσιν, αὐτοῖς, κύπελλον ποτήριον, θάμ' θαμά, συχνάκις, θαμέες συχνοί, θαμίζω συχνάζω, θαμών, ἐπώχετο ἐπῆγαινε καὶ ἤρχετο, ἐγύριζε κατὰ σειράν, οἰνοχοεύω-έω κερνώ (ἐκ πρόχου, δι' ἧς ἦντλουν ἐκ τοῦ κρατήρος), ἐκ τούτου τὸ αὐτοῖσιν.

96-143. 96 *πέδιλα* οἱ Ὅμ. ἤρωες (κατὰ τούτους καὶ οἱ θεοὶ) ἐντὸς τοῦ οἴκου εἶναι ἀνυπόδητοι, ἀλλ' ἔξερχόμενοι φοροῦσι τὰ *πέδιλα*, πέλματα δερμάτινα μετὰ στενοῦ γύρω κρασπέδου φέροντος ὁπᾶς, δι' ὧν διήρχοντο οἱ ἱμάντες οἱ συγκρατοῦντες αὐτὰ ἐπὶ τῶν ποδῶν (ὡς περίπου τὰ συνήθη παρὰ τοῖς χωρικοῖς γουρνοτσάρουχα.).—*χρῦσεια* διότι πᾶν ὅ,τι ἀνήκει τοῖς θεοῖς εἶναι πολυτιμότερον.—102 *Ὀλύμπιο καρῆνων* πρβλ. καὶ τὸ δημοτικὸν ἄσμα, ἐν ᾧ ὁ Ὀλυμπος λέγει πρὸς τὸν Κίσαβον:

ἔχω σαράντα δυὸ κορυφές, ἔξῃντα δυὸ βρομοῦλλες.

—103 *πρόθυρα* τὸ ἀνάκτορον τῶν ὀμηρικῶν χρόνων ἀπετελεῖτο κυρίως α') ἐκ τῆς *αὐλῆς* Πίν. Γ' Α, ὑπαίθρου, συνήθως σχήματος τετραγώνου, εἰς ἣν εἰσερχόμεθ' ἀπὸ τῆς ὁδοῦ διὰ τοῦ *προθύρου* (-ων) Κ, β') ἐκ τοῦ *μεγάρου* Μ, μεγάλου ὑψηλοῦ ὀρθογωνίου ἢ

τετραγώνου δωματίου, φέροντος ἐντὸς 4 μεγάλους ξυλίλους κίονας, ὑποβαστάζοντας τὴν ὀροφήν, καὶ μεταξύ τῶν βάσεων αὐτῶν τὴν *ἐστίαν* ἢ *ἐσχάραν*, ἐν δὲ τῇ ὀροφῇ *ὄπατον* (φεγγίτην ὡς τροῦλλον), ἵνα φωτίζεται (διότι παράθυρα δὲν ὑπῆρχον) καὶ ἐξέροχονται οἱ κίονοι, καὶ ἔχοντες τὴν κυρίαν εἴσοδον ἀπὸ τῆς αὐλῆς· ἐχρησίμευε τοῦτο ὡς ἐνδιαίτημα τῆς οἰκογενείας, ὅπου ἔτρωγον οἱ οἰκοδεσπότες, ἐδέχοντο, συνεσκέπτοντο καὶ ἠργάζοντο· καὶ γ') ἐκ τοῦ *θαλάμου* (κ. *μυχῶ δόμοιο*) συζυγικοῦ κοιτῶνος καὶ ἐνδιαιτήματος τῶν γυναικῶν, κειμένον ἀκριβῶς ὀπισθεν τοῦ μεγάρου καὶ εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ, οἶον φέρουσι καὶ οἱ ἀρχαῖοι ναοί, ὡς ὁ Παρθενῶν, ὅπου ἔχομεν τὸν *πρόναον*, τὸν κυρίως ναὸν (*ἐκατόμπεδον νεῶν*, τὸ μέγαρον) καὶ τὸν κυρίως *Παρθενῶνα* (θάλαμον) ἐν τῷ βάθει τῆς δυτ. πλευρᾶς τοῦ ναοῦ.—*104 ἔγχος* τὸ δόρυ, ὄπλον ἐπιθετικόν, πρὸς βολὴν ἢ ὤσιν (νύξιν), ἀποτελούμενον α') ἐκ τῆς λόγχης, *αἰχμῆς*, β') ἐκ τοῦ κυρίως *δόρατος* (κονταρίου), καὶ γ') πολλὰκις καταλήγον κατὰ τὸ ἔτερον ἄκρον εἰς ὀβελόν, τὸν *σαυρωτήρα*, δι' οὗ ἐνεπηγνύετο εἰς τὴν γῆν, ὁσάκις δὲν ἐχρησιμοποιεῖτο, ἔχον ἐν συνόλῳ μῆκος 2-5 μ.—*χάλκεον* ὁ χαλκὸς καθαρὸς εἶναι μέταλλον εὐμάλακτον καὶ ἀκατάλληλον πρὸς κατασκευὴν ὄπλων, πελέκεων κλπ. Ἐκ τῶν γενομένων ὅμως χημικῶν ἀναλύσεων τεμαχίων ὄπλων καὶ σκευῶν, εὐρεθέντων ἐν προϊστορικοῖς τάφοις, εὐρέθη ὅτι ὁ χαλκὸς τοῦ Ὁμ. ἦτο κράμα τεχνητὸν χαλκοῦ καὶ κασσιτέρου ἐν ἀναλογίᾳ περίπου 0,90 χαλ. καὶ 0,10 κασ., ὁ καλούμενος ὀρειχαλκός. λίαν στερεός. Ἡ χρονικὴ περίοδος, καθ' ἣν ἔκαμνον ἀποκλειστικὴν χρῆσιν τοῦ ὀρειχαλκοῦ, κληθεῖσα ὀρειχαλκίνη ἐποχὴ, διήρκεσεν ἐν Ἑλλάδι περὶ τὰ 1000 ἔτη, ἀπὸ 2000-1000 π. Χ.—*105 Τάφιοι* οἱ κατοικοῦντες τὴν νῆσον Τάφιον (νῦν Μεγανῆσι) τὴν μεγίστην τῶν ἐξ αὐτῆς καλουμένων Τάφίων νήσων, αἵτινες κεῖνται μεταξύ Λευκάδος καὶ τῶν ἀπέναντι ἀκτῶν τῆς Ἀκαρνανίας, συνέχεια τῶν Ἐχινάδων νήσων· ἦσαν περιβόητοι ἔμποροι καὶ πειραταί, ὅθεν Τάφιος=ληστής (πειρατής).—*107 προπάροιθε θυράων* ἐν τῇ αὐλῇ πρὸ τῆς εἰσόδου (προδόμου) εἰς τὸ μέγαρον.—οἱ *πεσσοὶ* ἢ *πεττεία* παιδιὰ ἐπινοηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἥρωος Παλαμήδους· πῶς ἐπαίζετο παρ' Ὁμ., ἄδηλον· ὕστερον ὑπῆρχον δύο κυρίως εἶδη *πεττείας*, α') ὁ *διαγραμμισμὸς* (κ. *γραμμαί*, *πεντέγραμμα*, πρβλ. τὴν ἡμετέραν τρίλιαν, ἐννεάδα κ. δωδεκάδα), ἐν ᾧ ἕκαστος τῶν παικτῶν εἶχε 5 γραμμὰς μετὰ 5 πεσσῶν (ψήφων, ὕστερον ἐκ κρυστάλλου, ὁστοῦ ἢ ἠλέκτρου), ἐν τῷ μέσῳ δὲ ἐπὶ τῆς *λερᾶς* λεγομένης γραμμῆς τὸν (πεσσὸν) *βασιλέα*, μετακινούμενον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ· ὅθεν

παροιμ. *κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς* περὶ τῶν προσφευγόντων εἰς τὰ ἔσχατα β') αἱ πόλεις, ἐν αἷς ἐκάτερος εἶχεν ἀνά 30 πεσσοὺς (κύνας), κινουμένους ἐντὸς ἀβακίου, ἔχοντας κεχαραγμένους ἰδίους χώρους (πρὸς τὸ τοῦ ζατρικίου), *τὰς πόλεις*, ἐν αἷς ἐτίθεντο καὶ μετεκινούνητο οἱ πεσσοί. Οἱ ἀντίπαλοι πεσσοί διεκρίνοντο ἐκ τοῦ διαφόρου χρώματος, μεγίστη δὲ τέχνη ἦτο τὸ ἀποκλείειν καὶ αἶρειν ἐκ τοῦ μέσου τοὺς ἀντιπάλους πεσσοὺς. Ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τῆς Κνωσοῦ εὗρέθη ἀβάκιον προϊστορικὸν μετὰ χρυσῶν, ἀργυρῶν, κρυσταλλίνων, ἔλεφαντίνων κ. κωνῶν χώρων ἐμπαιστῶν, Πίν. Η' 1.—**108 βοῶν** τοῦ Ὅδ.—**109 θεράποντες** εὐγενεῖς (καὶ ἠγεμόνες πολλάκις) προσκεκολλημένοι εἰς τὸν βασιλέα ὡς οἰκεῖοι καὶ ὑπηρετοῦντες αὐτῷ κατὰ τὰς ἐκάστοτε ἀνάγκας (ὑπασπισταί)· ἐν εἰρήνῃ καὶ οἴκοι βοηθοῦσιν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν βασιλικῶν καθηκόντων καὶ παρέχουσιν ἄλλας μικρὰς ὑπηρεσίας, π.χ. κεραννύοντες καὶ οἰνοχοοῦντες τὸν οἶνον καὶ ὑπηρετοῦντες ἐν εὐωχίαις, ἀφ' οὗ σῶμα ὑπαλλήλων ὀργανωμένον δὲν ὑπῆρχε τότε. Εἰς τοὺς θεράποντας ἀνήκον καὶ οἱ *κῆρυκες* φέροντες ὡς σύμβολον τοῦ ἀξιώματος τὸ σκῆπτρον. Πάντας τούτους εἶχον κομίσαι μεθ' ἑαυτῶν οἱ μνηστῆρες ἐκ τῶν οἴκων των εἰς Ἰθάκην χάριν τῆς ὑπηρεσίας των.—**110 οἶνον ἔμισγον** οἱ Ἕλληνες οὐδέποτε ὑπῆρξαν ἀκρατοποταί, ἀλλ' ἐν τίνι ἀναλογίᾳ ἐγένετο ἢ κραισσις κατὰ τοὺς ἥρωϊκοὺς χρόνους ἄδηλον· ὁ νεώτερος τοῦ Ὅμ. Ἡσίοδος συνιστᾷ διὰ τὰ κυνικά καύματα τὴν ἀναλογίαν $\frac{3}{4}$ ὕδ. καὶ $\frac{1}{4}$ οἶν. Τὸ ὕδωρ πίνουσι μόνον τὰ ζῶα, οὐδέποτε δὲ Ὅμ. ἦρωες ὡς αὐτοτελεῆς ποτόν, ἀλλὰ πάντοτε προσθέτοντες εἰς αὐτὸ ποσόν τι οἴνου.—**κρητῆρα** ἐν Πίν. Β' 3.—**111 τραπέζας** δι' ἕκαστον δαιτυμόνα παρετίθετο συνήθως ἰδία τράπεζα.—**112 κρέα** εἰ καὶ ὁ Ὅμ. γινώσκει καὶ ὄσπρια, λάχανα κηπαῖα καὶ ὀπώρας, ὅμως σχεδὸν πάντοτε ποιεῖ τοὺς ἦρωας κάμνοντας χοῦσιν ἥρωϊκῆς τροφῆς, τῶν ὀπτῶν κρεάτων βοῶν, προβάτων, αἰγῶν καὶ χοίρων, μόνον δ' ἐν ἄκρῃ ἀνάγκῃ τρώγοντας τὸ κρέας πτηνῶν καὶ ἰχθύων, εἰς ὃ συνήθως προσέφευγον οἱ ἀπορώτεροι. Τὸ κρέας κατανεμόμενον εἰς μερίδας (*δατεῦντο*) παρετίθετο ἐν πινακίοις καὶ ἐκεῖθεν ἐλαμβάνετο ὑπὸ τῶν δαιτυμόνων διὰ τῶν δακτύλων. Αἱ τράπεζαι παρατίθενται ἐν τῷ μεγάρῳ.—**113 θεοειδῆς** πρὸς δῆλωσιν τοῦ μεγίστου βαθμοῦ τοῦ κάλλους.—**117 τιμὴν** περὶ τῶν βασιλ. προνομίων ἰδ. ἐν 393.—**121 χεῖρ' ἔλε δεξιτερὴν** ὁ συνήθης τύπος τοῦ χαιρετισμοῦ ἐρχομένων ξένων.—**ἐδέξατο ἔγχος** εἰς δῆλωσιν τῆς ἐπιθυμίας νὰ καταλύσῃ ἐκεῖ ὁ ξένος.—**χάλκεον ἔγχος** ἀνέκαθεν οἱ Ἕλληνες καὶ ἐν τῷ

εἰρηνικῶ βίῳ ἐσιδηροφόρουν (ὄπλοφόρουν), φέροντες ξίφος ἢ δόρυ ἢ καὶ ἀμφοτέρω ἢ καὶ κράνος καὶ κνημίδας καὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην καὶ κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοῦ οἱ Ὀζόλαι Λοκροί, οἱ Αἰτωλοὶ καὶ οἱ Ἀκαρνανεὺς ἐξηκολούθουν ὄπλοφοροῦντες· πρῶτοι κατ' αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ πάντων τῶν Ἑλλήνων ἔπαυσαν, ἡμερομενῶν κατὰ μικρὸν τῶν ἠθῶν, σιδηροφοροῦντες. Ὅπλα ἐν Πίν. ΣΤ' καὶ Η' 3, ὅπου εἰκονίζεται ἡ παράστασις τοῦ κρατήρος Πίν. Β' 3, τοῦ καλουμένου *ἀγγείου τῶν πολεμιστῶν*.—123 *ἔπειτα* . . . δι' ἐξενιζόμενος μόνον μετὰ τὴν ἐστίασιν ἠρωτᾶτο ὑπὸ τοῦ ξενίζοντος τίς εἶναι, πόθεν κατάγεται καὶ διὰ τί ἦλθε.—124 *δεῖπνον* τὸ κύριον φαγητὸν τῶν Ὀμηρ. ἠρώων, ποικίλλον ὡς πρὸς τὴν ὥραν τῆς ἡμέρας· ποσάκις τῆς ἡμέρας ἔτρωγον οἱ Ὀμ. ἠρωες ἄδηλον· πάντως φυσικαὶ ὥραι τοῦ φαγητοῦ ἦσαν ἡ πρωία (ἄριστον), ἡ μεσημβρία (δεῖπνον) καὶ ὁ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου χρόνος (δόρπον) καὶ τούτων μνημονεύει ὁ ποιητής.—127 *πρὸς κίονα* τῶν περὶ τὴν ἐσχάραν.—130 *θρόνος* τὸ ἐπιφανέστατον τῶν καθισμάτων, ἀποδιδόμενος κατὰ κανόνα τοῖς θεοῖς, ἔχων ἔρεισμα τῶν νώτων καὶ τῶν χειρῶν.—132 *κλισμὸς* καθισμα ἔχον ἴσως μόνον ἐρεισίνωτον.—138 *νίψασθαι* κατὰ κανόνα πρὸ τοῦ φαγητοῦ προσεφέρετο τοῖς θεοῖς σπονδὴ καὶ θυσία (ἐκ τμημάτων τοῦ φαγητοῦ), ὡς παρ' ἡμῖν γίνεται διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ· ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἔπρεπε νὰ ἔχουσιν οἱ τρώγοντες τὰς χεῖρας καθαρὰς καὶ διὰ τοῦτο πρὸ πάσης ἱεροπραξίας αἱ χεῖρες ἐνίπτοντο.—*πρόχους* ἐκ Τροίας Πίν. Β' 2.—139 *σῖτον* ὁ ἄρτος κατεσκευάζετο ἐκ χονδροῦ σιταλεύρου, ὅπερ μεταβαλλόμενον εἰς πόλτον ἢ ζυμούμενον ἐξηραίνεται ἐν σχήματι ἄρτου (ὡς τὰ μακαρόνια), ὅστις ἐτρώγετο βρεχόμενος πρὸ τοῦ φαγητοῦ.—141 *δαίτηρ* θεράπων τοῦ οἴκου, καὶ ἐν Σπάρτῃ εἰς τῶν θεραπόντων τοῦ βασιλέως συσκηπῶν μετ' αὐτοῦ ἦτο καὶ ὁ *κροεοδαίτης*.—142 *κύπελλα* Πίν. Ε'.—143 *κῆρυξ* ὁ τοῦ οἴκου, ὁ Μέδων.—*Τί μανθάνομεν ἐκ τοῦ τμήματος* 96-143 *περὶ τοῦ οἴκου τοῦ Ὀδ.*;

144-9 *ἔς ἦλθον, ἀγῆνωρ* 106, *ἔζοντο* ἐν σημ. ἀορ., *ἐξείης* -ῆς (ἔχομαι) κατὰ σειράν, *δμωῆ* θ. (*δάμνημι*) ἡ δοριάλωτος, δούλη, ὑπηρέτρια, *παρηνῆεω* (ἐκ τοῦ *νέω* σωρεύω δι' ἀναδιπλ.), μόνον ὁ πρτκ., ἐπισωρεύω, παραθέτω ἐν ἀφθονίᾳ, *κάνεον* κανοῦν, κάνιστρον, *κοῦροι* εὐγενεῖς νέοι, *ἐπιστέφομαι* πληρῶ μέχρι στεφάνης, μέχρι τῶν χειλέων, ἐντελῶς, *ιάλλω* ἀπλώνω, *ὄνηαρ-τος* οὐ. (*ὄνηνημι*, *ὄνησαι*): *συλωτικά*, *τονωτικά*, φαγητά, πάντοτε περὶ τοῦ φαγητοῦ, ἄρτου κ. κρέατος, *ἐτοῖμα* κτθρ. εἰς τὸ *προκείμενα*.—150-4 *ἔξ*

ἔντο ἔξεϊντο, **ἐξίεμαι** ἐκβάλλω ἀπ' ἐπάνω μου, σβήνω, **ἔρον** αἰολ. ἔρωτα, **πόσις** θ. ποτόν, οἶνος, **ἐδητύς** θ. (ἔδω ἐσθίω) φαγητόν (πρβλ. **ἔδωδή**, **ἔδωδιμος**, **νη-εδ-τις** νῆσις): ἀφ' οὗ ἐκόπη ἡ ὄρεξις τοῦ φαγητοῦ.., ἀφ' οὗ κατηύνασαν τὴν πείναν.., **μέλω τινι** εἶμαι ὑποκείμενον φροντίδος εἰς τινα, οὗτος φροντίζει περὶ ἐμοῦ.: οὗτοι μὲν περὶ ἄλλα (νέας ἀπολαύσεις) εἶχον στρέφει τὴν προσοχὴν των, ἡ καρδιά των ἐγύρευε.., **μολπή** θ. (μέλω-ομαι) ἄσμα (καὶ χορὸς ἢ κροῦσις ὄργανου), **ὄρχησιτύς-ύος** κ. ὄρχησις, ἔπεξ. τοῦ ἄλλα, **ἀναθήματα** ἐξαρτήματα, συμπληρώματα, παρεπόμενα, **δαίς** δαιτύς θ. (δαίνυμι δίδω μερίδας, φιλεύω) συμπόσιον, εὐωχία, **κίθαρις** θ. κιθάρα, **ἐν χερσὶ-Φημίω** ἐπιμερ., **ῥά** ὡς γνωστόν, **αείδω** ἴδω (αἰοδῆ ᾠδῆ, αἰοδός).—**155-7 ἦ τοι** (ἀληθῶς) μὲν, **φορμίζω** παίζω τὴν φόρμιγγα, εἶδος κιθάρας, **ἀναβάλλομαι** παίζω τὸ προανάκρουσμα πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ᾠδῆ, ἀρχίζω, εἰς τοῦτο **καλὸν** ὠραία, **αείδειν** τοῦ σκοποῦ, **αὐτάρ** ἢ ἀντίθ. πρὸς **τοῖσιν** μὲν 151, **γλαυκῶπις** 44, **ἀγχι** πλησίον τῆς κεφαλῆς τῆς Ἄ.: πλησιάσας εἰς τὸ οὖς τῆς Ἄ., **πενθοίαιτο** πεύθοιντο, **πεύθομαι** πυνθάνομαι.—**158-62 ἦ ἀλήθεια**, μήπως, **νεμεσάομαι** 119 θυμώνω, μοὶ κακοφαίνεται, **ὅτι** ὅ,τι, ἡ ἀναφ. πρὸτ. τὸ αἴτιον τοῦ **νεμεσήσεται**, **τούτοισι** τοῖς μνηστῆρσι, **μέλει** 151, εἰς τοῦτο **ῥῆα** (ῥηίδιος-ῥηίδιος) εὐκόλως, ἀμερίμνως, μὲ ἑλαφρὰν συνείδησιν, **ἔδω** 150, **βίωτος** ἄ. περιουσία (βίός), **νήποινον** (νη (στ.)-ποινή) ἄρσ. αἰτ. κτγρ. εἰς τὸ **βίωτον**, ἄνευ ἀνταποδόσεως, ἀτιμωρητί, **ἀνέρος** ἐκ τοῦ **βίωτον**, ὀρίζον ἀκριβέστερον τὸ γεν. **ἀλλότριον**, **δῆ** ἤδη, **πὸν** ἴσως, **πύθομαι** σήπομαι, **κείμενα** ἐστρωμένα, πεταγμένα, **ἠπειρος** ξηρά, **εἰν** ἐν, ἐνί, **ἀλς** ἄλδς θ. θάλασσα (**παρ-άλ-ιος**, **ἐν-άλ-ιος**, **άλ-ιεύς**). τὸ ὑποκ. τοῦ **πύθεται** τὸ **δοστέα** γίνεται εἰς τὸ **κλίνδει** ἀντικ.—**163-5 ἰδοίαιτο** ἴδοιντο, ἴδοιεν, **εἰ ἰ.** κυρίως εὐχὴ ἐκ τῆς ψυχῆς τοῦ Γ.: ἂχ νὰ ἔβλεπον ἐκεῖνον, ἀσύνδετον ἐν ἀντιθέσει, τὸ **γέ** ἐξαίρει τὴν ἔννοιαν τοῦ **κεῖνον** ἐκεῖνον, ὡς **κεῖσε-ἐκεῖσε**, **ἀράομαι** εὐχομαι, **ἀφνειὸς** (ἄφενος οὐ. πλοῦτος) πλούσιος· σύγκρισις δύο ἰδιοτήτων τῆς αὐτῆς ἔννοιας: μᾶλλον **ταχεῖς** ἢ πλούσιοι, **ταχύτεροι** καὶ οὐχὶ πλουσιώτεροι, **χρυσὸς** χρυσαῖ σκευή, **ἐσθῆς-ἦτος** θ. (**Ἔσο-νυμι**, ves-tis) ἐνδύματα, αἱ γεν. τῆς ὕλης.—**166-8 νῦν δέ** τώρα ὅμως, τοῦναντίον ὅμως, εἰσάγεται τὸ πραγματοποιηθὲν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὐκτέον, ὡς ὡς εἶπον, 161, **μόρος** (μέρος, μοῖρα) θάνατος, **θαλπωρῆ** θ. (θάλλω θερμαίνω) (θερμανσις) παρηγορία, **ἡμῖν** ἐγκλιτ. ἄνευ ἐμφάσεως, **ἡμῖν** μετ' ἐμφ., **εἴ τίερ τις** καὶ ἄν τις, **ἐπιχθόνιος** (ἐπὶ χθονός) ἐπίγειος, **φῆ-**

σιν φῆ, συνήθως παρ' Ὀμ. ἢ ὑποτ. ἄνευ τοῦ **κἐ(ν)** ἢ **ἄν**, τοῦ δὲ ἀντίθ. εἰς τὸ **εἶ πέρ τις...**, δὲ ὅμως, : ἀλλὰ τί τὰ θέλεις!, τοῦ Ὀδυσσ., **νόστιμον ἦμαρ** 9. — 169-73 ἄγε παρακαλ. μόρ., ἀτρεκέως (ἀτρεκής, α (στ.)-τρεκ-, τοτρεο, τρέπω) ἀπεριστρόφως, ἀληθῶς, εἰς τἀληθινά, **καταλέγω** διηγοῦμαι λεπτομερῶς, **τίς** (εἷς), **εἷς** ἐγκλ. εἶ (εἶμι), **ἀνδρῶν** ἐκ τοῦ **τίς** (ὄνομα) κ. **πόθεν** = ποδαπός, ἢ ἀ' ἐρωτ. ἔχει δύο ἐρωτηματικά, **πόθι** ποῦ, **πόλις** πατρίς, **τοί σοί**, τίβι, **τοκεύς**, ὁ Ὀμ. **τοκῆς** (τίκτω) γονεῖς, **ὀπποίης** πλ. ἐρ. ἄνευ ἐρωτ. σημείου, **πῶς** πάλιν εὐθεῖα ἐρ., **εὐχομαι** κ. **εὐχετάομαι** κανχῶμαι, ὁ πρτκ.: ὅτε σὺ μετ' αὐτῶν ἔπλεες πρὸς τὰ ἐδῶ, **οὐ μὲν γάρ τι μὲν μὴν**, ἀληθῶς, **οὐ τι** οὐδαμῶς, **δίομαι** οἶομαι. — 174-7 **ἐτήτυμος** (δι. ἀναδιπλ. ἐκ τοῦ **ἐτυμος** (εἶμι) ἀληθής), **ἐτήτυμον** εἰλικρινῶς, κτηρ-τοῦ τοῦτο, **ἐν εὖ**, **ἦε ἦ** ἢ διπλῆ ἐρ. παρ' Ὀμ. διὰ τοῦ **ἦε** (ἦ) ἦε (ἦ), ἀττ. πότερον· ἦ, **μεθέπω** (ἀκολουθῶ ὀπισθεν) ἔρχομαι (ἐδῶ), **νέον** (ἄρτι) διὰ πρώτην φορὰν, ἢ ἀντίθ. ἐν τῷ **καί**, ἤδη, τοῦ β' μέλους, **ἔσαι** ἐσ-οι-εἶ, : συνδέεσαι ἤδη διὰ ξενίας μὲ τὸν πατέρα μου, **ἄλλοι** ξένοι, **ἦσαν** (εἶμι) ἦσαν, **δῶ** οὐ. δῶμα, ὄνομ. κ. αἶτ., ἢ οἶτ. τὸ τέρμα τῆς κινήσεως, **ἐπίστροφος** ἀναστρεφόμενος, ἀναπτύσσων σχέσεις, **ἀνθρώπων** ἀντικ.: κοσμογυρισμένος.

144-77. 148 **κοῦροι** οἱ θεράποντες καὶ οἱ κήρυκες. — **150** **ἔξ ἔρον** **ἔντο** τὸ συμπόσιον τῶν Ὀμ. ἡρώων ἀποτελεῖται ἐκ δύο τμημάτων, ἐκ τοῦ πρώτου, προωρισμένου νὰ κατευνάσῃ τὴν πρώτην πεῖναν καὶ δίψαν, καὶ ἐκ τοῦ δευτέρου τοῦ ἀφιερωμένου εἰς συζήτησιν καὶ ἄλλας ψυχαγωγίας, καθ' ὅ ὅμως ἔπινον ἀκόμη καὶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἔτρωγον. Διὰ τοῦ τυπικοῦ τούτου στίχου δηλοῦται τὸ τέλος τοῦ ἀ' μέρους τοῦ φαγητοῦ. — **153** **κίθαρις** καὶ **φόρμιγξ** μουσικὰ ὄργανα τετράχορδα παραπλήσια πρὸς τὴν λύραν· ἀποτελοῦνται ἐκ τοῦ ἠχείου, ἐφ' οὗ διήκουσι παραλλήλως δύο βραχίονες, οἱ **πήχεις** ἢ **κέρατα**, συνηνωμένοι κάτω ἐν τῇ βάσει, ἄνω συνδεόμενοι δι' ἐγκαρσίας ῥάβδου, τοῦ **ζυγοῦ**· αἱ χορδαὶ ἀπὸ τῆς βάσεως διῆκον πρὸς τὸν ζυγόν, ἐφ' οὗ ἔστρεοῦντο διὰ τῶν **κολλόπων** (στριφταριῶν), κανονιζόντων τὴν τάσιν αὐτῶν· ἐπαίζοντο διὰ πλήκτρον, ἐφέροντο δὲ συνήθως ἀπὸ τοῦ ὤμου δι' ἀορτήρος, Πίν. Ζ' 1—Ὁ Φῆμιος ἦτο **ἄοιδος** ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Ὀδ. Οἱ **ἄοιδοι** ἦσαν οἱ λόγιοι τῶν ἡρωικῶν χρόνων, ἄιδοντες ἢ παλαιότερα ἢ ἰδίας ἐμπνεύσεως ἔσματα, ὧν θέμα εἶναι ἄθλοι θεῶν ἢ ἡρώων, εἰλημμένοι ἐκ τῶν μύθων, ἢ καὶ σύγχρονοι ὑποθέσεις, αἵτινες ἦσαν προσφιλέσταται. Θεράποντες τῶν Μουσῶν, ὑφ' ὧν ἔχουσι προικισθῆ διὰ τοῦ ποιητικοῦ ταλάντου, τυγχάνουσι

Δ. Ν. Γουδῆ.—Ὀμήρου Ὀδύσεια Α-Ε-Ζ. "Ἐκδ. Η'.

5

τιμῆς καὶ σεβασμοῦ πανταχοῦ ἔν τε ταῖς ἀυλαῖς τῶν ἀνάκτων καὶ ἔν τε ταῖς ἔδραις τῶν εὐγενῶν, ἀνήκοντες εἰς τοὺς καθ' ἡμέραν ἐπιφανεῖς ξένους ἐκείνων. Διὰ τοῦ ἔσματος αὐτῶν, ὅπερ ἔν μέρει συνοδεύουσι διὰ τῆς κιθάρας ἢ φόρμιγγος (μείζονος ἐκείνης), οὐ μόνον τέρπουσι, ἀλλὰ καὶ διδάσκουσι καὶ ἐγείρουσι τὰς εὐγενεῖς ψυχὰς πρὸς μίμησιν. Τοιοῦτος ἀοιδὸς ἦτο καὶ ὁ θεῖος Ὅμηρος. Ἐν Ὀδυσσεΐα δύο τοιοῦτοι ἐμφανίζονται, ὁ Φῆμιος καὶ ὁ τυφλὸς Δημόδοκος ἔν τῇ ἡγεμονικῇ αὐλῇ τῶν Φαίακων. Φέρουσι μεγαλοπρεπῆ περιβολήν, ποδήρη χιτῶνα μετὰ παρυφῶν καὶ κροσσῶν καὶ κατάκοσμον χλαῖναν (ἱμάτιον). Πρὸβλ. τὸν κιθαρωδὸν Ἀπόλλωνα ἔν στολῇ ἀοιδοῦ Πίν. Ζ' 2. Ὁ Φῆμιος εὐλαβῆς πρὸς τὴν μνήμην τοῦ κυρίου του ἄδει μεταξὺ τῶν μνηστήρων καταναγκαζόμενος, ἔάν δὲ ἤδη ὁ κῆρυξ (οὐχὶ ὁ Μέδων) ἐγχειρίζει αὐτῷ τὴν κιθάραν, τοῦτο εἶναι δεῖγμα ὅτι ὀφείλει ἤδη νὰ ἄσῃ. — **152 ἀνεβάλλετο** οἱ ἀοιδοὶ ἔκρουον τὴν κιθάραν α') κατὰ τὴν προανάκρουσιν εὐθὺς πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἔσματος, β') πρὸς πλήρωσιν τῶν ἔν τῷ μεταξὺ παύσεων ἔν τῇ ᾠδῇ, γ') κατακλείοντες τὸ ἔσμα καὶ δ') ἴσως πρὸς ἔξαρσιν σπουδαίων σημείων τοῦ ἔσματος. — **156 γλαυκῶπις** διότι τὸ πάλαι ἐλατρεύετο ὑπὸ μορφῇ γλαυκός. Πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐσφύζοντο λείψανα παλαιᾶς λατρείας τῶν ζῶων ἔν Ἐρεχθείῳ ὑπῆρχεν ὁ ἱερὸς ὄφις Ἐριχθόνιος, ἔν τοῖς ναοῖς τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐπίσης ὄφις. Ἐκ τῶν ζῶων τὰ μὲν ἐπιβλαβῆ ἐλατρεύοντο, ἴν' ἀποσοβῶνται αἱ ἀπ' αὐτῶν βλάβαι, τὰ δὲ οἰκόσιτα ἐξ εὐγνώμοσύνης, διότι ἔν τοῖς ποιμενικοῖς χρόνοις ἢ ὑπαρξίς τοῦ ἀνθρώπου ἐξ αὐτῶν κυρίως ἐξηρτάτο, ἄλλα ὡς νομιζόμενα εὐοίωνα ἢ δυσοίωνα. Ὑστερον, ὅτε αἱ ἀντιλήψεις αὐταὶ ἐξέλιπον, ἐπίστευον ὅτι οἱ θεοὶ ἐνεφανίζοντο ἔν μορφῇ ζῶων, ὡς ὁ Ζεὺς ὡς ἀετός, Ἴππος, ταῦρος, πρὸβλ. τὸν Μινώταυρον, κ. ἄ., ἢ Ἡρα ὡς βοῦς (βοῶπις), ὁ Ἀπόλλων ὡς λύκος (λύκ(ε)ιος), ἢ Ἀθηνᾶ ὡς γλαῦξ (γλαυκῶπις), οἱ χθόνιοι ὡς ὄφεις. Ὅθεν τὰ ζῶα ταῦτα ἐθεωρήθησαν ἱερὰ τῶν θεῶν καὶ συνεδέθησαν μετ' αὐτῶν. Λείψανα τῆς ὑπὸ μορφῇ ζῶων λατρείας τῶν θεῶν παρέμειναν ὁ Πάν, οἱ Σάτυροι κλπ. — **171 ὀπποίης** ἰδιοκτῆτου ἢ ξένης, ἐμπορικῆς ἢ πειρατικῆς. Ἡ πειρατεία κατὰ τοὺς ἡρωικούς χρόνους καὶ ὕστερον ἦτο συνηθέστατον ἐπάγγελμα λίαν ἐπικερδὲς καὶ παρέχον εὐρὸν στάδιον εἰς ἀνδραγαθίας ὅπου οἱ πειραταὶ ἐνέσκηπτον ἐπιτυχῶς, οἱ ἄνδρες ἐφρονεύοντο, γυναῖκες καὶ παῖδιά ἀπήγοντο εἰς αἰχμαλωσίαν, αἱ πόλεις διηρπάζοντο, ἐκαίετο πᾶν ὅ,τι δὲν ἦτο χρήσιμον ἔντεῦθεν αἱ πόλεις τότε ἐκτίζοντο μακρὰν τῆς θα-

ίσης καὶ ἐν ὀχυροῖς τόποις. Ὁ ἐρωτώμενος λοιπὸν εἶναι πειρατὴς δὲν θεωρεῖ ἑαυτὸν προσβεβλημένον ἐκ τούτου· πάντως ὅμως πειρατεία ἐνομιζέτο ἐντιμος, προσπορίζουσα μέγα κλέος, εἰς οὗ κεῖτο πρὸς ἄλλοδαπούς, πρὸς οὓς ὁ λαὸς τοῦ πειρατοῦ δὲν συνεβόητο διὰ φιλίας, ἄλλως ἄδικος καὶ αἰσχροῦ. Ἀνάλογοι πρὸς τοὺς ἴσους πειρατὰς τίνες ἦσαν τῶν ἡμετέρων ἐν τῇ ἐθνικῇ ἱστορίᾳ;— ὡς ἐμφανίζεται ψυχολογικῶς ὁ Τηλ. ἐν τῷ οἴκῳ του πρὸ τῆς καταστάσεως ταύτης;

178-81 προσέειπε πρόσφημι: λέγω πρὸς τινα, τοιγὰρ συλλογ. αὐτὸ λοιπὸν, ἀτρεκέως 169, δαΐφρων 48, εὐχομαι κ. εὐχετάομαι 2, φιλήρετμος ὁ φιλῶν τὰ ἔρειμὰ (ἐρέσσω κωπηλατῶ, ἐρέτης, eremus) κώπας, ναυτικός, Ταφίοισι τοπ.—182-4 κατήλυθον κατήλυθον, κατηγαγόμην, κατῆρα, κατέπλευσα εἰς τὸν λιμένα, ὧδε τοπ. οὕτως εἶμαι ἐδῶ, ὅπως μὲ βλέπεις, οἶνον (οἶνου-ὄπ-) ὁ οἶνον τὴν ὄψιν τοῦ οἴνου, σκοτεινός, μαῦρος ἢ κόκκινος, πόντος ἐπὶ πόντιον ἀνὰ τὸν π., ἀλλόθροος (θρόος-οὐς ἄ. θόρυβος) ἀλόγλωστος, ἐπ' ἄ. ἄ. πρὸς..., Τεμέση θ. πόλις, μετὰ χαλκὸν ἢ ἀργύρεον ἔνεχει τὸν σκοπὸν: ἵνα προμηθευθῶ χαλκόν, ἄγω παράταξι ἀντι: ἄγων, ἐν ᾧ φέρω, αἶθων (αἶθω καίω) λάμπων, στιλπνός (κατεργασμένος).—185-6 ἦδε ἐδῶ δά, πλησίον, ἔστηκεν ἔχει ἰσχυρᾶ, ἐπ' ἀγροῦ ἔξω, εἰς τὰ περίχωρα τῆς πόλεως, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν πόλιν, νόσφι (μακρὰν, χωριστὰ) εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς πόλεως, Νήιον, ὕληεις 3 (ὕλη δάσος) δασώδης.—187-93 ἐξ ἔρχης ἀνεκάθεν, εἰ πέρ τε... καὶ εἰ ἐρωτήσης καὶ αὐτὸν τὸν., ἔρχομαι (ἐξ οὗ ἀττ. ἐρήσομαι, ἡρόμην) ἐρωτῶ, ἐπελθὼν ἡμεῖς: καὶ ἐλθὼν καὶ ἐρωτήσης, ἀπάνευθεν μακρὰν, ἐπ' ἀγροῦ ἐν τῇ πόλει, εἰς τὰ κτήματα, πῆματα πάσχειν ὅτι ὑποφέρει, βασανίζεται ἐκ τῶν κακουχιῶν, τοῦ γήρατος), ἀμφίπολος 136, βρωσις (βρωσικω), παρειθεῖ παραιτίησι, ὡς ἐκ παραιθέω, προβλ. παρειθεῖς-θει ἀττ., εὔτε ὅτε, εὔτ' ἄν; γυῖα οὐ. μόνον πληθ. τὰ μέλη τοῦ σώματος, χεῖρες καὶ πόδες, ἐρπύζω (θαμ. τοῦ ἔρπειν) σύρομαι, ἔρω τοὺς πόδας, γονυός ἄ. (γόνυ κύρτωμα) λοφῶδες ὕψωμα, ἄλφῃ θ. (ἀλοιῶ ἀλώνιζω, ἀλώνιον) ἐπίπεδος ἔκτασις, ἄ. οἰνόφυτος κτῆμα ἀμπελόφυτον, ἀμπελότοπος, ἀνὰ γ. ἀναβαίνων καὶ καταβαίνων τὸ κτῆμα.—194-9 νῦν δὲ μετὰ τὴν παρέκβασιν 188-93 ἀναφέρει τὸν λόγον εἰς 187, ἀποκρινόμενος εἰς 175., δὴ ἦδη, παιδήμιος ὁ ἐπὶ τῷ δήμῳ, ἐν τῇ χώρᾳ του εὐρισκόμενος, νῦν(ν) ἡώρα ὡς βλέπω, βλάπτω ἐμποδίζω, ἀποκλείω, κέλευθος θ. ὁδός,

ἐπάνοδος, οὐ πω ἐν σχέσει πρὸς τὸ δὴ 161 τοῦ Τ., διος 14, πὸν ἴσως, ὡς νομίζω, κατερύκεται 14, χαλεποὶ σκληροί, ἀφιλόξενοι, ἔχουσιν εἰς τὰς χεῖράς των, εἰς τὴν ἐξουσίαν των, παράταξις: ὅπου ἀφιλόξενοι..., πὸν ἴσως, ἐρυκαναῶ ἐκτενέστ. τύπος τοῦ ἐρύκω.—200-2 τοὶ σοί, ὡς οὕτως ὅπως, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον, ἐν θυμῷ βάλλουσι μοὶ ἐμπνέουν, φέρουν εἰς τὸν νοῦν μου, δῖω κ. δίομαι 173, τελέεσθαι μ. μέλ. ἐν παθ. σημ., ἐὼν (ἐσ-ὼν) ὦν ἐνδ., οὐ τι χωρὶς ποσῶς, εἰδῶς ἔμπειρος, εἰδήμων, ὅθεν πρὸς γεν. ἀντικ., οἰωνός ἄ. (avis, ἄφι-ωνός, ὀφι-ωνός) πτηνόν, οἰωνός, σάφα σαφῶς.—203-5 οὐ ἔτι, τοὶ ἦθ., ἀπὸ μακρὰν, πατρίς 75, δηρὸν ἐπὶ μακρὸν χρόνον, δὴν, δηθά, διu, γέ τοῦλάχιστον, οὐδ' εἴ περ καὶ ἂν ἀκόμη, ἢ ὑποτ. ἄνευ τοῦ ἂν 167, ἔχῃσι ἔχῃ, κατακρατοῦσι, δέσματα (δέω δένω) δεσμά, ὑποκ., φράζομαι, φράσσομαι (φράδσομαι), σκέπτομαι: θὰ ἐξεύρη μέσα καὶ πόρους, τὸ ἀσύνδ. ἀντίθεσιν, ὡς κε πῶς κατὰ τινα τρόπον—206-12 206=169, εἰ δὴ ἐὰν πράγματι, ὅπως λέγεις, εἰς ἐγκλ. 170, ἐξ αὐτοῦ ὀριστ. ἐξ αὐτοῦ τούτου, αἰνός 3 δεινός, αἰνῶς καταληκτικῶς, μὲν μήν, ἀληθῶς, ἐπεὶ αἰτιολ. πῶς γινώσκει τὸν Ὅδ., πρὸς ὃν συγκρίνει τὸν Τ., μίσγομαι ἔρχομαι εἰς ἐπιμειξίαν, σμίγω, θαμὰ 143: τόσοσυχνά, ὅπως συνήθως συμβαίνει ἐν τῇ καθ' ἡμέραν ἀναστροφῇ (τοῖον), ἀναβαίνω ἐπιβιβάζομαι πλοίου, ὅθεν τὸ ἀναβήμεναι εἰς Τ. βραχυλογικῶς: πρὶν ἐπιβῆ τοῦ πλοίου καὶ κατευθυνθῆ εἰς Τ., ἐνθα περ ὅπου ἀκριβῶς, ὅπου καί, ἔβαν, πρβλ. πρότιθεν 112, κοίλης κοίλαις, ἐκ τοῦ ἔκτοτε, οὐτ' ἐγὼν οὐτ' ἐκεῖνος.—213-6 αὐ κ. αὐτε ἀφ' ἐτέρου, ἀντίον ἠΰδα ἀμείβετο, πνέω, περὶ πνευμένος (πνέων, ζῶν, πνευματικῶς κινούμενος) συνετός, (ἐπειδὴ μὲ ἐρωτᾷς) τοιγάρ 179, μὲν τε αὐτάρ, μὲ ἔμμεναι τοῦ (Ὅδ.) οὐ τίς πω οὐδεὶς μέχρι σήμερον, ἀνέγνω ἐξηκριβωσεν ἀσφαλῶς αὐτὸς ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, ἐδὸν γόνον τὴν καταγωγὴν του ὡς πρὸς τὸν πατέρα, τίς εἶναι ὁ πατήρ του.—217-20 ὡς ὄφελον ἔμμεναι εὐχὴ ἀπραγμ.: εἶθε νὰ ἤμην' κυρ. ἐπιφ.: ἔ νὰ ἤμην δά... τεο-τεν-του τινός, ἔτεμεν ἀόρ. ἐκ ὁ. τεμ- ἀντὶ ἔ-τε-τεμ-ον ἀναδιπλ. συνήντησα, εὐρον, κτέαρ-ατος οὐ. κτῆμα, κ. ἐπι ἀναστροφῆ, ὅστις νὰ ἐγήρασκεν ἐν μέσῳ τῶν ἀγαθῶν του, ὅστις νὰ εἶχε χαρῆ τῶν ἀγαθῶν του μέχρι τοῦ γήρατος, νῦν δὲ 166, φασί με ἐκγενέσθαι (ὅτι ἐγεννήθην ἐκ) τοῦ ὄς., ἀποτμος 2 (α(στ.)-πότμος ἄ. (πίπτω) μοῖρα δυστυχῆς, ἐπεὶ αἰτιολ. τὸ προηγούμενον παράπονον, ὅπερ εἶναι τὸ

σον πικρόν, ὥστε δὲν θὰ ἔλεγεν αὐτό· ἐὰν λέγει, τοῦτο, διότι ἤρω-
τήθη· *ἐρεεῖνω* ἐρωτώ.

178-220. 182 ἡ φράσις *ξὺν νηϊ* (ἤτις παριστᾶ τὸ πλοῖον ὡς ἀνήκον εἰς τὸν λέγοντα) καὶ *ἡδ' ἐιάρουσι* μαρτυρεῖ ὅτι τὸ πλοῖον ἦτο ἰδιόκτητον.—184 *Τεμέση* ἢ ἄλλως *Ταμασσός*, πόλις ἐν τῷ μέσῳ τῆς Κύπρου, μετὰ μεγάλων χαλκωρυχείων, ἐξ οὗ ὁ χαλκὸς ὠνομάσθη *cyprgium* καὶ γερμ. *Kupfer*· κατ' ἄλλους πιθανώτερον ἢ ἐν τῇ δυτ. ἀκτῇ τῆς χερσονήσου τῶν Βρεττίων πόλις, διάσημος ἐπίσης διὰ τὰ χαλκωρυχεῖά της.—*σίδηρος* ἐπειδὴ ὡς μέταλλον οὐδέποτε ἀπαντᾷ φύσει καθαρὸς καὶ διὰ τὸ δύσκολον τῆς κατεργασίας, εἶναι ἐν σπανίᾳ χρήσει κατὰ τὴν ἠρωικὴν περίοδον καὶ διὰ τοῦτο θεωρούμενος πολυτίμος χρησιμεύει μόνον πρὸς κατασκευὴν κοσμημάτων. Ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἄρχεται κυρίως ἀπὸ τοῦ 1100—1000 π. Χ. ἀπὸ τῆς καθόδου τῶν Δωριέων, φερόντων σιδηρᾶ ὄπλα. Ἐφ' Ὁμήρου ἐγίνετο ἱκανὴ χρῆσις αὐτοῦ ἐν τῇ βιομηχανίᾳ πρὸς κατασκευὴν μαχαιρῶν, πελέκεων, σκεπάρνων, ὑννίων κλπ., ἀλλ' ὑπερίσχυεν ἔτι ὁ χαλκός. Τὸ ἐμπόριον τότε ἦτο ἀνταλλακτικόν.—186 *Ῥεῖθρον* λιμὴν ἐν Ἰθάκῃ, *Νήιον* τμήμα τοῦ ἐν αὐτῇ ὄρους Νηρίτου.—189 *Λαέρτης* ὁ πατήρ τοῦ Ὀδ. καλουμένου διὰ τοῦτο καὶ Λαερτιάδου, ἐκ τοῦ θλιβεροῦ βίου τοῦ ὁποίου ἔσχε τὴν ἀρχὴν καὶ ἡ παροιμία *Λαέρτου βίον ζῆν*.—191 Ἡ γραῖα ἀμφίπολος ἐκαλεῖτο Σικελή.—197 *ποῦ* ἢ Ἀθ. γινώσκει καλῶς ποῦ κατακρατεῖται ὁ Ὀδ., ἀλλ' ὡς ἄνθρωπος ἤδη προσποιεῖται ἄγνοιαν τοῦ τόπου.—202 *μάντις* εἶναι παναρχαία ἢ πίστις ὅτι ἡ θεότης προλέγει τῷ ἀνθρώπῳ διὰ σημείων τί πρέπει νὰ πράττῃ ἢ οὐ. Τὰ σημεῖα ταῦτα ἢ παρέχουσιν οἱ θεοὶ αὐθόρμητοι ἢ ζητοῦνται παρ' αὐτῶν δι' εὐχῶν, εἶναι δὲ ταῦτα πτῆσις πτηνοῦ, θροῦς ἱερῶν δένδρων, ὄνειροι, ἀστραπαὶ κ. ἄ. Ἄλλ' οὐχὶ πάντες δύνανται νὰ ἐρμηνεύσωσι τὰ σημεῖα ταῦτα, ἀλλὰ μόνον ὁ εἰδήμων, ὁ *μάντις*, ὅστις κέκτηται τὸ δῶρον τοῦτο ἐξ ἰδίας πείρας καὶ ἐξ εὐνοίας τῶν θεῶν, κληροδοτουμένης ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸν ὡς πᾶσα δεξιότης. Ἡ λ. κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινε τὸν μαινόμενον, τὸν πληρούμενον ἐνθουσιασμοῦ (θεοῦ, πρβλ. τὴν Πυθίαν), ὅστις ἐν ἐκστάσει διατελῶν προεφῆτευε τὰποκαλυπτόμενα εἰς αὐτὸν παρὰ τοῦ θεοῦ, εἶτα δὲ τὸν ἄνευ ἐκστάσεως ἀποκαλύπτοντα τὴν θεῖαν βούλησιν.—*οἰωνοὶ* τὰ πτηνὰ ὡς προερχόμενα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὕψους, ὅπου ἐφαντάζοντο οἰκοῦντας τοὺς θεοὺς, καὶ ὡς ἐμφανιζόμενα ἐν χώροις ἀπροσίτοις εἰς ἀνθρώπινον πόδα ἐξελαμβάνοντο ὡς Διὸς ἄγγελοι. Ἄλλ' οὐχὶ πᾶν πτηνὸν ὡς οὐδὲ πᾶν ὄνειρον εἶναι σημαντικὸν θείας βουλήσεως, ἀλλὰ μό-

νον οἱ μεγάλοι οἰωνοὶ καὶ μάλιστα ὁ αἰετός, τὸ ἱερόν τοῦ Διὸς πτηνόν, ἐρμηνευταὶ δὲ τούτων ἦσαν οἱ *οἰωνοπόλοι* ἢ *οἰωνοσκοποί*. οὐχὶ οἱ μάντιες κατὰ τὸ χωρίον.—204 *σιδήρεα δέσματα* καὶ ἡ σκληρότης τοῦ σιδήρου προεκάλει τὸν θαυμασμόν, ὅθεν αἱ φράσεις *σιδήρεον ἦτορ*, *σιδηρῆ κραδίη* κλπ.—207 *τόσος πάϊς* ὁ Τηλ. κατὰ τὸν ἀπόπλουν τοῦ πατρὸς ἦτο νήπιον θηλάζον ἔτι· ἤδη εἶναι νεανίας πόσων ἐτῶν;—211 *Ἀργεῖοι* ἰδ. 61.—*Ποῖον φάρμακον χρησιμοποιεῖ ἡ Ἀθ.*;

221-3 *μὴν μὲν*, ἀληθῶς, τοὶ ἦθ., *νώνυμος* 2 (νη(στ.)-δυναμ. αἰολ.) ἀνώνυμος, *ὀπίσω* χρον. ἐν τῷ μέλλοντι: κατέστησαν τὸ γένος σου οὐχὶ ἀνώνυμον διὰ τὸ μέλλον, δὲν προώρισαν εἰς τὴν γενεάν σου ἄδοξον μέλλον, *ἐγεινάμην* (γεν-, γίγνομαι) ἐγέννησα (ἐπὶ τοῦ πατρὸς), ἔτεκον (ἐπὶ τῆς μητρός), *τοῖον* τοιοῦτον, τόσον ἱκανόν, ἄξιον, *Πηνελόπεια* Ὅμ., ὕστερον Πηνελόπη.—224-29 *δαῖς* 152, *τίς* κτηρ. τί εἶδους, *δμίλος* (δομῶ-ἴλη) ὁμάς, ὄχλος, μαζεύματα, *ἐπλετο* 16 ἦτο, ὁ πρτκ. ἢ ἀόρ. ἀναφέρεται εἰς τὴν στιγμήν τοῦ παρελθόντος, καθ' ἣν τὸ πρῶτον εἰσερχόμενος ὁ ξένος ἀντελαμβάνετο αὐτά, *τίποτε*-τί ποτε, *τί τέλος* πάντων, πρὸς τὸ οὐδ. *χρεῶ* (ἐστί) ἡ αἰτ. *σέ* κατὰ τὸ *χρητινάτινος*, ὡς ἐνταῦθα νοεῖται ἡ γεν. *δαιτός*, *δμίλου*: πρὸς τί λοιπὸν χρειάζεσαι αὐτά, *εἰλαπίνη* θ. συμπόσιον, εὐωχία (κυρίως ἐν ἐορταῖς καὶ θυσίαις), *γάμος* γαμήλιον συμπόσιον, *ἔρανος* ἄ. γεῦμα (λιτόν), διασκέδασις ἀπὸ συνεισφορᾶς, Picknick, *τάδε γε* αὐτά δὲ τοῦλάχιστον τὰ πολυδάπανα, πλουσιοπάροχα, *δοκέουσι* ἀσύνδ. διασαφ., *δαίνυμαι* (πρβλ. *δαῖς*) εὐχοῦμαι, *δαίνυμι* ἐστίω, ἐκ τούτου τὸ *ὑπερφιάλως* 134 μὲ περισσὴν ἀναίδειαν, *ὡς τε* ὡς ὑβρίζοντες: συμπεριφερόμενοι, νομιζῶ. αὐθαδῶς, *νεμεσσήσαιτό κεν* ἤθελε καταληφθῆ ὑπὸ δικαίας ἀγανακτήσεως, *αἴσχεα* ἀσχημοσύναι: ἐπὶ τῇ θέστων πολλῶν ἄ., *ὅστις* ἀναφ. ὑποθ., *πινυτὸς* 3 (*πινέω*, *πε-πνυ-μένος* 123) συνετός, *γέ* κολάζει τὸ *ὅς τις*: ἐὰν μὴ πᾶς, ἀλλὰ τοῦλάχιστον πᾶς γνωστικὸς ἄνθρωπος, *μετέλθοι* ἤθελεν εὐρεθῆ ἐν μέσφ (*μετα*) ὄλων αὐτῶν.—230-3 *ἀντίον ἠῦδα* ἀμείβετο, *ἄρ*, *ἄρα κ. ῥά* λοιπόν, *δὴ* τώρα, *ἀνείρομαι* 188 (ἀν)ἔρωτῶ, *μεταλλάω* (μέταλλον) ἀνασκάπτω, ἐρευνῶ, ἐξετάζω μετὰ περιεργείας: ὡς ἀπόδοσιν τοῦ *ἐπελ*.. ἡμεῖς θὰ ἐλέγομεν: ἄκουε, μάθε λοιπόν, *μέλλεν ἔμμεναι* φαίνεται ὅτι ἤτόποτε, πιθανὸν νὰ ἦτόποτε, πιθανὴ συνέπεια τῶν ὄσων ἔχει ἀκούσει καὶ τῶν λειψάνων τοῦ μεγαλείου, τὰ ὅποια βλέπει, *ἀφνειὸς* 165, *ἀμύμων* 29 ἐπιφανής, μεγαλοπρεπής, *ἄφρα* ἐφ' ὅσον, *κεῖνος* περὶ τοῦ ἀπόντος πατρὸς, *ἐπιδήμιος* 194.—234-8 *βόλομαι* σπαν. ἀντὶ βού-

λομαι, *μητιάω* (μητις θ. σκέψις) σκέπτομαι, μελετώ, *έτέρως* κατ' ἄλλον, κατ' ἀντίστροφον τρόπον, : ἄλλως ἔδοξε, οὐ ἄναφ. αἰτιολ., *μὲν ἀληθῶς, αἰστος* (α(στ.) *ιδ-εῖν*) ἄφαντος, *περὶ π.* ὑπὲρ πάντας, προξενήσαντες κακόν, τὸ ὁποῖον δὲν ἔδοκίμασεν ἄλλος ἄνθρωπος ἐν τῷ κόσμῳ, τὸ ὁποῖον εἶναι μεγίστη τῶν συμφορῶν· τοῦτο αἰτιολογεῖ τὸ *ἐπεὶ ἀναχοίμην* μ. ἄορ. τοῦ *ἀναχίζομαι* (ἄχνημαι, ἄχος λ. πεπ. στεναγμός, λύπη) λυποῦμαι, *θανόντι περ* ἐνδ. πρὸς τὴν νοουμένην δοτ. οἶ ('Ὀδ.) τοῦ αἰτίου : δὲν θὰ ἐθλιβόμην δι' αὐτὸν καὶ ἂν ἀκόμη εἶχεν ἀποθάνει, καὶ δι' αὐτὸν τὸν θάνατόν του, *ᾧδε* οὕτως ὅπως τώρα, *δάμνημι κ.δαμνάω*, δομ-ο, *δέδμημαι*, *ἐδμήθην*, *δαμάζω*, *εἰ δάμη* ἐὰν θὰ ἤθελε φονευθῆ ἐν μέσῳ τῶν, *οἷς* ἐοῖς, *δήμος* χώρα, *ἔταροι* ὃ (sattel-lites) οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀκολουθίας του, *φίλοι* οἱ ἐν τῇ πατρίδι οἰκεῖοι : ἐν τοῖς κόλποις, ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῶν οἰκείων, *τολυπεύω* (*τολύπη* θ. τουλούπα ξοίων) (μετασκευάζω τὸ ἔριον εἰς τολύπας) παρασκευάζω, πλέκω, φέρω εἰς πέρας, ὁ ἄορ. μετὰ τὸ *εἰ δάμη* τὸ ἀπραματοποίητον· ἡ ἔννοια 234-8 : ἐὰν ὁ πατήρ μου ἀπέθνησκεν εἴτε ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης εἴτε ἐν τῷ οἴκῳ του μετὰ τὸ πέρας τοῦ πολέμου, ἡ λύπη μου δὲν θὰ ἦτο τόσον μεγάλη.—239-40 τῷ ἢ τῷ ὄργ. π. τότε, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, νέα ἀπόδοσις τοῦ *εἰ δάμη* T. ἐν δῆμῳ, *Παναχαιοὶ* σύμπαντες οἱ Ἀχ., *τύμβος* (tumulus) μνημα (σωρὸς χώματος), οἶ 'Ὀδ. χαρ., *ἄρνημαι* ὃ, *ἠράμην*, *κερδίζω*, *ᾧ παιδι* ἀντι ἐμοὶ χαρ., εἰς τοῦτο *δπίσω* διὰ τὸ μέλλον : θὰ ἐκέρδιζε μεγάλην δόξαν, τὴν ὁποῖαν θὰ ἐκληροδοῦται καὶ εἰς τὸ τέκνον του.—241-8 νῦν δὲ 166, *ἄρπυιαι* αἱ θύελλαι (*ἄρπ-άζειν*), *ἀνερείπομαι* ἀρπάζω εἰς τὰ ὕψη, *οἴχεται* πάει, ἀσύνδ. διασαφ., *αἰστος* 235, *ἄπυστος* (α(στ.)-πυθ-, *πυθάνεσθαι*) χωρὶς νὰ ἀκουσθῆ, ἄνευ εἰδήσεων, *κάλλιπεν* ἐκ τοῦ *κατάλιπεν* κάτ-λιπεν, *γῶος* ἄ. θρηῆνος, στεναγμός, *οὐδέ τι* ἄλλ' οὐδαμῶς, ἢ ἀντιθ. 235, οὐ ἡ ἔννοια ἐπανελήφθη χάριν τῆς ἀντιθ. ἐν 242, *στένω-νάχω-χίζω* στενάζω, *νῦ* νῦν, ὡς παρ' ἡμῖν τὸ τώρα χρόν. κ. συλλογ., *τεύχω*, -ξῶ., παρασκευάζω, δημιουργῶ (τεύχεα ἐργαλεῖα), *κῆδος* οὐ. (caed-o) θλίψις, πικρία, *ἄριστοι* εὐγενεῖς, πρὸς τὸ ὄσοι, *κρατεύουσι* βασιλεύουσιν, ἔχουσι τὴν ἀρχήν, *ὕληεις* β ἢ 2 186, *κοιρανέω* (*κοίρανος* ἄρχων) ἄρχω, *κραναδς* β (*κράν-ος*, *κραν-ίον*, *κέρ-ας*, κορπι, ἢ ῥίζα δηλοῖ τὸ σκληρόν) τραχύς, πετρώδης, *μνάομαι* 39, *τρύχω* φθείρω, παρατάξ. ἀντι μτχ., *οἶκος* περιουσία.—249-51 *στυγερὸς* β (*στυγέω* μισῶ) φρικτός, ὅστις προκαλεῖ τὸν ἀποτροπιασμόν, *τελευτήην* (τῆς *μνηστούς*, *μνηστείας*) *ποιῆσαι* νὰ δώσῃ ἐν τέλος, νὰ τελειώσῃ, *φθινύθω*, ἐκτενέστ. τύπ.

τοῦ *φθίνω*, φθείρω, κατασπαταλῶ, *τάχα* ταχέως, παρ' Ὅμ. πάντοτε χρόν., *δή* τώρα πλέον, *διαρραίω* συντρίβω, κάμνω κομμάτια.

221-31. **222** *νώνυμον* μέγιστον δυστύχημα ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἐνομιζέτο ὁ ἀφανισμὸς γένους καὶ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.—**226** *οὐκ ἔρανος* εἰς ἔρανον ἐκάλει συνήθως ὁ βασιλεὺς τοὺς ὑποβασιλεῖς τῆς χώρας, τοὺς γέροντας, ἰδ. 245, οἵτινες εἰσέφερον εἰς τοῦτον ἐξ ἰδίων· ἀλλὰ τὸ προκείμενον δὲν εἶναι ἔρανος, διότι ὁ βασιλεὺς ἀπουσιάζει, ὁ υἱὸς δὲν μετέχει αὐτοῦ, οἱ δὲ παρόντες εἶναι νεώτατοι, οὐχὶ οἱ γέροντες, ἀλλ' οἱ υἱοὶ αὐτῶν.—**232** *ἀφνειὸς* πολλακίς ὁ Τηλέμαχος παραπονεῖται, διότι οἱ μνηστήρες κατεσπατάλων τὴν πατρῶαν περιουσίαν τρώγοντες βοῦς, αἶγας, πρόβατα, χοίρους καὶ πίνοντες ἀπειδῶς τὸν οἶνον.—**239** *Παναχαιοὶ* κατὰ τὸν Τρωικὸν πόλεμον τὸ κρατοῦν φῦλον τῶν κατοίκων ἐν Ἑλλάδι εἶναι οἱ Ἀχαιοί, ἐξ ὧν καὶ πάντες οἱ κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος καλοῦνται οὕτω, ἐλλείποντος ἔτι τοῦ νεωτέρου καθολικοῦ ὀνόματος τῶν Ἑλλήνων, διότι Ἑλλάς τότε ἐκαλεῖτο μικρὰ χώρα ἐν Φθιώτιδι τῆς Θεσσαλίας.—Ὁ *τύμβος* κοσμούμενος καὶ διὰ λίθου ἢ κίονος διελάλει εἰς τοὺς μεταγενεστέρους τὸ ὄνομα καὶ τοὺς ἄθλους τοῦ ἀποθανόντος.—**241** *ἄρπυιαι* θυελλώδεις ἄνεμοι, προσωποποιία τῶν θυελλῶν ἄνευ ὀρισμένης μορφῆς· ὡς πνεύματα τούτων (πρβλ. τὰς ἡμετέρας Ἀνεμοξουριάς) ἀφαρπάξουσιν ἀπὸ τῆς γῆς ἀνθρώπους, οὐδὲν πλέον ἴχνος καταλείποντας, καὶ ἀπάγουσιν εἰς ἄγνωστον τόπον, ὡς ἐνταῦθα, ἢ εἰς τὸν κάτω κόσμον· ἐν τοῖς ὕστερον μύθοις παρεστάθησαν ὡς πτηνὰ μετὰ μορφῆς παρθένου, ἀφαρπάζοντα ὡς θύελλαι ὅ, τι θέλουσιν ὡς ἀπὸ τοῦ τυφλοῦ Φινέως παρὰ τὰς Συμπληγάδας πέτρας τὴν τροφήν.—**245** *κρατέουσιν* ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Ὀδυσ. ὑπῆρχον ἐν τῷ κράτει αὐτοῦ καὶ ἄλλοι ἡγεμόνες, ἄρχοντες ἕκαστος μικροτέρων περιφερειῶν, οἵτινες ἀπετέλουν καὶ τὴν *βουλήν* τοῦ βασιλέως μετὰ τῶν ἄλλων εὐγενῶν τῶν ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ κράτους· δηλ. πολλακίς ὁ βασιλεὺς ἐκίλει τούτους εἰς δειλὸν καὶ μετὰ τὴν εὐωχίαν συνεσκέπτετο παρὰ τὴν τράπεζαν μετ' αὐτῶν περὶ τῶν συμφερόντων τοῦ ὄλου δήμου· ἢ λαμβανομένη ἀπόφασις, *βουλή*, ἡ δύνατο νὰ ὑποβληθῆ καὶ ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τῆς ἀγορᾶς τοῦ δήμου, ἰδ. 90—**Δουλίχιον** πιθανώτατα μία τῶν κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελῷου Ἐχινάδων, ἢ καλουμένη ἄλλως *Δολίχα*, ἐξηπειρωθεῖσα ὕστερον διὰ τῶν προσχώσεων τοῦ ποταμοῦ, *Σάμη* ἢ Κεφαλληνία. Αἱ νῆσοι αὐταὶ μετὰ τμήματος τῆς ἡπειρωτικῆς ἀκτῆς ἀπετέλουν τὸ κράτος τοῦ Ὀδ., οὗ οἱ κάτοικοι συλλήβδην ἐκαλοῦντο Κεφαλλῆνες.—*Διὰ τί ἢ*

θεὰ ἐρωτῆ περὶ πραγμάτων γνωστῶν εἰς αὐτήν; — Διὰ τί ὁ Τηλ. πα-
ρέχει τῶρα λεπτομερεῖς πληροφορίας περὶ τοῦ οἴκου;

252-4 ἐπαλαστέω ἐξοργίζομαι, ἐξαγριοῦμαι, ὡ πόποι αἰσχος!
τρομερόν! ἀνήκουστον!, ἧ δὴ ἀλήθεια λοιπόν, πολλὸν πολὺ, δεύε'
δεύε(σ)αι-δέη ἔχεις ἀνάγκην, αἰσθάνεσαι τὴν ἀπουσίαν, πολὺ σοὶ
εἶναι αἰσθητῆ, ὅ κεν ἀναφ. συμπ., ἐφίημι ἐπιβάλλω, — 255-9 εἶ
γὰρ σταίη εὐχὴ καὶ ἠγούμενον ἅμα τοῦ 266: ἄχ νὰ παρουσιάζετο..!
ἐὰν τοῦτο ἐγίνετο, τότε.., ἐν πρώτῃσι θύρῃσι ἐν τῷ προθύρῳ 103,
πήληξ-κος θ. (pellis δέρμα, πέλ-μα, ἐρυσίπελας) κράνος, τοῖος ἐὼν
μὲ τὴν νεανικὴν ἐκείνην ῥώμην, νόησα ἀντελήφθην, εἶδον, τὰ πρώτα
τὴν πρώτην φορὰν, ἀνειμι ἔρχομαι ὀπίσω, ἐπιστρέφω, Ἐφύρη θ.
Ἐφύρα, Μερμερίδης ὁ υἱὸς τοῦ Μερμέρου. — 260-4 καὶ κείσε
ὕπως καὶ εἰς ἄλλους τόπους, θεὸς 3 (θεῶ) ταχύς, ταχύπλους, δίζη-
μαι, διζήσομαι, ζητῶ, ὄφρα εἴη οἱ ἵνα ὑπάρχη εἰς αὐτόν, ἔχη, χρεῖ-
σθαι ὑποκ. ἔ, σκοποῦ, τὸ μέσον: τοὺς ἑαυτοῦ, ἰὸς ἅ. βέλος, χαλκή-
ρης (χ.-ἀραρίσκω προσαρμῶζω) χαλκόδετος, χαλκοῦς, ἐπεὶ ῥα ἐπειδὴ
ἀκριβῶς, νεμεσίζομαι 119 (θεωρῶ τι ἀπρεπές) αἰσχύνομαι, φοβοῦ-
μαι, αἰνῶς 208, φιλέεσκε θαμ. ἐφίλει. — 265-6 τοῖος ἐὼν ἐπα-
ναλαμβ. τὰ 255 - 7, ἵνα ἐπαγάγη τὴν ἀπομακρυνθεῖσαν ἀπόδοσιν
266, δμιλέω συναναστρέφομαι, ἐνταῦθα ἐπὶ ἔχθρ. σημ. ἔρχομαι
εἰς χεῖρας, ὠκύμορος 2 (ὠκὺς 3 ταχύς-μόρος) ταχυθάνατος, πικρό-
γαμος 2 ὁ κάμων πικρὸν γάμον: θὰ εὕρισκον ταχέως τὸν θάνα-
τόν των καὶ θὰ ἔκαμνον πικρὸν γάμον, θἀπέβαινε ξινὸς ὁ γάμος. —
267-70 ἦτοι ἀληθῶς, ταῦτα ἀναφέρεται εἰς τὴν προσηγηθεῖσαν ἔν-
νοιαν καὶ ἐπεξηγεῖται ἐν 268, γόνυ, γόνατος κ. γουνός, ἐν γ. θεῶν
κεῖται εὕρισκονται εἰς τὰς χεῖρας τῶν θ., ἐξαρθῶνται ἐκ τῆς ἀπο-
φάσεως τῶν θ., ἧ ἦε διπλ. πλ. ἐρ., ἀποτίνομαι ἐκδικοῦμαι, λαμ-
βάνω ἐκδίκησιν, ὑποτ. + κέν, οὐκὶ οὐχί, ἀνωγα προκμ. ἐν σημ.
ἐν. προτρέπω, φράζομαι 76, ὄπως κε πλ. ἐρ. κατὰ ποῖόν τινα
τρόπον, ἀπώσσει ἀπωθοῦμαι, ὑποτ. ὡς ἀποτεῖσεται 268: θὰ ἐκα-
θαρίσης, θὰ σαρώσης. — 271-3 εἰ δ' ἄγε παρῆκελ. ἀλλ' ἐμπρός,
ἀντὶ τοῦ πλήρους: εἰ δὲ βούλει, ἄγε, ξυνίημι (βάλλω μαζὶ εἰς τὸν
νοῦν) καταλαμβάνω, ἀκούω, ἐμπάζομαι + γεν. φροντίζω, δίδω
προσοχὴν, σημασίαν, φράζω, ἀορ. ἀναδιπλ. πέφραδον, δεικνύω,
ἀνακοινώνω, τὸ μ. φράζομαι τί σημ.; μῦθος γνώμη, θέλησις,
μάρτυρος ἅ. μάρτυς, ἐπὶ ἐπίρ. ἐπὶ τούτου, περὶ τούτου. — 274-8
ἀνωχθὶ β'. προσ. προκμ. προκτ. τοῦ ἀνωγα 269, σκίδναμαι
σκεδάννυμαι, ἐπὶ σφέτερα ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν, εἰς τὰς οἰκίας των,
μητέρα δ' ἀνακόλουθον' ἢ αἰτ. ἐτέθη ὡς ἀντίθ. εἰς τὸ μνηστῆρας
Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ το Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

μέν, ἀλλ' ἔνεκα τῆς παρεμπιπτόσεως τῆς ὑποθ. προτ. ὁ λέγων ἐλησμόνησε τὴν σύνταξιν καὶ ἀντὶ *πέμψον* ἢ ἀναλόγου ῥήματος λέγει *ἴτω* ἢ μήτηρ, ὅτε ἢ αἰτ. *μητέρα* ὡς πρὸς δὲ τὴν μητέρα σου, *θυμὸς* ὄρεξις, ἐπιθυμία: ἐὰν ἢ καρδία τῆς ἔχει τὴν ὄρεξιν, *γαμέομαι* ὑπανδρεύομαι, *ἄψ* ὀπίσω, *ἴτω* ἢ προσκτ. παραχώρησιν: εἶναι ἐλευθέρα νὰ ἐπιστρέψῃ, *οἶ* δὲ οἱ γονεῖς τῆς, παράταξις ἀντὶ τελ. προτ., *τεύχω* 244 ἐτοιμάζω *ἀρτύνω* παρασκευάζω, *ἔεδνα* τὸ πάλαι τὰ πράγματα (ἀντίτιμον) τὰ δίδόμενα ὑπὸ τοῦ μνηστῆρος εἰς τὸν πενθερὸν καὶ εἰς τοὺς οἰκείους τῆς νύμφης πρὸ τοῦ γάμου, ἐνταῦθα ἢ προϊξ, ἦν φέρει ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας ἢ νύμφη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ, *ἐπὶ παιδὸς*: ὅση προϊξ ἀρμόζει νὰ δίδεται ἐπὶ προσφιλοῦς θυγατρὸς τῆς τάξεώς τῆς. — 279-83 *ὑποτίθεμαι* (θέτω ὑπὸ τοὺς πόδας βάσιν, στήριγμα) ὑποβάλλω, συμβουλευῶ (ὑποθήκη), *πυκινὸς* ὁ κρουστός, συνετός: θὰ σοὶ δώσω γνωστικὴν συμβουλήν, *αἶ* αἰολ. εἰ, *αἶ κε* ἐάν, ἐὰν τυχὸν θελήσῃς νὰ μὲ ἀκούσῃς, *ἀραρίσκω*, *ἦρσα* κ. *ἦραρον*, συναρμολῶ, ἐφοδιάζω: ἐκ τούτου τὸ *ἄρα ἄρ δά*, δηλοῦντα ἄμεσον συνοχὴν τῶν ἐπομένων πρὸς τὰ ἡγούμενα, *ἐρέτης* (ἐρέσσω) κωπηλάτης, *εἴκοσιν* εἴκοσιν, *ἦτις ἀρίστη* τὴν ἀρίστην, *πέυσσομαι* πεύθομαι κ. πυνθάνομαι, *πατὴρ* περὶ τοῦ πατρός, *δὴν οἰχομένοιο* ὁ ὁποῖος εἶναι πολὺς καιρὸς, ἀφ' οὔτου ἔφυγε καὶ ἐγένεν ἄφαντος, *ἦν τις*... πλ. ἐρ. ἐκ προτάσεως ἀποπείρας: μήπως ἴσως, *εἶπησι* ἀνακοινώσῃ, *βροτὶς* 32, *ὄσσα* θ. (vox, επ., εἰπεῖν) φήμη ἀδέσποτος, ἀγνώστου προελεύσεως, μυστηριωδῶς διαδιδομένη καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὸν Δία ἀποδιδομένη: ἢ λ. ἔχει ἀντίθ. πρὸς τὸ *εἶπησιν* ἀνακοινώσῃ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, *ἐκ Διὸς* εἰς τὸ *ὄσσαν*, *κλέος* εἰδήσεις, νέα, *μάλιστα* εὐρύτατα, *ἀνθρώποισι* τοπ. μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. — 284-6 *εἶρομαι* 188, *διος* 214, *ὄς* οὔτος, *ἦλθεν* ἐπανῆλθεν, *δεύτατος* ὑπρθη. τοῦ δεύτερος: πάντων τελευταῖος, *χαλκοχίτων* χαλκοθώραξ. — 287-92 *βίωτος* ἄ. βίος: ὅτι ὁ πατήρ σου ζῶν ἀπῆλθεν ἐκ Τροίας, *ἦ* συχνὰ ἐν ἀρχῇ ἀποδόσεως μετὰ τὴν ὑπόθεσιν: ἔ τότε, **τλάω*, *τλήσομαι*, *ἔτλην*, *τέτληκα*, ὑπομένω, ὑποφέρω, *τευχόμενός περ* ὁ παρ' ὄλα σου τὰ μαρτύρια ἀπὸ τοὺς μνηστῆρας, *τεθνηῶτος* τεθνηκός, ἢ γεν. περὶ ἐμμέσου ἀντιλήψεως, *δὴ ἔπειτα* τότε πλέον, ἐν τιοιαύτῃ πλέον περιπτώσει, *χέω*, ἔχενα, χύνω, σωρεύω (χῶμα), ἐγείρω, *σημα* (σημεῖον) τάφος, κενοτάφιον. *κτέρας-εος* οὐ. (κτῆμα ἀνήκον τῷ νεκρῷ), *κτέρεα* ἐνδύματα καὶ ὄπλα συγκαίόμενα μετὰ τοῦ νεκροῦ, σπονδαί, ἐλικήθειοι τιμαί, *κτερ(ε)ίζω* προσφέρω εἰς τὸν νεκρὸν

τὰ κτέρεα, παρέχω τὰς ἐπικηδεῖους τιμὰς, θάπτω ἐπισήμως, τὰ ἀπομφ. ἀντὶ προστκ., ἐπὶ πρὸς τούτοις, *ἔοικε* (κτερεῖζειν), *δοῦναι* δός, ὑπάνδρευσον.—293-7 *ἔρδω*, *ξω-ξα*, *ἔοργα*, (Φερδ-, Φεργ-, πρβλ. καὶ *ὀρέζω*) πρᾶττω, *φράζεσθαι* ἀντὶ προστκ., *κατὰ φρένα κ. κατὰ θ.* ἐν τῇ ψυχῇ σου καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ σου, μὲ ὅλα σου τὰ δυνατά, *ὄππως κε* πῶς τυχόν, *τεὸς ὅ σός*, tuus, *ἀμφιδόν κ. ἀμφιδά* ἀναφανδόν, *οὐδὲ καὶ δέν*, *ὀχέω* θαμ. τοῦ *ἔχειν*, ὡς *φορέω-φέρω*, *φέρω*, *νηπιάηθ.* (νηπιακὴ ἡλικία) παιδαριώδης τρόπος: νὰ δεικνύης παιδαριώδεις τρόπους, νὰ παιδιαρίζης, *τηλίκος ἐσσι* ἔχεις ταύτην τὴν (νηπιακὴν) ἡλικίαν.—298-302 *ἀίω* ἀκούω ἐν σημ. προκμ., *οἶον* τί ἐξαιρέτον, τί λαμπρὸν δόξαν, *πάντας ἐπ' ἀνθρώπους* ἔκτασιν: ἀνά τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, *παιροφονεύς, δολόμητις-ιος* 2 (*μῆτις* 234) κ. *δολομήτης* ὁ δολίους σκοποὺς ἔχων, ὕπουλος, καταχθόνιος, *κλυτὸς ὅ* (κλύω ἀκούω) ἐξακουστός, *ἔκτα* ἄορ. *ἐκ ὅ. κεν-κτα-κτείνειν*, *φίλος* κλητ., *ἔσο* (ο) προστκ. μ. τύπου τοῦ *εἶμι* (ἔσ-μι) ἔσο, *ἄλκιμος* (ἀλκή ῥώμη) γενναῖος, *ἐν εὖ*, *εὖ λέγω* ἐπαινῶ, *τις* περιλ. πολλοί, *ὀψίγονος* (ὀψὲ γιγνόμενος) μεταγενέστερος.—303-5 *θὸς* 260, *ἤδη* τώρα πλέον, *ἀσχαλάω κ. ἀσχάλλω* στενοχωροῦμαι, δυσφορῶ ἔνεκα ἀναβολῆς τινος, καθυστερήσεως., ἀνυπομονῶ, *μένω* ἀναμένω: ἀνυπομόνως μὲ ἀναμένουσι, *ποῦ* ἴσως, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, *μελέτω* προσωπικ. 151, ὑλοκ. ταῦτα, ἢ μῆτις, *σοὶ αὐτῶ* ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν ἀπὸ τοῦ λέγοντος σύστασιν: ἀλλὰ σὺ αὐτὸς δεῖξον περὶ τούτου ἐνδιαφέρον, λάβε αὐτὸ ζεστά, *ἐμπάξομαι* 271.

252-303. 256 *πήληξ* καὶ *κόρυς* θ. εἶναι παρ' Ὀμήρω πῖλος δερμάτινος κωνοειδής, καλύπτων μέρος τοῦ μετώπου, τὸ ἄνω μέρος τῆς κεφαλῆς καὶ τοὺς κροτάφους· ἐπὶ τῆς κορυφῆς προσηρόμοζοντο τρίχες χαίτης ἵππου ἢ οὐραῖς, πρὸς ἐπίρρωσιν δὲ τῆς ἀμυντικότητος αὐτῆς καὶ ὡς κοσμήματα ἐφηρομόζοντο ἐπὶ τοῦ κώνου δίσκοι μετάλλιοι· ἐκ τῆς λ. τὸ ἡμέτερον *πηλήκιον*· Πίναξ ΣΤ'. 2.—*ἀσπίς* εἶναι τὸ κυριώτατον ἀμυντικὸν ὄπλον τοῦ ἥρωος, ἀποτελουμένη ἐξ ἐπαλλήλων βοείων δερμάτων συνερραμμένων, ἐφ' ὧν πολλάκις ἐφηπλοῦτο ἔξωθεν καὶ χαλκῇ πλάξ, φερομένη διὰ τελεμῶνος ἀπὸ τοῦ ὄμου καὶ κρατουμένη ἅμα διὰ τῆς ἀριστεραῖς χειρός· ἢ ἔξωτερικὴ αὐτῆς πλευρὰ ἔφερε συνήθως κωνικὴν προεξοχὴν, τὸν ὀμφαλόν· πρὸς τίνα σκοπόν;—*δύο δοῦρε* οἱ ἥρωες φέρουσι συνήθως δύο (διατί;) δόρατα πρὸς μάχην ἢ ἀνά ἐν ἐν ἑκατέρᾳ χειρὶ ἢ ἀμφοτέρω διὰ τῆς δεξιᾶς.—259 *Ἐφύρη* πόλις ἐν Θεσσαρωτῆ τῆς Ἠπείρου, ἐξ ἧς ἀνακάμπτων ὁ Ὀδ. ἔμελλε νὰ διέλθῃ διὰ τῆς Τάφου

κειμένης πρὸς Β τῆς Ἰθάκης. Ὁ Μέρμερος ὁ πατήρ τοῦ Ἴλου ἦτο υἱὸς τοῦ Φέρητος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδμήτου, ἕγγονος τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, ἀφ' ἧς ὁ οἶκος θὰ ἐκκληρονόμησε τὴν παρασκευὴν τοῦ.—Τὰ **βέλη** ἢ **λοι** κατὰ τοὺς ἡρωικοὺς χρόνους ἦσαν ἢ λίθινα ἢ χαλκᾶ, Πίν ΣΤ'. 4, ἐθεωρεῖτο δὲ ἀσεβὲς τὸ ἐπιχρῆιν αὐτὰ δι' ἰοῦ (στοιχεῖόν τι τοῦ διεθνοῦς δικαίου)· ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι δὲν ἀπόκνουν ἐνίστε τότε νὰ ἐμβάπτωσι νὰ βέλη εἰς δηλητήρια, κληθέντα ἐντεῦθεν **τοξικά** (φάρμακα), ὡς γινώσκουμεν καὶ περὶ τοῦ Ἡρακλέους, ἐμβάψαντος τὰ βέλη του εἰς τὸν ἰὸν τῆς Λερναίας ὕδρας (καὶ σήμερον οἱ ἄγριοι).—**267 θεῶν ἐν γούνασι** ἢ παρομι. φράσις προῆλθεν ἐκ τῆς συνηθείας ἐπὶ τῶν γονάτων τῶν εἰδώλων τῶν καθημένων θεῶν νὰ ἐπιθέτωσι δῶρα, συνδεδεμένα μετὰ τῆς παρακλήσεως νὰ ἐκτελέσωσιν οἱ θεοὶ τι ἀνέφικτον τῷ ἀνθρώπῳ· ἐπειδὴ ἡ ἐκτέλεσις τούτου ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀξίας τοῦ ἐπὶ τῶν γονάτων δώρου καὶ ἐκ τῆς εὐμενείας τῶν θεῶν, ἣτις ἄδηλος, ἡ φράσις σημαίνει καὶ τὸ ἄγνωστον τῆς ἐκβάσεως.—**276 πατρός ὁ πατήρ** τῆς Πην. ἦτο ὁ Ἰκάριος, ἀδελφὸς τοῦ Τυνδάρεω, τοῦ πατρός τῆς Ἑλένης, κατοικῶν ἐν Ἀκαρνανίᾳ.—**274** Ἐὰν ἡ Πην. ἐπανήρχετο εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, θὰ ἐγένετο πάλιν ὑπεξουσίσις τοῦ πατρός, τότε πλεον οἱ μνηστῆρες καταλείποντες τὸν οἶκον τοῦ Ὀδ. ὄφειλον νὰ στραφῶσι πρὸς τὸν Ἰκάριον ζητοῦντες παρ' αὐτοῦ τὴν χεῖρα τῆς Πην.—**277 ἔεδνα** κατὰ τοὺς προηρωικοὺς χρόνους ἡ γυνὴ ἠρπάζετο ὑπὸ τοῦ συζύγου, ὕστερον προαγομένων τῶν ἠθῶν ἠγοράζετο ἀπὸ τοῦ πατρός τῆς διὰ τῶν **ἔεδνων**, συνήθως βόων, ἔπειτα δὲ προαγομένον ἔτι μᾶλλον τοῦ πολιτισμοῦ τὰ ἔεδνα ἦσαν γαμήλια δῶρα τοῦ μνηστῆρος πρὸς τὴν μνηστῆν καὶ τοὺς οἰκείους αὐτῆς, ἣδη δὲ ἐπὶ Ὅμηρον τὰ **ἔεδνα** δὲν παρεῖχεν ὁ μνηστῆρ, ἀλλ' ἀπεκόμιζε μεθ' ἑαυτῆς ἐκ τοῦ πατρικοῦ οἴκου ὡς φερνὴν ἢ νύμφην εἰς τὸν οἶκον τοῦ συζύγου· τοιαύτη φερνὴ θὰ ἐδίδοτο καὶ εἰς τὴν Πην. ὑπὸ τοῦ πατρός τῆς, ἐὰν ἀπεφάσιζε νὰ ἔλθῃ εἰς δεῦτερον γάμον.—**280 ἐρέτησιν ἐείκοσιν** αἱ πολεμικαὶ νῆες παρ' Ὅμ. εἶναι πεντηκόντιοροι, αἱ φορητοὶ καὶ αἱ ἐπιβατικαὶ ἐεκόσοροι, Πίν. Η'. 2.—**286 χαλκοχίτων** ὁ χιτὼν εἶναι ἔνδυμα φοινικικὸν (σημιτικόν, **κιτά**) λινοῦν, λευκὸν ἢ ὑποχρῶν, εἰσαχθεὶς ὑπὸ τῶν Φοινίκων εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ φορούμενος μόνον ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν· εἶναι ῥαπτός, φορεῖται ἔσωθεν ὡς τὸ ὑποκάμισον, ἔχει συνήθως χεῖριδας μέχρι τοῦ ἀγκῶνος, ἐξικνεῖται ὡς τὰ πολλὰ μέχρι τῶν γονάτων, ζώννυται κατὰ τὴν ἐργασίαν καὶ εἶναι τὸ μόνον ἔνδυμα τὸ φορούμενον ἐν τῷ οἴκῳ. Ἐπὶ τοῦ

χιτῶνος ἐφορεῖτο ὁ **θώραξ**, συνιστάμενος ὕστερον ἐκ δύο χαλκῶν πλακῶν (γυάλων), ὧν ἡ μὲν ἐκάλυπτε τὸ στήθος, ἡ δὲ τὰ νῶτα· ἐπειδὴ τὰ γυάλα ἐφημεύοντο ἐπὶ τοῦ χιτῶνος, ἠδύνατο ὁ χιτῶν νὰ ἐκληφθῆ ἡλόκεος, ὡς ἡ κόρυς καὶ τὸ δόρυ πολλάκις καλοῦνται ἡλόκεα, διότι μέρη αὐτῶν εἶναι χαλκᾶ, χωρὶς νὰ εἶναι ὅλα ἐκ χαλκοῦ· ὅθεν **χαλκοχιτῶν** ὁ φέρων τοιοῦτον χιτῶνα καὶ θώρακα.—**291 σῆμα**.. ὁ ἄνθρωπος προέβη εἰς τὴν ταφὴν τῶν νεκρῶν ἀφ' οὔτου ἐπίστευσεν ὅτι ὁ ἀποθανὼν καὶ μετὰ θάνατον ἐξηκολούθει ζῶν καὶ συνεχίζων τὸν ἐν τῇ γῆ βίον. Εἶχεν ἄρα ὁ νεκρὸς ἀνάγκην οἰκήματος (τάφου), ἵνα κατοικῆ ἐν αὐτῷ, καὶ σκευῶν καὶ ἐνδυμάτων καὶ ἄλλων προσφιλῶν πραγμάτων, ὧν ἔκαμνε χρῆσιν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ μάλιστα τῶν ὄπλων, ἵνα καὶ ἐκεῖ συνεχίσῃ τὰς ἀνδραγαθίας αὐτοῦ, πάντων συνθαπτομένων (**κίερα κτερεῖζεν**). Τὸ θάπτειν ἐν Ἑλλάδι ἦτο διττόν, τὸ κατορύττειν καὶ τὸ καίειν· ὁ Ὅμ. γινώσκει μόνον τὴν καῦσιν. Κατ' ἀμφοτέρως τὰς περιπτώσεις ἐπεσωρεύετο ἐπὶ τοῦ νεκροῦ σωρὸς γῆς, ὁ **τύμβος** (**χεύειν τύμβον, σῆμα**), ἀναμνηστικῶν τοῦς ζῶντας τὸν φίλτατον ἀποιχόμενον. Συχναὶ δὲ ἦσαν καὶ αἱ σπονδαὶ οἴνου, ἐλαίου, μέλιτος πρὸς συντήρησιν τῆς ψυχῆς.—**300 δολόμεντις** ὁ Αἴγισθος, διότι οὐχὶ διὰ βίας, ἀλλὰ διὰ δόλου προέβη εἰς τὸν θόνον τοῦ Ἄγαμ., ἤρπασε τὸν θρόνον καὶ συνεζεύχθη τὴν μοιχαλίδα Κλυταιμῆστραν.—**302 ἐν εἴπη** οἱ Ὅμ. ἤρωες ἀποδίδουσι μεγάλην ἀξίαν εἰς τὴν ὕστεροφημίαν.—**Τίς ἡ σημασία τῶν ὑποδείξεων τῆς θεᾶς ;**

306-8 ἦτοι 15ῷ, **φίλα φρονέων** ἐκ φιλικῶν αἰσθημάτων, ἐκ φιλικῆς προθέσεως, θέλων τὸ καλὸν μου, **ὡς τε** ὡς, ὁμοιωμ., (ἀγορεύει), **λήσομαι** ἐπιλήσομαι.—**309-13 ἐπιμένω** παραμένω, **ἐπειγομαι** σπεύδω, + γεν. ὡς ἐφετ., ἡ μτχ. ἐνδ.: παρ' ὄλην σου τὴν σπουδὴν πρὸς ἀπόπλουν, **ὄφρα** τελ., **λοέω** (λοεσ-), ἀττ. λούω, λαύω, **τεταρπόμενος** ἀόρ. ἀναδιπλ.: ἀφ' οὔ στυλώσης διὰ τοῦ φαγητοῦ τὴν καρδίαν σου, **κίω** 22, **κίον**, μτχ. **κίών**, πορεύομαι, μτβτ. **κι-νέω**, τὴν κυρίαν ἔννοιαν ἔχουσιν αἱ μετοχαὶ = ἵνα πρῶτον λουσθῆς καὶ καλοφάγῃς καὶ κατόπιν καταβῆς, **τιμήεις** (-ῆς) -ἦεσσα-ἦεν βαρύτιμος, πολύτιμος, πρὸς τὸ **δῶρον**, ὁ ἀναφ. συμπ., **ἔσται** θὰ σοὶ εὐρίσκειται, **κειμήλιον** (κεισθαι) πολύτιμον ἀντικείμενον, ὅπερ ἀποταμιεύεται καὶ ἀσφαλῶς φυλάσσεται, **ἐμέο** ἐμεῦ, ἐμοῦ, **οἶα** ἐξ ἐκείνων, ὅποια, **φίλοι** ἐπίθ. ἐνεργ., **ξεῖνοι** **ξείνοισι** ἀντὶ τῆς ἀλληλοπαθοῦς ἀντων. σχηματισθεῖσης ὁμοίως: ἄλλοι ἄλλοις: ἐν ἀμοιβαίᾳ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπῃ.—**314-8 ἀμειβομαι** 44,

μη ἔτι, κατερύκω 14, λιλαίωμα 15, ἢ μτχ. παρὰ τὸ πέρ 6 αἰτιολ. ἐπειδὴ βιάζομαι διὰ τὸ ταξείδιον (κυρ. : μὴ ζῆτει νὰ με κρατήσης ἀδιαφορῶν..., παρὰ τὴν βιασύνην μου), *ὅτι κε* ὅ,τι ἄν, ὅτιδῆποτε καὶ ἄν, *ἀνώγη* (σε) προκμ. ὑποτ. τοῦ ἄνωγα, *κῆρ κῆρος* οὐ. (κέαρ, cor cord-is, καρδ-ία) καρδιά, ὑποκ., *δόμεναι* δός (μοι), *φέρεσθαι* νὰ φέρω μαζί μου, τοῦ σκοποῦ, *ἀνερχομένω* ὅταν θὰ ἐπιστρέφω, *ἐλῶν* (ἐκ τοῦ κιβωτίου) ἀφ' οὗ ἐκλέξεης, *καὶ μάλα κ.* ἐν ὥραϊον, καὶ πολὺ μάλιστα ὥραϊον, δὲ ἀντὶ *γάρ, ἔσται* (ὑποκ. δῶρον), *ἀμοιβῇ* ἀνταλλαγῇ, ἣν ὑπεδήλωσεν ὁ T. 313, ἀνταπόδοσις : εἰς σέ δὲ θὰ δοθῇ ἄλλο δῶρον ἄξιον ἀνταλλαγῆς, ἀνάλογον κατὰ τὴν ἀξίαν πρὸς τὸ ἰδικόν σου. — 319-23 ἄρα λοιπόν, *ὄρνις* ἄ. θ. πτηνόν, *δ. ὡς* ἀναστροφῇ, *διαπέτομαι, διεπτάμην*, πετῶν διὰ μέσου φεύγω, *ἀνόπαια* αἰτ. οὐδ. πληθ. ἐπιρ. (ἀνά ὀπαιον φεγγίτης στέγης, ἄνωθεν τῆς ἐστίας, ὅπως φεύγη ὁ καπνὸς καὶ εἰσέρχεται φῶς) πετάξασα πρὸς τὰ ἄνω διὰ μέσου τοῦ φεγγίτου ἔφυγεν, *θῆκε* ἐνέπνευσε, *τῷ θυμῷ* ἐπιμερ., *μένος* θάρρος, τόλμην, ἐνθουσιασμόν, *ἔτι μᾶλλον, πάροιθεν* (ἔμπροσθεν) πρότερον, : ἢ πρότερον κατὰ τὸν διάλογον, *ἧσι* ἐαῖς, *θαμβέω* ἐκθαμβοῦμαι, ἐκπλήττομαι, *κατὰ θ.* ἐνδομύχως, *ὄλοατο* διησθάνθη, τῷ ἐπῆλθεν ἢ ὑπόνοια.

306-23. 310 *λοεσσάμενος* τὸ λουτρον καὶ τὰ καθαρὰ ἐνδύματα ἦσαν συνήθως ἢ πρώτη περιποίησις ἢ παρεχομένη εἰς τὸν ξενιζόμενον. — 311 *δῶρον* ὁ ξενιζῶν προσέφερεν εἰς τὸν ξενιζόμενον, ὅτε ἀπῆρχετο, δῶρον ἀναμνηστικὸν τῆς ξενίας, τὸ *ξένιον*, ἀξίας ἀναλόγου πρὸς τὴν περιουσίαν του καὶ πρὸς τὴν ἀξίαν τοῦ ξένου· πολλάκις τοιοῦτον δῶρον ἀνταπέδιδε καὶ ὁ ξενισθεὶς. — *Διὰ τί ὁ μυστηριώδης τρόπος τῆς ἀναχωρήσεως τῆς θεᾶς ;*

324-7 *φῶς φωτός* ἄ. ἀνήρ, *ἐποίχομαι* προσέρχομαι, *αἰείδω* 154, *περικλυτός* 300 περίφημος, *τοῖσι* τοπ. ἐν μέσῳ αὐτῶν, *ἦατο* ἦντο, ἐκάθηντο, *λυγρός* (lug-eo) θλιβερός, *ἐπιτέλλομαι* διατάσσω, ἐπιβάλλω, *ἐκ Τροίης* εἰς τὸ νόστον τὸ ἀντιπροσωπευόμενον διὰ τοῦ *ὄν*. — 328-31 *κούρη* κόρη, *Ἰκάριος, περίφρων* (ἢ περι-ἐπιτ.) περύνους, μὲ ἔκτακτον φρόνησιν προικισμένος, *συντίθεμαι* φρεσὶ (ἴσα ἀκούω βάλλω μαζί εἰς τὸν νοῦν μου) ἀκούω, *τοῦ* αἰοιδήν, *ὑπερώιον* ὑπερῶν, ἀνώγειον (ἄνω πάτωμα) ὑπὲρ τὸν θάλαμον (τὴν γυναικωνῖτιν), *θέσπις κ. θεσπέσιος* (θεὸς-σεπ-, *ἐννέπειν* 1) ὄν ὁ θεὸς μόνον δύναται νὰ εἴπῃ, θεσπέσιος, ἐξαισίος, θεῖος, *κατεβῆσθε* μεικτ. ἀόρ., *οἶο δόμοιο* τῶν διαμερισμάτων τῆς, *ἅμα τῇ γε* ἀσύνδ. διασαφ. — 332-5 *σταθμὸς* παραστάς, *τέγος* οὐ.

(tego, στέγη) (ἔστεγασμένος) οἶκος, μέγαρον, ποιητὸς πεποιημένος, *πύκα* (πυκνός) στερεὰ (ἄνευ χασμάτων), *σχομένη* κρατούσα, φέρουσα, *κρηδέμνον* οὐ. (*κάρη-δέειν*) κεφαλόδεσμος, καλύπτρα, *λιπαρὸς* ὁ λαμπρὸς, στιλπνός, *ἄντα παρειάων* πρὸ τοῦ προσώπου (ὥστε νὰ φαίνονται μόνον οἱ ὀφθαλμοί), *ἀμφίπολος* ἄνευ ἄρθρου; ἀνὰ μία δὲ ἀμφίπολος, *κεδνός* (*κῆδομαι*) προσεκτικὸς, πιστός, ἄρα εὐθύς.—**336-44** *δακρύσασα* ἔναρξ. ἀναλυθεῖσα εἰς δάκρυα, *γὰρ* αἰτιολ. τὰ ἐν 339, *θελκτῆρια* τερψιθύμια, εὐθυμα ἕσματα, διασκεδαστικά, *βροτῶν* ἀντικ., *ἔργα* ἄθλους, ἥρωικά κατορθώματα, *κλειῶ* (κλέος, κλέω) κλείζω, ὕμνω, *παρήμενος* παρακαθήμενος, οἱ δὲ παράταξις ἀντι: ἐν ᾧ αὐτοὶ ἄς..., *ἀποπαύε' (ο)*, *λυγρὸς* 327, *τείρω* (tego, *τέρετρον*, *τόρονος*, *τροπάω*) διαπερῶ, κατατρῶγω, *καθίκετο* ἐπληξεν, *μάλιστα* ἐν μεγίστῳ βαθμῶ, *ἄλασιος* ἀλησιμόνητος, ἀφόρητος, *τοίην* μίαν τοιαύτην, τόσον μεγαλοπρεπῆ μορφῆν, ἢ *κεφαλή* ὡς τὸ τιμιώτατον τοῦ σώματος ἀντι τοῦ ὄλου προσώπου; μορφῆν, *ἀνδρὸς ἐκ τοῦ κεφαλῆν*, *εὐρὺ* κυρ. εἶναι εὐρέως διαδεδομένον.—**345-47** *τί τ' ἄρα* διὰ τί λοιπόν, *φθονέω* ἐκ φθόνου ἐμποδίζω ὅ,τι εἰς ἄλλους προξενεῖ χαράν, *ἐρήηρος* (ἐρι-ἀρα-ρίσκω) πολὺ ἀφωσιωμένος, πιστός, ἀγαπητός, *δπη* ὅπως, *νόος* ἡ καρδιά, ἢ ψυχὴ του, *δρυνμι* ἐγείρω, *δρυνμαι*, ἀόρ. *ὠρόμην*, ποικμ. *δρωρα*, ἐγείρομαι, πετῶ: ὅπως πετᾶ ἡ ψυχὴ του, κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν ὄθησιν (ὑπαγόρευσιν), ὄρεξιν τῆς ψυχῆς του, τῆς καρδίας του.—**347-9** *τ' τοι* σοί, ἦθ.: ἴσως δὲν εἶναι οἱ ἀοιδοὶ ὑπεύθυνοι τοῦ θλιβεροῦ περιεχομένου, τῆς τραγικῆς ὕλης τῆς λυγρῆς ἀοιδῆς 340, *ποθὶ* πού, ὡς νομίζω, *ἀλφησιτῆς* ἄ. (*ἀλφαίνω* κερδαίνω) οἱ ἐπιμόνως ἐργαζόμενοι καὶ κερδίζοντες, οἱ ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου των ἀποζῶντες.—**350-52** *οὐ νέμεσις* 119 (ἐστὶ) δὲν δικαιούμεθα νὰ κατακρίνωμεν αὐτόν, *οἶτος* ἄ. μοῖρα (πάντοτε ἐπὶ κακοῦ), *Δαναοὶ* οὕτω καλεῖται πάντοτε ὁ ἐν Τροίᾳ ἑλλ. στρατός, *ἐπικλειῶ* 338 ἐπαινῶ, ἐπικροτῶ, γενικῶς προτιμῶ, *τὴν* ἐκείνην, *ἦτις* (ἄν), *ἀμφιπέλομαι* ἀντηγῶ γύρω, ἢ *ἀμφι* ἐν σχέσει πρὸς τὰ δύο ὄτα; ἦτις πραγματεύεται νοπὰ γεγονότα, *ἀκουόντεσσι* ἀκούουσι.—**353-55** *ἐπιτολμαέτω* ἄς κάμνη ὑπομονὴν (διαρκοῦντος τοῦ ἕσματος), ἄς ἀκοῦῃ μὲ ὑπομονήν, *φῶς* 324.—**356-9** *κομίζω* (*κομέω*, *ἵπποκόμος*...) ἐπιμελοῦμαι, κοιτάζω, *σ' σά*, *ἰστὸς* ἄ. (ἴσταμαι) ἀργαλειὸς (ὡς στήνόμενος ὄρθιος), *ἐποίχομαι* τρέχω εἰς, καταγίνομαι ἐν σπουδῇ εἰς τὰς ἐργασίας, *μελήσει* θὰ εἶναι τὸ μέλημα, *μῦθος* τὰ λόγια, *τί* δικαιοῦται νὰ εἶπῃ ὁ εἰς καὶ τί ὁ ἄλλος, *τοῦ* (κτητ.)

κράτος, διότι αὐτὸς εἶναι ὁ κύριος ἐν τῇ οἰκίᾳ.—**360-4** *θαμβέω* 323, *πάλιν βεβήκει* μετέβαινεν ὀπίσω, *οἰκόνδε* εἰς τὰ διαμεροῖσμάτα της, *πόσις* 14, 15, *ὄφρα* ἕως ὅτου, *οἱ ἐπὶ βλεφάροισιν* ἐπιμερ.—**365-66** *ὀμαδέω* (*ὀμαδος* ἄ. πλῆθος ἀνθρώπων θορυβούντων, θόρυβος) θορυβῶ φύρδην μείγδην, ὁ ἀόρ. ἔναρκτ., ἤρχισαν νὰ... *ἄραομαι* ἐκφράζω τὸν πόθον: ἐν ζωηροῖς ἀλαλαγμοῖς ἐξεδήλωσαν τὸν πόθον, *κλιθῆναι* νὰ κατακλιθῶσι, *παραι ἀρχ.* τοπ. τῆς παρὰ: πλησίον, *λέχος* οὐ. (**λέχομαι* κοιμίζομαι, *λόχος* ἐνέδρα, *λοχάω-ῶ*, *ἄλοχος*, *λεχώ*) κλίνη, *λεχέεσσι* τοπ.

324-66. 326 *νόστον λυγρὸν* οἱ Ἀχαιοὶ κατὰ τὴν ἐκ τῆς Τροίας ἐπάνοδοσιν ἔπαθον πολλὰ διὰ τὴν ἀσέβειαν τοῦ Αἴαντος τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀϊλέως, βασιλέως τῶν Λοκρῶν, ὅστις κατὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ Ἰλίου βία ἀποσπάσας ἀπὸ τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς ὃς ἰκέτις εἶχε ζητήσει ἄσυλον, τὴν ἰέρειαν τοῦ ναοῦ Κασσάνδραν, θυγατέρα τοῦ Πριάμου, ἠγμάλωτισεν αὐτήν· ἀλλ' ἡ Ἀθηνᾶ ἐξοργισθεῖσα διὰ τοῦτο ἐπήγαγε κατὰ τὸν νόστον πολλὰ δεινὰ ὁ ἀσεβήσας ἦρως συνετρίβη περὶ τὸν Καφρέα ναυαγήσας, ὁ Ἀγαμέμνων ἐδολοφονήθη, ὁ Μενέλαος καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς περιεπλανήθησαν καὶ ἄλλοι ἔπαθον ἄλλα.—**328** *ὑπερωϊόθεν* ἡ Πην. ἀπεούρετο εἰς τὸ ὑπερῶν, ὅπου ἐφησυχάζε μόνη, χρησιμοποιοῦσα αὐτὸ καὶ ὡς κοιτῶνα. Ἐκεῖθεν ἠδύνατο διὰ τοῦ ὀπαίου τοῦ μεγάρου νάκούσῃ τὸ ἄσμα τοῦ Φημίου.—**331** *ἀμφίπολοι* δύο αἱ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν ἡρωίδων καλοῦνται συνήθως *δμωαί*, ἢ δοριάλωτοι γυναῖκες ἢ ἀγορασθεῖσαι ἀπὸ πειρατῶν· μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν κυριῶν δὲν ὑφίσταται συνήθως μέγα χάσμα, ἀλλὰ τοῦναντίον οἰκεία ἀναστροφὴ, διότι ὡς πισταὶ θεράπαινοι δύνανται νὰπολαύωσι μεγάλης ἐκτιμήσεως καὶ φιλόφρονος εὐνοίας· τοιαῦται εὐνοούμεναι, ἐν κρείττονι μοίρᾳ τῆς συνήθους δμωῆς, ἦσαν αἱ ἀμφίπολοι, αἵτινες, εἰ καὶ ἠσχολοῦντο εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ οἴκου, ἀπετέλουν τὴν ἀκολουθίαν τῶν δεσποινῶν ἢ δεσποινίδων. Βασιλεῖς καὶ βασίλισσαι ἐμφανίζονται δημοσίᾳ συνοδευόμενοι πάντοτε ὑπὸ θεραπόντων (δορυφόρων) καὶ θεραπειῶν, συνήθως δύο.—**334** *κρηδεμνον* καὶ αἱ Ἀχαιίδες ἐξερχόμεναι δημοσίᾳ ἐκαλύπτοντο κατ' ἔθος ἀνατολικόν· πρὸς τοῦτο ἐφόρουν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀπὸ τῆς κορυφῆς αὐτῆς τὴν *καλύπτραν* ἢ *κρηδεμνον*, ἐκ λινοῦ ὑφάσματος, ἄλλοτε βραχυτέραν, ἄλλοτε μακροτέραν, κατεροχόμενῃν ἐκατέρωθεν τῶν παρειῶν καὶ ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τοὺς ὤμους, τὸν ἀχένα καὶ τὰ νῶτα, ὥστε τὸ πρόσωπον νὰ εἶναι ἐλεύθερον, ἐν ἀνάγκῃ καλυπτόμε-

νον καὶ τοῦτο (ἐν ᾧ ἐν ἀνατολῇ καλύπτει καὶ τὸ πρόσωπον) πρβλ. καὶ τὴν καλύπτραν τῶν Ἀδελφῶν τοῦ Ἑλέου ἐν τῇ Δυτ. Ἐκκλησία παρεμφερῆ πρὸς τὴν Ὀμηρικὴν.—338 **θεῖον** διὰ τί καλεῖται οὕτως ὁ αἰιδός;—344 **Ἑλλάς** παρ' Ὀμ. εἶναι μικρὰ χώρα κα πόλις ἐν Φθιώτιδι τῆς Θεσσαλίας, ἀνήκουσα εἰς τὸ κράτος τοῦ Ἀχιλλέως· ἀλλ' ἐν τῇ φράσει καθ' **Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος** ἔχει εὐρύτεραν σημασίαν σημαίνουσα τὴν Βόρειον καὶ τὴν Στερεάν Ἑλλάδα.—**Ἄργος** τὸ Ἀχαικόν, ἡ ἐπικράτεια τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐξ ἧς ὡς ἰσχυροτάτης ὠνομάσθη καὶ ὅλη ἡ Πελοπόννησος, ὡς ἐνταῦθα· διὰ τῶν δύο τούτων τμημάτων δηλοῦται ἡ ὅλη Ἑλλάς· ὅθεν ἡ φράσις=πανταχοῦ ἐν Ἑλλάδι, ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα σύμπασαν.—347 **Ζεὺς αἴτιος** 33.—349 **Δαναοὶ** κυρίως οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Ἄργους, παρ' Ὀμ. πάντες οἱ ἐπὶ Τροίαν στρατεύσαντες Ἕλληνας.—364 **Ἀθήνη** ὡς κηδεμὼν τοῦ ὅλου οἴκου τοῦ Ὀδ.—365 **σκιόεντα** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἠλιόλουστον αὐτὴν τὸ μέγαρον ἐδέχετο τὸ φῶς μόνον ἀπὸ τῆς θύρας καὶ τοῦ ὀπαιίου· ἐν ταῖς θερμοαῖς χώραις τοῦ Νότου τὸ σκιερὸν εἶναι πλεονέκτημα τῆς κατοικίας πολύτιμον.—**Ἐπέδρασαν οἱ λόγοι τῆς Ἀθηνᾶς ἐπὶ τὸν Τηλ.**; **Πῶς βλέπομεν τὴν σύζυγον τοῦ Ὀδ.**;

367-71 **ἔχοντες ὕβριν** ὑβρίζοντες (ὕπερ, ἐν τῇ χρήσει ὑπερέτερας δυνάμεως φερόμενοι αὐθαδῶς, ἀλαζονικῶς, ἀκολασταίνοντες, ἀσχημονοῦντες, **ὑπέρβιος** (μὲ ὑπερβάλλουσαν βίαν) αὐθάδης, βίαιος: ὧν ἡ ἀσχημοσύνη ὑπερέβη πᾶν ὄριον, **δαίνυμαι** 228, πρβλ. **δαιτυμών, βοητὺς-ύος** θόρουβος, **τό γε** ἔπεξ. ἐκ τοῦ ἀκουέμεν: τοῦτο βέβαια, (ἐν) **ἀλίγκιος** ὁμοιος, **αὐδῆ** φωνὴ (αὐδάω).—372-3 **ἠῶθεν** (ἠὼς θ. πρωία) ἀπὸ πρωίας, αὖριον τὴν αὐγὴν, **κίω** 22, 311, **καθέξομαι** κάθημαι, συνεδριάζω, συσκέπτομαι, **ἀπόφημι, ἀποιέπω**: ἐκφράσω παρορησία, ἀπροκαλύπτως, καθαρὰ καὶ ξάστερα, **μῦθος** 273, **ὑμῖν** ἐγκλ. τύπ. ἀντὶ ὑμῖν, **ἀπηλεγέως** (ἀπηλεγής, ἀπό-ἀλέγω, φροντίζω) ἀφροντίστως, ἀπροκαλύπτως,—381-2 **ἄρα** ὡς ἦτο φυσικόν, **ὁδὰς** ἐπίρ. διὰ τῶν ὁδόντων, πρβλ. **πύξ, λάξ, ἀπρίξ, δ. φύντες ἐν χ.** σφιγκτὰ δαγκάσαντες τὰ χεῖλη, **δ** ὅτι, διότι.—383-7 **ἢ μάλα δὴ** ἔβέβαια χωρὶς ἄλλο, ἀναμφιβόλως, **ὑπαγόρης** (ὑπι-ἀγορεύω) κομπορημίμων, μεγάλαυχος, **μὴ σέ γ'** ἀπευχή: νὰ μὴ δώσῃ ὁ θεὸς νὰ γίνῃς, **Κρονίων** Κρονίδης, ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου, **ἀμφιάλος** 2 (ἀμφι-ἄλς θ.) περικλυστος ὑπὸ τῆς θαλάσσης, **δ** τὸ εἶναι βασιλέα, **γενεῇ** δυνάμει τῆς καταγωγῆς σου, κληρονομικῶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς δικαιοῦματι.—388-93 **ἄγαμαι, ἡγασσάμην**, (θαυμάζω, φθονῶ)

Δ. Ν. Γουδῆ. — Ὀμήρου Ὀδύσσεια Α-Ε-Ζ. *Ἐκδ. Η'.

6

ἀγανακτῶ, ἀγάσσει ὑποτ. : καὶ ἀνδυσαραεστηθῆς κατ' ἐμοῦ δι' ὅ,τι εἶπω, καὶ τοῦτο καὶ αὐτὸ μάλιστα (βασιλεὺς εἶναι), ἀρέσθαι τοῦ ἄρνησθαι 5, Διὸς γε... ἀρκεῖ μόνον ὁ Ζ. νὰ ἤθελε νὰ παράσχη τοῦτο, ἢ φῆς ἀλήθεια φρονεῖς, φρονεῖς ἴσως, τεύχω 244, 277, ὁ προκμ. μ. τέτυγμαι, ὑπρο. τετύγμην, πολλάκις κεῖνται ἀντὶ τοῦ : εἰμί, ἦν, κἀκιστον τὸ μέγιστον τῶν δυστυχημάτων, ἐν ἀνθρώποισιν ἐν τῷ κόσμῳ, οὐ μὲν γὰρ τι ἀλήθεια δὲν εἶναι ποσῶς, κακὸν (ἐστὶ) κτηρ., τε-καὶ ἄσυνδ. αἰτιολ., αἴψα εὐθύς, δῶ ὄνομ. αἰτ. ἀντὶ δῶμα, ὁ οἶκος, οἷ τῷ βασιλεῖ, ὅπερ ἐνυπάρχει ἐν τῷ βασιλευμένῳ βασιλεύα εἶναι, τιμηέστερος 312 (ἐστὶ) τιμᾶται περισσότερον (ἢ πρότερον). — 394-8 ἀλλ' ἦτοι ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; βασιλῆες εὐγενεῖς δυνάμενοι νὰ προβάλωσιν ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ θρόνου, κεν ἔχῃσιν παρ' Ὅμ. ἢ ὑποτ. + ἄν ἢ κεν ἐν κυρίαις (καὶ ἐξηρητημ.) προτ. σημ. προσδοκίαν ἰσοδυναμοῦσα πρὸς μέλλ. ὄρ. ἔξει ἢ εὐκτ. + ἄν, λάβοι ἄν, τόδε τὸ βασιλ. ἀξίωμα, ἀναξ κύριος, οἰκοδεσπότης (ἄνασσα, ἀνάσσω), ἡμέτερος ἐκ τῆς οἰκογ. γλώσσης, δμῶς-ωδὸς ἄ. (δάμ-νασθαι) δοριάλωτος δοῦλος, φ. δμωή 147, ληίζομαι (λεία, ληῖς θ.) λαφυραγωγῶ. — 399 404 αὐτε ἀφ' ἑτέρου, ἐν γούνασι... 267, ὅς τις... πλ. ἐρ. ἐπεξ. τῶν ταῦτα, ἔχοις δύνασαι νὰ κατέχῃς, οἷσιν σοῖς, ὡς αὐτοπ. ἀντων. τιθεμένη ἐν τῇ ἀρχαιοτέρῃ γλώσσῃ καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν προσώπων : τοῖς σαυτοῦ, τοπ. 117, μὴ ἔλθοι παραχωρ. : δὲν θὰ ἐπιτρέψωμεν νὰ ἔλθῃ, καλὰ θὰ κάμῃ νὰ μὴ ἔλθῃ, βίηφι ὄργ. (ἢ ὄργ. ἀντὶ γεν. ἢ δοτ.), ἀπορραίω ἀποσπῶ, + διπλ. αἰτ. κατὰ τὸ ἀφαιρεῖσθαι, ναιετώ διάφ. τύπος τοῦ νάτω α 51, : ἐφ' ὅσον ἢ Ἰθ. (κατοικεῖ τὴν θέσιν τῆς) ὑφίσταται ἀκόμη. — 405-9 φέριστος κ. φέριτατος, συγκρ. φέριτερος, (φέρ-) παραγωγικώτατος, ἄριστος, γενναιώτατος, ἐρέσθαι τοῦ εἶρεσθαι, μ. εἰρήσομαι, 180, ὀππόθεν πλ. ἐρ. ἄνευ ἐρωτ. σημείου, ποίης, ποῦ εὐθ. ἐρ., ποῦ δέ νυ καὶ ποῦ λοιπόν, γενεῇ ἢ οἰκογένεια, ἄρουρα-ης φ. (ἀρώω ἀροτριῶ) γῆ καλλιεργήσιμος, ἠε- ἦ 175, ἀγγελίην π. ἐρχομένοιο εἰδῶσιν τίνα περὶ τῆς ἐπανόδου τοῦ πατρός, γεν. ἀντκμ., φέρει ἔνεστ., διότι οἱ μνηστῆρες τώρα θὰ ἐμάνθανον αὐτήν, ἴκω κ. ἰκάνω ἦκω, τόδε ἐπιθ. διορ. τοῦ συστ. ἀντκμ. ταύτην ἐδῶ τὴν ἔλευσιν, ἐδῶ, (ἐ)ἔλδομαι (Fελ-, velle, βούλομαι) ἐπιθυμῶ, χρεῖος οὐ. (χρη) χρεῖα, ἀνάγκη, : ποθῶν νὰ διεκπεραιώσῃ ἰδίαν του ἐπίγουσαν ὑπόθεσιν. — 410-1 οἶον ἐπιφ. πῶς, μὲ ποῖον τρόπον, ἀναλίσσω 102 ἀναπηδῶ, ἀνατινάσσομαι, ἀφαρ εὐθύς, μετὰ μτχ. ὡς τὸ εὐθύς, οὐδ' ὑπέμεινε καὶ δὲν κατεδέχθη νὰ μείνῃ, γινώμεναι σκο-

ποῦ: νὰ τὸν γνωρίσωμεν, νὰ κάμωμεν τὴν γνωριμίαν του, **οὐ μὲν γὰρ τι** 392, ὁ **γὰρ** αἰτιολ. τὴν ἔννοιαν: καὶ ὅμως ἡ σπουδή του καὶ ὁ φόβος του ἦσαν ἀδικαιολόγητα· εἶχε τὴν στοιχειώδη ὑποχρέωσιν νὰ παραμείνῃ νὰ τὸν γνωρίσωμεν, διότι· αἰτιολογεῖ τὸν πόθον νὰ γνωρίσωσιν αὐτόν· **κακὸς ταπεινός, κοινός, τῆς κατωτέρας κοινων.** τάξεως ἄνθρωπος, **ῶπα** ἴσως οὐδ. (ὁ Ὀμ. **προσώπατα**, **προσώπαι**.) ὄψις: εἰς τὸ ἰδεῖν) — **412-6 πεπνυμένος** μετὰ πολλῆς περιοκένεως, ὁ 413 ἀπόκρισις εἰς 408, **πεῖθομαι** δίδω πίστιν, **ἔλθοι** ἀγγελίη, **θεοπροπίη** κ. **θεοπρόπιον** προφητεία, μαντεία, ἐκ τοῦ **θεοπρόπος** (θ.-**προπ-**, **pres-og** παρακαλῶ καὶ ἐρωτῶ, **πρβλ.** **τογο**) μάντις, **ἦν τινα** ὁποιαδήποτε, **ἐξερέω-ομαι** ἐξερωτῶ: διερωτῶσα τοὺς μάντις περισυλλέγει. — **417-20** 417-8=180 1, **φρεσὶ δὲ ἄλλ'** ἐνδομύχως, **ἔγνω** εἶχεν ἀναγνωρίσει. — **421-4** **τρεψάμενοι** στραφέντες, ῥιφθέντες, **ὄρχηστὺς** θ. ὄρχησις, **ἡμερόεις** (ἡμερος ἄ. πόθος, **ἡμείρομαι** 41 ποθῶ) θελκτικός, **μένον** ἀνέμενον, **ἐπὶ ἔλθειν**, **ἔσπερος** ἄ. ἐσπέρα, **δὴ** πλέον, **ἔβαν** ἔβησαν, **κακκείω** (κατ-κείω ἐφει. τοῦ **κεῖσθαι**) ἐπιθυμῶ νὰ κατακλιθῶ.

367-424. Ὁ Ἀντίνοῦς καὶ ὁ Εὐρύμαχος οἱ σπουδαιότατοι καὶ ἰσχυρότατοι τῶν μνηστήρων τῆς Πην. — **386 Κρονίων** 345. — **387 πατρώιον** ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι ἡ ἡρωικὴ βασιλεία ἦτο κληρονομικὴ. — **393 ἀφνειὸν-τιμηέστερος** πρόσδοι τοῦ βασιλέως πρὸς διατήρησιν τοῦ ἀξιώματος καὶ ἀξιοπρεπῆ παράστασιν εἶναι α') τὸ **τέμενος**, κτήμα τοῦ στέμματος, τὸ ὁποῖον ἀποχωριζόμενον ὑπὸ τῶν ὑπηκόων ἐκ τῆς κοινοτικῆς χώρας καὶ δωρούμενον αὐτῷ ἔκαρποῦτο κληρονομικῶς, β') οἱ νενομισμένοι φόροι, γ') προαιρετικὰ δῶρα, δ') μερὶς τῶν λαφύρων ἐν πολέμῳ, ε') προσκλήσεις εἰς δεῖπνα καὶ ς') τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνῃ παρὰ τοῦ λαοῦ τὰς δαπάνας τῆς ξενίας καὶ τῶν ξενίων, τὰ ὁποῖα δωρεῖ εἰς τοὺς ξένους, τῶν δείπνων, τὰ ὁποῖα παρέχει εἰς τοὺς εὐγενεῖς (οἶνον, βοῦς.). Τὰς τιμὰς ταύτας διετήρησαν οἱ βασιλεῖς τῆς Σπάρτης· ἐτρέφοντο δημοσίᾳ δαπάνῃ λαμβάνοντες διπλὴν μερίδα ἐν τοῖς συσιτίοις, εἶχον τὰ βασιλικὰ κτήματα ἐν τῇ Λακωνικῇ, ἐλάμβανον τὸ τρίτον τῶν λαφύρων ἐν πολέμῳ, τὰ δέρματα πάντων τῶν θυομένων, ἐν πολέμῳ δὲ καὶ τὰ νῶτα αὐτῶν, ἐκ τῶν νεογνῶν πάσης συὸς δέλφακα, προεδρίαν ἐν τοῖς ἀγῶσι κ. ἄ. — **394 βασιλῆες** μέλη εὐγενῶν οἴκων, βασιλικῶν γενῶν δυναμένων νὰ λάβωσι τὴν βασιλείαν· ὁ σφετερισμὸς τοῦ ὀνόματος δεικνύει τὴν προαγωγὴν τῆς δυνάμεως τῶν εὐγενῶν καὶ τὴν μείωσιν τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας. — **398 ληίσσατο** ἐν πειρατικαῖς ἐπιδρομαῖς

εἰς ὁμόρους χώρας, πρὸς ἃς δὲν διετέλει ἐν φιλικαῖς σχέσεσι 171.—**400 θεῶν ἐν γούνασι** 267.—**411 κακῶ** οἱ ἐλεύθεροι κάτοικοι πάσης χώρας διηροῦντο εἰς τοὺς εὐγενεῖς καὶ τὸν δῆμον· οἱ εὐγενεῖς πλὴν τῆς εὐγενείας καὶ τοῦ πλοῦτου ἐπιστεύετο ὅτι ἔλεφ θεοῦ (ὡς διογενεῖς) συνεχέντρουν καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀρετὴν, **ἔσθλοι** καλούμενοι, ἐν ᾧ οἱ τοῦ δήμου καλοῦνται **κακοί**, καὶ ὑπάρχουσι καὶ σήμερον οἱ πιστεύοντες ὅτι μέλη βασιλικῶν οἴκων εἶναι εὐδιάκριτα ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς μορφῆς καὶ λέγουσιν ὅτι εἰς τὰς φλέβας αὐτῶν ῥέει κυανοῦν αἷμα.—**416 καλέσσασα θεοπρόπον** καὶ σήμερον αἱ γυναῖκες περισυλλέγουσαι Ἀθιγγανίδας ἢ μαγίσσας ζητοῦσι νὰ διερευνήσωσι δι' αὐτῶν τὸ μέλλον. — **424 οἰκόνδε** οἱ μνηστήρες δὲν ἐκοιμῶντο ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Ὀδ., ἀλλ' οἱ μὲν Ἰθακήσιοι ἐν τοῖς ἰδίοις οἴκοις, οἱ δὲ ἄλλοι ὅπου ἕκαστος ἐξενίζετο.—**Ποία σήμερον ἢ σιάσις τοῦ Τ. πρὸς τοὺς μνηστήρας; Ποῖαι αἱ διαθέσεις τῶν μνηστήρων πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως;**

III. ΓΛΩΣΣΙΚΑ-ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ Ε

Τὰ μεταξὺ α.ε. Ὁ Τηλ. συγκαλέσας ἀγορὰν τοῦ δήμου ἐκαυτηρίασε τὰς ἀτασθαλίας τῶν μνηστήρων καὶ μάτην ἤξιώσε τὴν κατάπανσιν αὐτῶν. Μετὰ τοῦτο ἐπιβὰς πλοίου ἀπέρχεται εἰς Πύλον καὶ εἶτα εἰς Σπάρτην πρὸς τὸν Μεν., ὅστις ἀγγέλλει αὐτῷ ὅτι κατὰ τὸν θαλάσσιον ἦρωα Πρωτέα ὁ πατὴρ διατρίβει ἐν Ὠγγυῖα, ἀδυνατῶν νὰποπλεύσῃ δι' ἔλλειψιν πλοίου.

28 32 ἦ γ'. ἐν. πρτκ. τοῦ **ἡμί** (αἰο) λέγω, παρ' ἀττ. ἐν τοῖς ἦν δ' ἐγώ, ἦ δ' ὅς, εἶπε: ταῦτα λοιπὸν εἶπε, **ἀντίον ἠΰδα** συνήθως: ἀμείβετο, ἀπεκρίθη, 213, ἐνταῦθα: προσεφώνει, ἀπηύθυνε τὸν λόγον, αἰτιολ. τὴν ἐν 30 ἀνατιθεμένην αὐτῷ ἐντολήν, **αὐτε** εἰς τὸ **σύ**: σὺ πάλιν, ἀφ' ἐτέρου, τοῦλάχιστον, **τά τ' ἄλλα περ** καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην ὑπόθεσιν εἶσαι κανονικῶς, 30-1=α 86-7, **πομπῇ** ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν (καὶ προστασίαν), **οὔτε-οὔτε** εἰς τὸ **νόστιον**.—**33-40 πῆμα** α 49, **σχεδίη** θ. σχεδία, πλοῖον αὐτοσχεδίως (ἐκ τοῦ προχείρου) κατασκευαζόμενον (τουρκ. σάλι) ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ναυπηγικῆς ναυπηγούμενα, **πολύδεσμος** 2 ἢ συνδεδεμένη διὰ πολλῶν δεσμῶν (ἦλων, σχοινίων...), **καλοδεμένος, στερεός, Σχερίη** Σχερία, **ἐριβωλος** 2 (ἐρι(ἐπιτ.)-βῶλος) ὁ ἔχων μεγάλους βῶλους, παχύγειος, εὐφορος, **Φαίηκες** Φαίακες, **γέγαα** κ. **γέγονα** (γεν γα-ὡς **τεν-,τα-,τείνω**), **ἀγγίθεος** (ὁ ἄγχι ἐγγὺς α157 **θεῶν**, ὡς πρὸς τὴν

καταγωγὴν) πλησιέστατος συγγενῆς τῶν θεῶν : κατάγονται, ἔχουσι στενήν συγγένειαν πρὸς, *περὶ* (ἐπιρ.) περισσῶς, *κῆρι* (τοπ.) ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐξ ὅλης καρδίας, ἐγκαρδίως, *θεὸν ὡς* ἀναστροφῆ, *χαλκός.* χαλκᾶ.. σκευή, *ἐσθῆς* α 165 ἱματισμός, *ἄλις* ἐπιρ. ἀρκετά, σωρηδόν, ἐν ἀφθονίᾳ, *πολλὰ* εἰς πάντα τὰ προειρημένα, *ἐξήρατο* ἄορ. τοῦ *ἐξάρνουσθαι* ἢ *ἐξαιρεσθαι* ἀποκομίζειν, κερδίζειν, *ἀπήμων* ἀπαθῆς, ἀβλαβῆς, *λαγχάνω* λαμβάνω διὰ κλήρου, *αἶσα* θ. μερίς (aequus), *ληις-ίδος* θ. λεία, λάφυρα, ἐκ τούτου *ληίζομαι* α 398, *ἀπὸ λ.* εἰς τὸ *αἶσαν*.—41-2 ὡς πρὸς τὸ *μοῖρ* ἔστι : οὕτως εἶναι μοιραῖον δι' αὐτόν, αὐτῆ εἶναι ἡ μοῖρά του, ὡς ἐλέχθη 32-40, *ὑπόροφος* 2 ὁ ἔχων ὑψηλὴν ὄροφὴν, ὑψηλός.

28-42. 28 *Ἐρμείας* α 48 υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μαίας, θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος α 52.—30 *νύμφη* α 14.—*εὐπλόκαμος* α 86.—34 *Σχερίη* χώρα, ἦν ἐφαντάζοντο ΒΛ τῆς Ἰθάκης, ταυτιζομένη πρὸς τὴν νῆσον Κέρκυραν καὶ οἰκουμένη ὑπὸ τῶν Φαιάκων.—*ἀγγιθέων*, διότι ὁ βασιλεὺς αὐτῶν Ἀλκίνοος ἦτο ἔγγονος τοῦ Ποσειδῶνος, αὐτοὶ δὲ κατὰ τινα παραδόσιν ἐγεννήθησαν ἐκ τῆς Γῆς ὡς οἱ Κύκλωπες καὶ οἱ Γίγαντες.—40 *ληίδος αἶσαν* πᾶσαν πολεμικὴν λείαν ἐχώριζον οἱ μετασχόντες τῆς στρατείας στρατιῶται εἰς ἴσα μερίδια, διανεμόμενα μεταξὺ αὐτῶν διὰ κλήρου· ἀλλὰ πρὸ τῆς διανομῆς τὰ κάλλιστα τῶν ἀντικειμένων τῆς λείας ἢ πρόσθετόν τι μερίδιον ἐξεχωρίζετο ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐδίδετο τιμῆς ἕνεκα εἰς τὸν ἡγεμόνα, καλούμενον *γέρας*, μετὰ τοῦ κληρουμένου εἰς αὐτὸν μερίδιον, πρβλ. καὶ α 393.

43-9 οὐδ' ἀπίθησε λιτότης : εὐθύς ὑπήκουσε, *διάκτορος* *Ἀργεῖφόντης* α 38, 84, 44-6=α 96-8, *ἀμβρόσιος* κ. *ἄμβροτος* (α (στ.)·βροτός θνητός, ἐκ ὅ μορ-,μρο-, μορς, μροτός, μβροτός (ὡς μεσημ(ε)ρία-μεσημβρία), ἐν συνθ. ἄ-μβροτος, ἀλλ' ἀπλοῦν βροτός) ἀθάνατος, θεῖος, αἰώνιος, ἀφθαρτος, *φέρων* συνήθως ἔφερον, *μῖν* α 71, *ύγρη* ὡς οὐσ. θάλασσα, πρβλ. *ἡπειρος*, *χέρσος*, *ξηρά*, *ἀπειρων-ονος* (ἀ- πείρατα πέρατα) ἄπειρος, ἀπέραντος, *πνοιή* θ. πνοή, *ἄμα π. ἀνέμοιο* συγχρόνως μετὰ τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, ἀμιλλώμενον με.,, *τῆ* ἢ, *θέλγει* μαγεύει, ὑπνωτίζει, ἀποκομίζει, *ὦν* (ὄμματα θέλγειν) ἐθέλει, *τοὺς δὲ* ἄλλους δέ, *ὑπνώω* ὑπνώτω, *ὑπνώοντας* ἐσχημ. κατὰ τὰ εἰς -άω α 32, *κρατὺς* (ἐξ οὗ *κράτιστος*, ὡς ἡδὺς ἡδιστος) κρατερός.—50-4 *ἐπιβαίνω* πατῶ ἐπάνω, *ἔμπεσε* ἔπεσεν, ἐρρίφθη μέσα, *σεύατο* ἄορ. ἄσιγμος, ὡς *ἔχενα*, τοῦ *σεύομαι*, ἄορ. καὶ *ἔσσύμην*, πρκμ. *ἔσσυμαι*, *ἔσσύμην*, τίθεμαι εἰς ταχεῖαν κίνησιν,

ὄρμῳ, πετῶ, ἐπὶ κῦμα ἐπάνω εἰς τὰ κύματα, **λάρος** ἄ. γλᾶρος, **δεύω-ομαι** βρέχω-ομαι (παρ' ἡμῖν ἐν τῷ ἀναδεύω ἀναβλύζω), **ἄλμη** θ. ἄλμυρον ὕδωρ, θάλασσα (πρβλ. σήμ. ἄρμη), **πυκινὰ** αἰτ. πυκνόπιλα, **ἀγρώσσω** (ἄγρη-α) ἀγρεύω, ψαρεύω, **ἀτρεύγετος** α 72, **ὀχέομαι** (α 68, γαιήχος) ἐποχοῦμαι, φέρομαι: διωλίσθησεν, **πολέεσιν** πολλοῖς: ἐπὶ τῶν ἀτελευτήτων κυμάτων, **ἵκελος** β κ. **εἵκελος** β (Ἔικ-, Ἔικ-, ἔ-οικ-α) ὅμοιος.—55-8 **τὴν νῆσον** τὴν πολλάκις μνημονευθεῖσαν, ἢ αἰτ. τὸ τέρμα, **τηλόθι** κ. **τηλοῦ** α 22: μεμακρυσμένην, σπωτάτην, **ἐνθα** τότε, **λοειδῆς** 2 (ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἴου) σκοτεινός, **βᾶς** πατήσας, **ἠπειρόνδε** εἰς τὴν ξηρὰν (καὶ περὶ νήσου: ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν θάλασσαν), **ἦιεν** ἦει, **ῥφρα** ἔως ὅτου, **σπέος** α 15, **τῷ ἐνι** ἀναστρ. ἐνὶ τῷ, **ναῖω** κ. **ναιετάω** α 51, **τέμμεν** α 218, **ἐνδοθι** ἔνδον.—59-62 **ἐσχαρόφιν** ἀντὶ ἐσχαρῆφιν ὡς ἔξ ὄν. ἐσχαρον, **ἐπ' ἐσχαρόφιν** ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, ἐστίας, **ὄδμη** θ. (ὄζω, ὄδωδα, ὄδ-) ὄσμη, εὐωδία, **κέδρος** θ. τὸ κέδρον, δένδρον παρεμφερές πρὸς ἐλάτην, **εὐκέατος** 2 (εὐ-κεάζω διασχίζω) εὐκόλως διασχιζόμενος, **θύον** ἢ μετ' εὐδόμου ξύλου κυπαρισσοειδῆς **θυία** (νῦν τούγια, Thuia), **δαίω** (δαῖ-, δαυλός, δαλός, δαῖς-δᾶς) καίω, **τηλόσε** δὲ παράταξις ἀντὶ: οὕτω μέγα (πῦρ), ὥστε..., **ἄοιδιάω** (ἄοιδῆ) ἐπιτεταμ. τύπ. τοῦ **ἀείδω** ἤδω, **ῶψ** θ. (vox) φωνή, **κερκίς** θ. σαῖττα, **ἐποίχομαι** πηγαίνω καὶ ἔρχομαι (διὰ τὸ πλάτος τοῦ ὑφαινομένου ὑφάσματος), **ιστὸς** β57: πρὸ τοῦ ἀργαλειοῦ.—63-9 **σπέος ἀμφι** ἀναστροφὴ τῆς ἀμφὶ μὴ ἀναβιβαζούσης τὸν τόνον, **τηλεθόων-ωσα** β (τηλεθάω ἐκτενεστ. τύπ. τοῦ **θάλλω**) εὐθαλής, θαλερός, **κλήθρη-α** θ. δένδρον ὑδροχαρές, κλήθρος ἢ κλέθρα, **αἴγειρος** θ. μαυρολεύκη **τανυσίπτερος** 2 (τανύω τείνω, τεντώνω) ἀπλώνων, τεντώνων τὰ πτερά, **εὐνάζομαι** (εὐνή κλίνη) κοιμῶμαι, κουρνιάζω, **σκῶψ-ωπὸς** ἄ. (σκοπ-έω) εἶδος γλαυκός (ἐκ τῶν ἀτενῶν ὀφθαλμῶν) ἢ: εἶδος φιλοσκώμιμονος πτηνοῦ, ὅπερ ἀπομιμεῖται τὰς φωνὰς κακοζήλως (σκλώπα, moqueur), **Ἱρηξ-ηκος** ἄ. ἰέραξ, **κορώνη** θ. κουρούνα, **τανύγλωσσος** 2 (*τανύ-ς, τάνυ-μαι τείνομαι) ὁ ἀπλώνων τὴν γλῶσσαν, **εἰνάλιος** (ἐν ἀλλῇ θ.) θαλάσσιος, **τέ** α 50, **μέμηλε** πρkm. τοῦ **μέλειν** προσωπικ.: αἵτινες ἀσχολοῦνται μὲ τὰ ἔργα τῆς θαλάσσης, ἔχουσι νὰ κάμωσι μὲ τὴν θάλασσαν, ἢ ἀναφ. πρότ. ἐπεξ. τοῦ **εἰνάλιαι**, ἢ δὲ προεξαγγέλλει τὸ ἔποκ. **ἡμερίς**, δηλοῦν καὶ τὴν μετάβασιν εἰς τινέον: ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἡ.., **ἡμερίς-ίδος** θ. ἄμπελος, κλήμα, κληματαριά, **ἠβάω** (νεάζω, ἀκμάζω) ἀπολύω ἀφθόνους βλαστούς, σφριγῶ, **τανύω** (*τανύς, τανύγλωσσος) τείνω: ἦτο ἐξηπλωμένη, **περὶ σπέεος**

γύρω ἀπὸ τὸ... , *γλαφυρός* α 15, *τεθήλει*, ὑπρσικ. τοῦ *θάλλειν*, :
 ἔκρεματο δὲ βρίθουσα τροφανῶν σταφυλῶν.—70-3 *πίσυρες* αἰολ.
 τέσσαρες, *ἐξείης* α 145, *ῥέον* ἔτρεχον, *λευκός* διαυγής, δοτ.
 συνοδ., *ἀλλυδεις* ἄλλοσε, ἄλλη, *τετραμμένοι* ἄ. ἄλλη ἐκάστη ἔστραμ-
 μένη πρὸς διάφορον κατευθύνειν, *ἀμφι* ὀλόγυρα ἀπὸ τὰς πηγὰς,
μαλακοὶ διὰ τὸ ὑγρὸν τοῦ ἐδάφους καὶ τὰς μαλακὰς πόας, *θηλέω*
θάλλω, εἶμαι *κατάφυτος* ἐκ θαλερῶν.—73-6 *ἐνθα* ἐκεῖ, *ἔπειτα*
 τότε, ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτάς, *κατόπιν* τῶν θεληγῆτρων τοῦ το-
 πείου, *καὶ ἀθάνατός περ* καὶ ἀθάνατος ἀκόμη, καὶ αὐτοὶ οἱ ἀθά-
 νατοι, *ἐπελθὼν* ἐὰν ἤθελεν ἐπισκεφθῆ, *θηέομαι* ἄτι. θεάομαι :
 ἤθελε καταληφθῆ ὑπὸ θαυμασμοῦ, *καταπλήξεως*, *ἦσιν* ἑαῖς, *ἐνθα*
 ἐκεῖ, πρὸ τοῦ σπηλαίου.—76-80 *αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ* ἀφ' οὗ δὲ πλέον,
θηήσατο ἐφ' θυμῷ παρετήρησε μετ' ἐνδομύχου θαυμασμοῦ, *ἄρα*
μετὰ τοῦτο, *δῖα θεάων* α 14, *ἀγνο(ι)έω*, *οὐδὲ ἠγνοίησε* λιτότ.
 καὶ τὸν ἀνεγνώρισε πολὺ *καλά*, *ἀντην* (ἀντι) κατὰ πρόσωπον, εἰς τὸ
 ἰδοῦσα, *γάρ τε* πανque (=nam), *ἀγνώως-ῶτος* 1 ἄγνωστος, κτηρ.,
οὐδ' εἰ καὶ ἂν ἀκόμη, *ἀπόπροθι* μακρὰν.—81-3 *οὐδὲ ἀλλὰ δέν*,
ἄρα ὡς ἀνέμενε (νὰ εὔρη), *μεγαλήτωρ-ορος* (μ.- ἦτορ) μεγαλόκαρ-
 δος, *πάρως περ* ἀκριβῶς πρότερον (κλαῖε ἡμενος, ἦστο κλαίων),
ἐρέχθω σπαράττω, *κατατρύχω*, *βασανίζω*, *σιοναχῆ* (σιένω-νάχω)
 στεναγμός.

43-84. *Ἀργεῖφόντης* α 37, *διάκτορος* α 84.—44 *πέ-
 διλα* α 96.—45 *ἀμβρόσια* πᾶν ὃ, τι ἀνήκει τοῖς θεοῖς εἶναι ἄφθαρ-
 τον καὶ αἰώνιον.—46 *ἄμα πνοιῆς ἄ.* ὁ θεὸς εἶναι προσωποποιία τοῦ
 ἀνέμου· ὡς ὁ ἄνεμος πέμπεται ὑπὸ τοῦ Διός, οὕτω καὶ ὁ Ἑρμῆς
 εἶναι ἄγγελος αὐτοῦ· ὡς ὁ ἄνεμος περιφέρεται τῆδε κἀκεῖσε, οὕτω
 καὶ ὁ Ἑρμῆς ἐγένετο ὁ θεὸς *ἀγήτωρ*, *ἠγεμόνιος*, *ἐνόδιος*, ὁδηγὸς
 τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐν ταῖς διασταυρώσει τῶν ὁδῶν πολλῶν πό-
 λεων τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρχον οἱ ἔρμαϊ (πρβλ. τοὺς ἔρμας τῶν Πεισι-
 στρατιδῶν, περὶ ὧν ἰδ. τὰ ἡμέτερα *Διδακτικά* σ. 73-4 καὶ τὴν εἰ-
 κόνα τοῦ μόνου εὐρεθέντος ἔρμου αὐτῶν ἐν *Ἀθην. Πολ.* Πιν. Γ'
 3 τῆς ἡμετέρας ἐκδόσεως)· ὡς ὁ ἄνεμος (θύελλαι α 241) κλέπτει,
 οὕτω καὶ ὁ Ἑρμῆς· ὡς ὁ ἄνεμος συρίττει (ἄδει ὡς αἰοιδὸς καὶ μου-
 σικός), οὕτω καὶ ὁ θεὸς εἶναι ἐφευρετὴς τῆς λύρας. Ἐπειδὴ ἡ ψυχὴ
 ὁμοιάζει πρὸς πνοήν, ὁ θεὸς κατάγει εἰς τὸν Ἄδην τὰς ψυχὰς τῶν
 ἀποθανόντων, ἀλλὰ καὶ ἀνάγει ἐκεῖθεν, κρατῶν χρυσοῦν ῥάβδον (ἐξ
 ἧς *χρυσόραπισ*), δι' ἧς ἀποκοιμίζει πάντα, ὅστις θά ἦτο πρόσκομμα
 εἰς τὸν δρόμον του.—50 *Πιερία* χώρα πρὸς Β καὶ Α τοῦ Ὀλύμ-

που.—60 *αἰθήρ* α 67.—*πόντος* ὑποτίθεται ἢ ἐν ΒΔ τῆς Ἑλλάδος ἀπέραντος θάλασσα, ἢ ὑπ' οὐδενὸς πλοίου διαπλεομένη, ἢ περιβάλλουσα τὴν νῆσον Ὠγγίαν.—61 *αἰοιδιάουσα* ἴσως τὸ ἄσμα ἦτο ῥυθμικόν, πρὸς τὸν ῥυθμὸν τοῦ ὁποίου ἢ Νύμφη ὑφαίνεν. Καθ' ὄλου οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες συνήθιζον νὰ συνοδεύωσι τὴν ἐργασίαν αὐτῶν καὶ δι' ἄσματος, καθιστῶντες αὐτὴν οὕτω κουφοτέραν καὶ τερπνοτέραν· οὕτω μνημονεύονται ᾠδαὶ *ἱμαῖοι* (τῶν ἀντλούντων ὕδωρ), *ἐπιμύλιοι* (τῶν μυλωθρῶν), *λυτιέρσαι* (τῶν θεριστῶν), *ἐπιλήνια* (κατὰ τὴν θλίψιν τῶν σταφυλῶν), *βαυκαλήματα* τῶν μητέρων, ἔρετικά, ποιμενικά κ. ἄ.—64 *εὐώδης κυπάρισσος* κατὰ τὰς θερμοτέρας ἡμέρας ἀναδίδει ἀναθυμιάσεις εὐαρέστου ὁσμῆς.—*Τί σκοπεῖ ὁ ποιητὴς παριστῶν καὶ αὐτὸν τὸν θεὸν Ἐρμῆν θαυμάζοντα τὰ κάλλη τῆς Ὠγγίας ; Τί παρατηροῦμεν εἰς τὴν περιγραφὴν ;*

85-90 *ἐρεείνω*, *ἐρέω-ομαι*, *εἶρομαι*, *ἐρωτῶ*, *ἰδρῶν* βάλλω νὰ καθίσῃ, καθίζω, *φαεινὸς* β (φάος φῶς, φαεσ-νός) ἀπαστρόπτων, ἀκτινοβολῶν, *σιγαλόεις* β σιλιπνός (διὰ τὴν λειότητα καὶ στίλβωσιν), *τίπτε* α 225, *χρυσόραπισ-ιδος* (χ.···ραπ-, ῥάβδος, ῥόπαλον) ὁ φέρων χρυσὴν ῥάβδον, *ελλήλουθα* ἰων. ἐλήλυθα, *αἰδοῖτος* α 139 ἀξιοσέβαστος, ἀξιοτίμος, *φίλος* πεφιλημένος, τὰ ἐπίθ. παράθεσις τοῦ ὑποκ. : Ἐρμῆ, ὅστις μοι εἶσαι ἀξιοτίμος καὶ πεφιλημένος, ὄν περιβάλλω διὰ σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης, διὰ τί., *πάρος* 82, *θαμίζω* α 143 συχνάζω, ἐπισκέπτομαι συχνά, : ἐν τούτοις (μὲν-μῆν) ἄλλοτε (πρότερον) τοῦλάχιστον ποσῶς δὲν ἐσύχναζες ἐδῶ, *αὐδάω* α 371 λέγω, *φρονέεις* ἔχεις μέσα σου, *θυμὸς* α 4, 107, *ἀνωγα* α 269 : εἶμαι εὐχαρίστως πρόθυμος, *τετελεσμένον* περὶ πράγματος, περὶ τοῦ ὁποίου ἐξ ἰδίας πείρας γινώσκομεν ὅτι ἔχει ἤδη καὶ ἄλλοτε ἐκτελεσθῆ, ἐπομένως δύναται καὶ σήμερον νὰ ἐκτελεσθῆ : ἐκτελέσιμον.—92-94 *ἀμβροσίη* (-α) ἡ τροφή τῶν θεῶν, *νέκταρ* οὐ. τὸ ποτὸν τῶν θεῶν, *κεράννυμι*... κυρ. οἶνον μεθ' ὕδατος, ἐνταῦθα καταρηστικῶς κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην συνήθειαν : ἔχυσεν εἰς τὸ κρατῆρα, ὁπόθεν ἦντλει διὰ πρόχου (καννατιοῦ) καὶ ἐκέρνα εἰς τὸ ποτήριον, *ἐσθῶ* καὶ *ἐσθίω* ἔδω.—95-8 *δειπνέω* α 124, *ἤραρον*, ἄορ. τοῦ ἀραρίσκω α 280, ἐστύλωσε τὴν καρδίαν του, ἐκαρδοπιάσθη, *ἐδωδή*, *ἐδώδιμος*, *ἀμείβωμαι* α 44, 63, *εἰρωτᾶς* παρὰταξίς ἀντί : ἐπειδὴ ἐρωτᾶς με, *αὐτὰρ* (αὐτε ἄρα) ἐν τῇ κυρ. σημ. : λοιπὸν ἐγὼ ἀφ' ἐτέρου, *ἐννέπω* α 1 (σεπ.-in-quam, θε(σ)-σπέ-σιος, θέσις α 328), *ἐπισπῆσω* κ. *ἐνίψω*, *ἐπισπον*, λέγω, *τὸν μῦθον* ὅ, τι ἔχω νὰ εἴπω, *νημερτέως* α 86 εἰλικρινῶς, *κέλωμαι* (κελ-κελεύω), *κελήσο-*

μαι, ἄορ, ἀναδιπλ. κε-κ(ε)λ-όμην κεκλόμην, προτρέπω.—99-104 ἠνώγει ὑπρστκ. τοῦ ἄνωγα, προκμ. ἐν σημ. ἐνεστ. προτρέπω, προστκ. ἄνωχθι, τίς δ' αἰτιολ. τὸ οὐκ ἐθέλοντα, τοσσόνδε ἀπὸ τῆς Πιερίας μέχρι τῆς ᾽Ωγγυίας 50, ὅπερ δεικνύει, ἄσπειος 2 (α(στ.)-οεπ-, ἐν-νέπω) ἄροητος, ἀπέραντος, ἐπίτασις διασαφοῦσα τὸ τοσσόνδε ὡς ἐπιφώνησις, οὐδὲ καὶ δέν, εἰσάγον παρατακτικῶς μετὰ τὸ ἄσπετον β' αἷτιον τοῦ οὐκ ἐθέλοντα, τὸ ἔρημον καὶ ἀκατοίκητον τοῦ ἀπε-ράντου χώρου, οὐδέ τις (ἔστι), πόλις βροτῶν τίς γενική; ἄγχι α 157, συγκ. ἄσσον, ὑπερθ. ἄγχιαια, ῥέξω ἱερά α 47, ἐκατόμβη α 25, ἔξαιτος 2 (ἐξ-αἴ-νωμαι λαμβάνω) ἐξαιρέτος, ἐκλεκτός, ἔστι ἔξεστιν, εἶναι δυνατόν, μάλ' οὐ πως κατ' οὐδένα ἀπολύτως τρόπον, παρέρ-χομαι (προσπερνῶ) ὑπεκφεύγω, νόος θέλησις, αἰγίλοχος (ἔχων αἰγίδα) ὁ φέρων τὴν αἰγίδα (ἀίσσω α 102), ἀσπίδα (τοῦ Διός), ἣτις τινασσομένη ἔτρεπε τοὺς ἀντιπάλους εἰς φυγὴν, ἣ ὁ ἐπὶ τῆς (κατ)αἰγίδος ὀχούμενος, θυελλώδης, ἀλίω (ἄλιος μάταιος) μαται-ώνω.—105-15 διζυρὸς 3 (διζὺς θ., ἐκ τοῦ ἐπιφ. οἶ, ἀθλιότης δυστυχία) ἄθλιος, ἀξιοδάκρυτος, ἀξιολύπητος, ὑπρθτ. διζυρώτατος ἄλλων ὡς ἐκ συγκρ. : ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλλους, ἐξ ὅλων, ἀπε-αλιος, τοὶ σοί, τῶν (δεικτ.) ἀνδρῶν διαρ. ἐκ τοῦ ἀνδρα, ἠνώ-γειν γ' προσ. ἐκ τοῦ ἠνώγειν, ὁ ποτκ. (ὑπρστκ. 99), διότι ὁ Ἐρ. ἀποβλέπει εἰς τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἐλάμβανε τὴν ἐντολήν, νῦν ἀποπεμπέμεν νᾶφήνης ἐλεύθερον νὰ φύγη, αἴσα θ. 40 μοῖρα, τῆδε ἐνταῦθα, πρὸς τὸ ὀλέσθαι, νόσφιν 20, ἔτι ἀκόμη, καὶ πάλιν πρὸ τοῦ θανάτου του, πρὸς τὸ ἰδέμεν.—116-20 ῥιγέω (ῥίγος, frigus) καταλαμβάνομαι ὑπὸ ῥίγους, παγώνω, 117=α 122, σχέ-τλιος σκληρός, ἄνευ συμπαθείας, ζηλήμων (ζηλέω) ζηλότυπος, φθονερός, κτγρ., ἔξοχον ἄλλων ὅσον οὐδὲν ἄλλο πλάσμα εἰς τὸν κόσμον, οἶ τε ἀναφ. αἰτιολ., ἀγάομαι κ. ἄγαμαι, ἀγαῖσθε μετ' ἐπενθ. α μετὰ τὴν σιναίρεσιν α 39, +δοτ. ζηλεύω, φθονῶ, εὐνά-ξομαι 65, ἀμφαδίην, ἐξ ἐπιθ. ἀμφάδιος, ὡς ἐπίρ. πρὸς τὸ εὐνά-ζεσθαι, κ. ἀμφαδόν, ἀμφαδὰ ἀναφανδόν, ἐν φανερωῖ, ἐν νομίμῳ γάμῳ, ὅστις παρ' Ὀμ. καλεῖται ἀμφάδιος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰς μυ-στικὰς ἐρωτικὰς σχέσεις, τίς (θεὰ) οἰαδήποτε θεά, ποιήσεται ὑποτ. ἄορ. ἐκλέξῃ δι' ἑαυτήν, ἀκοίτης α 39 ὁ σύζυγος, φίλον ἄ. κτγρ. τοῦ νοουμένου ἀνδρα τινά.—121-28 ῥοδοδάκτυλος ἢ ἔχουσα ῥοδόχρους δακτύλους, ἔλετο εἴλετο, τόφρα κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον (τῆς συμβιώσεως), ἠγάασθε ἐκηρύξατε ἐκ ζηλοτυπίας ἄγριον πό-λεμον, ῥῆα α 160, ῥ. ζῶοντες οἱ ἀπόνως καὶ ἀμερίμως ζῶντες,

ἀγνή διὰ τὴν αὐστηρὰν παρθενίαν τῆς, *ἐποίχομαι* ἐπέροχομαι, προσβάλλω, *ἀγανὸς* β̄ μαλακός, γλυκός, ἀνώδυνος, ἢ δοτ. ἐκ τοῦ *ἐποιομένη*, *κατέπεφνον* ἄορ. ἄνευ ἔνεστ. ἐκ ῥ. φεν·(φόν-ος), μετ' ἀναδ. φε-φ(ε)νο-ν: *πέφνον*, ἐφόνευσσα, ὡς δ' (ἠγάασθε), *μίγη* παθ. ἄορ. β' τοῦ *μείγνυσθαι* συνεκοιμήθη, *φιλότης* θ. ἔρωσ, *εὐνή* τοπ., ἢ ὅλη ἔκφρασις: συνεκοιμήθη ἐξ ἔρωτος, *εἶκω* (ὑπεἶκω) ἐνδίδω: ἐνδύσασα εἰς τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς καρδίας τῆς, ἀκολουθήσασα τὴν καρδίαν τῆς, *νειὸς* θ. (γῆ, νέος, ὑπερθ. *νειάτος* ἔοχατος, κατώτατος) κτῆμα κείμενον εἰς βαθύλωμα, γούπατον, βαρικόν, *τρίπολος* 2 (*πέλομαι*) τρεῖς φορές γυρισμένος, ἀροτριαμένος, τὸ ἔαρ, θέρος καὶ φθινόπωρον πρὸ τῆς σπορᾶς, *οὐδὲ ἄλλὰ δέν, ἄπυστος* 2 α 242: ἄλλὰ δὲν παρέμεινεν ἐν ἀγνοίᾳ, δὲν ἐβροάδυνε νὰ φθάσῃ τοῦτο εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ Διός, *δὴν* α 49, 203, *ἀργὴς ἦτος* 1 (*ἀργ-*ός λευκός, *ἄργ-ιλος*, *ἄργυρος*, *ἐν-αργὴς*) ἀπαστραπτῶν, ἀστραπηβόλος.—129 36 *αὖ* πάλιν, *μοι* πρὸς τὸ *ἀγαῖσθε κ. παρεῖναι*: διότι ἔχω εἰς τὸ πλευρόν μου, *βροτὸς* α 32, *μὲν* μὴν, ὅμως, *σαῶ* σφῶζω, *βεβαῶς-ῶτος* βεβηκώς, *τρούπις-ιος* θ. τὸ κατώτατον μέρος τοῦ σκάφους, ἢ δοκὸς (καρῖνα), εἰς ἣν προσαρμύζονται αἱ πλευραί: καθ' ἣν στιγμὴν εἶχε κρεμάσει τοὺς πόδας του περὶ τὴν τρούπιν, ἐν ᾧ ἐκάθητο ἱπλαστὶ ἐπ' αὐτῆς, *οἶον* ἄνευ τῶν ἐταίρων, διασαφούμενον ἐν 133, *ἐλάσας* πλήξας, *κεάζω* σχίζω, συντρίβω (πρὸβλ. *Καιάδας* βάραθρον, σχισμὴ), *οἶ* ἦθ., *οἶνοψ-οπος* ἔχων τὴν ὄψιν τοῦ οἴνου, ὑπόμαυρος, σκοτεινός (ἢ καὶ ὑπέρυθρος, κόκκινος περὶ τὴν ἀνατολήν, δύσιν), [*ἔσθλός* 3 α 95, *ἀπέφθινδεν* ἀπεφθίθησαν, τοῦ *ἀποφθίνω*, ἐξ οὗ καὶ μ. ἄορ. *ἀπεφθίμην* ἀφανίζομαι, ἐξολοθρεύομαι, *ἄρα* ἔπειτα, *πελάζω* (πέλας πλησίον) φέρω πλησίον], *μὲν* ἀληθῶς, *φιλέω* φιλοξενῶ, *τρέφω* περιποιῶμαι, *ἀγήρας* ἄττ. ἀγήρωσ.—137-40 137-8=103 4, *ἔρω* ἔροχομαι ἢ πηγαίνω ἐπὶ κακῷ μου, πρὸβλ. *ἔρω* ἔς *κόρακας*, *ἔρρέτω* ἄς ὑπάγῃ εἰς τὴν ὀργὴν (εὐχὴν) τοῦ θεοῦ, ἢ προστκ. παραχώρησιν, ἐκ τούτου τὸ *ἐπὶ πόντον, ἀτρύγετος* α 72, *ἐποτρύνει* μιν (Ὀδ.) ἔρρειν, *ἀνώγει* γ' ἐν. ἔνεστ. *ἀνώγω*, σχηματισθέντος ἐκ τοῦ πρkm. *ἀνωγα* διὰ τὴν ἔνεστ. σημ.—140-4 *πέμπω* παρέχω τὰ μέσα τῆς ἀναχωρήσεως, *οὐ* πη οὐδαμῶς, *πάρα* πάρεισι, αἱ προθέσ. ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον (*ἐν* ἔνεστι, *ἐπι* ἔπεστι), *ἐπήρετμος* ὃ ἔχων ἔρετμά, κόπας, κωπήρης α 181, *οἶ κεν* ἀναφ. συμπ., *πέμπω* συνοδεύω, *νώτα* ἢ ἐπιφάνεια, *ὑποτίθεμαι* α 279, *πρόφρων* 2 ὃ ἔχων τὴν φρένα ὑπὲρ τινος, εὐμενής, με ἀνοικτήν, πρό-

θυμον καρδίαν (ἄνευ ὑστεροβουλίας), κτηρ., κ. προφρονέως-προφροσι θυμῶ, ἐπικεύθω ἀποκρύπτω τι, προβλ. κενθμών, ὡς κε συμπ. οὕτως ὥστε νά, ἦν ἔην, ἀσκηθῆς 2 ἀβλαβής. — 145-7 διάκτορος α 84, οὕτω ὅπως λέγεις 139, ἐποπίξομαι (ὅπως θ. (ὄπωπα) παρατήρησις, προσοχή) σέβομαι, φοβοῦμαι, μῆνις-ιος θ. ὀργή, μετόπισθε κατόπιν ἐάν δὲν συμμορφωθῆς πρὸς τὴν ἐντολήν του, κοτέομαι (κότος ἄ. θυμός, ὄν φυλάττομεν, μνησικακία) κρατῶ, φυλάττω ἐχθροπάθειαν, χαλεπαίνω ἐκδηλώνω ἀγρίως τὴν ὀργήν μου.

83-147. 86 θρόνος α 130. — 93 ἀμβροσίη ἡ τροφή τῶν θεῶν, πιθανῶς τὸ μέλι, νέκταρ τὸ ποτὸν αὐτῶν, πιθανῶς τὸ ὑδρόμελι, ὕδωρ διὰ μέλιτος γλυκανθέν. — 94 Ἀργεῖφόντης α 37. — 102 ἐκατόμβη α 25. — 103 αἰγίοχος ἡ αἰγίς ἦτο ἀσπίς τοῦ Διὸς ἀποτελουμένη ἐξ ἀπλοῦ δέρματος, οἶαι ἦσαν αἱ πρωτόγονοι ἀσπίδες. Ἐπειδὴ τινασσομένη ἐμπνέει τρόμον τοῖς ἀντιπάλοις, φαίνεται ὅτι εἶναι προσωποποιία τῶν θευλωδῶν νεφῶν τῆς καταγίδος, ἐξ ὧν προέρχονται ἡ ἀστραπή καὶ ὁ κεραυνός, τὰ φοβερά ὄπλα τοῦ Διὸς· ἐν Πίν. ΣΤ' 1 φορεῖ αὐτὴν ἡ Ἀθηναῖα. — 106 Πρίαμος ὁ γηραιὸς βασιλεὺς τῆς Τροίας. — 121 Ἡὼς ἡ θεὰ τῆς αὐγῆς· παρίστατο ὕστερον ἐστεμμένη δι' ἀκτίνων καὶ ἐπιβαίνουσα τεθρίπτου ἀναδυομένου τὴν πρωίαν ἐκ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, ἐν ᾧ ὁ υἱὸς αὐτῆς Φωσφόρος (Ἀυγερινός), μικρὸς περωτὸς παῖς, πετᾶ πρὸ αὐτῆς κρατῶν δᾶδα ἀνημιμένην· ἄλλοτε ὡς παρθένος περωτὴ λευκὰ περιβεβλημένη πετᾶ διὰ τοῦ αἰθέρος χύνουσα ἐξ ὑδρίας δροσὸν εἰς τὴν γῆν· προβλ. καὶ τὴν τοιχογραφίαν τοῦ Γουϊδίου Ῥένη. — ῥόδο-δάκτυλος διότι χρόνον βραχὺν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου προβάλλουσιν ἐν τῷ ὀρίζοντι δέσμαι ἡλιακῶν ἀκτίνων ὡς ῥόδινοι δάκτυλοι τῆς Ἡοῦς, ὅταν δὲ ἕκτασις ὅλη ἐνωρίτερον πρὸ τῆς ἀνατολῆς προβάλλει ὡς κροκόχρους, ἡ θεὰ λέγεται τότε κροκόπεπλος. Ἐπειδὴ κατὰ τὸ θέρος ὁ (ἀστερισμὸς) Ὁρίων (γίγας κραταιὸς) ἐπιτέλλει περὶ τὴν πρωίαν πρὸς Α ἐν ἀκτινοβολούσῃ καλλονῇ, ἐπιστεύετο ὅτι ἡ Ἡὼς ἠγάπησε καὶ ἀνήραπεν αὐτὸν (διότι ἐκ τοῦ πρωينوῦ φωτὸς γίνεσθαι ἄφαντος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ), ἕως ἡ Ἄρτεμις (προσωποποιία τῆς χρυσοῦς σελήνης, ὅθεν χρυσόθρονος) ἡ θεὰ τῆς παρθενικῆς ἀγνότητος κατετόξευσεν αὐτὸν ἐν τῇ νήσῳ Ὀρτυγία, ὡς ἐκαλεῖτο τὸ πρῶτον ἡ νῆσος Δῆλος ἡ γενέθλιος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος (κατ' ἄλλους ἐν τῇ πρὸ τῶν Συρακουσῶν νήσῳ). Διὰ τῶν βελῶν (ἀκτίνων τῆς σελήνης) ἐξαποστέλλει ταχὺν καὶ διὰ τοῦτο ἀνώδυνον θάνατον πρὸς τὰς γυναῖκας, ἐν ᾧ οἱ αἰφνίδιοι καὶ

ἀνώδουνοι θάνατοι τῶν ἀνδρῶν ἀπεδίδοντο εἰς τὸν ἀδελφὸν Ἀπόλωνα (ἥλιον)· τὸν Ὠρίωνα φονεῦει οὐχὶ ὡς θεὰ τοῦ θανάτου (διότι μόνον γυναῖκας φονεῦει), ἀλλὰ διὰ προσωπικὴν πρὸς αὐτὴν προσβολήν. — 125 ἡ **Δημήτηρ**, θεὰ τῆς καλλιεργομένης γῆς (πάροχος τῶν δημητριακῶν καρπῶν), ἐνυμφεύθη τὸν **Ἰασίωνα**, δαίμονα τῶν καρποφόρων χθονίων τῆς γῆς, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Πλοῦτον (τὸν γεννώμενον ἐκ τῆς καλλιεργείας τῆς γῆς.) — 132 α 8. — 136 **θήσειν ἀθάνατον** διὰ τῆς ἀμβροσίας καὶ τοῦ νέκταρος, δι' ὧν καὶ οἱ θεοὶ συντηροῦσι τὴν ἀθανασίαν αὐτῶν. — *Διεξήγαγε μετὰ τέχνης τὴν ἀποστολήν του ὁ Ἑρμῆς ; Πῶς ;*

148-50 **κρατὺς** 49, **μεγαλήτωρ** 81, **πότνια** α 14, **ἦε ἦε**, **ἐπικλύω** ἐπακούω α 300, **ἐπέκλυεν** ἀορ., **ἀγγελίαι** παραγγελία, προσταγή. — 151-8 **ἄρα** ὡς ἦτο φυσικὸν νάναμένωμεν μετὰ τὰ 81..., **ὄσσε** δυϊκ. οὐ. ὀφθαλμοὶ (oculus), **τέρσομαι** (torreo torrens -χειμαρρος, terra ξηρὰ) ξηραίνομαι, στεγνώνω, **δακρυόφιν** ὄργ. α 403 δακρύων, **αἰῶν** γ. κ. (aevum) ζωή, **κατ-εἶβω** κ. **καταλείβω** (εἶβω στάζω, χύνω) ἀφήνω νὰ στάξῃ, χύνω, **κατείβετο** κατέρρεε, κατετήκετο ὡς ὁ κηρός, ἐστράγγιζε, **ὀδύρομαι νόστον** θρηνῶ, ποθῶ τὸν ν. : ἐν τῷ ἀλγεινῷ πόθῳ τοῦ ν., **ἀνδάνω** (ἡδύς, suavis), **ἄδον** κ. εὐαδον, **ἔαδα**, ἀρέσκω, **ἦτοι** α 155, **λαύεσκε** θαμ. πρτκ. τοῦ **λαύω** συνήθιζε νὰ διανυκτερεύῃ, τακτικῶς ἐκοιμᾶτο, **καὶ ἀνάγκη** εἰ καὶ κατ' ἀνάγκην, εἰ καὶ καταναγκαζόμενος, παρὰ τὴν θέλησίν του, **παρὰ ἐθελούσῃ οὐκ ἐθέλων** : ἄνευ ἀγάπης παρὰ τὸ πλευρὸν ἐκείνης, ἣτις τὸν ἠγάπα, **ἄμ ἀνά**, μετ' ἀποκοπῆς τοῦ α, **ἄμ π.** ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους, **ἠῶν-όνος** θ. ἀκτῆ, **δερεέσκετο** θαμ. πρτκ. τοῦ **δέρομαι**, **ἔδρακον**, **δέδορκα**, κοιτάζω, στρέφω τὰ βλέμματα (δράκων), **ἀτρυγέτος** α 72, **λείβω** (κ. εἶβω 152) σταλάζω, χύνω. — 159-64 **ἀγχοῦ** ἄγχι 101, **κάμμορος**, (κατ(ά)σμορος) ὁ κακίστην τύχην ἔχων, δυστυχεστάτος, **μοὶ χαρ.** σὲ παρακαλῶ, **φθίνω** τήκομαι, **πρόφρασσα** θηλ. τοῦ **πρόφρων** 145, **μάλα π.** με ὄλην μου τὴν καρδίαν, **ἤδη** τώρα πλέον, **δόρυ**, **δούρατος** κ. **δουρός**, ξύλον (δούρειος ἵππος), **χαλκός** χαλκοῦς πέλεκυς, εἰς τὸ **ταμών**, **ἀρμόζομαι** συναρμόζω, συνδέω διὰ τὸν ἑαυτόν μου, **σχεδίη** 33, **ἴκρια** (κυρίως) δύο μικρὰ σανιδώματα (καταστρώματα), τὸ ἐν κατὰ τὴν πρῶραν, τὸ δὲ κατὰ τὴν πρῦμναν, διότι ἡ Ὅμ. ναῦς δὲν εἶχε συνεχῆς κατάστρωμα, **πήγνυμαι** ῥ. συναρμολογῶ τὰ πατώματα, **ὑποῦ**, **ὑπόθι** κ. **ὑψι** ὑψηλά, **ὡς** τελ., **ἠεροειδής** 2 (**ἄηρ** ἠέρος θ. ἄηρ, ὀμίχλη) ἀεροειδής, ὀμιχλώδης, σκοτεινός. — 165-170 **μενοεικής** 2 (**μένος**-ἔοικα,

εἶκ) ὁ σύμφωνος πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν, ἐπαρκῆς (καὶ ὁ εὐφραίνων ἅμα τὴν ψυχὴν), τὸ ἐπίθ. καὶ εἰς τὰ τρία οὐσ.: πλούσια, πλουσιοπαρόχως, **ἐρύκω** α 14, **λιμὸς** ἐνταῦθα συμπεριλαμβάνει καὶ τὴν δίψαν, **ἄ κεν** ἀναφ. συμπ.: τὸσον ἄφθονα ὥστε..., **ἀμφι-έννυμι** (Ἔσθ-, ves-tis, ἐσθῆς), **εἶμα** (Ἔσθ-μα, ἔμμα) ἔνδυμα, ἐκ τούτου τὸ **ἱμάτιον**, **οὔρος** ἄ. (αἴθρα) οὔριος ἄνεμος, **ἦν** τεῖν, α 402, **ἀσκηθῆς** 144, **ὡς κε** ἢ σκοπηθεῖσα ἀκολουθία: ὥστε γὰ, **ἔχουσι** κατοικοῦσι, **φέρτερος** α 405 ὑπέρτερος, ἀνώτερος, **κράινω** κ. **κραιαίνω**, **ἔκρηγα** κ. **ἐκρήγη**, (στε-ο) ἐκτελῶ, τὸ ἀπροφ. ἀναφ.: ἐν τῇ συλλήψει καὶ ἐν τῇ ἐκτελέσει.—171-6 **ῥιγέω** 116, **πολύτλας** μόνον ὄνομ. (τλήναι α 87) ὁ πολλὰ ὑπομείνας, καρτερικός, πολυπαθῆς, **μῆδομαι-σομαι-σάμην**, σκέπτομαι, προβλ. **μητις**, **πολύμητις**, **μητιάω** α 234, **τόδε** ἀντικμ., **ἄλλο τι** κτηρ.: τοῦτο δά, τὸ ὁποῖον σκέπτεσθαι, εἶναι ἄλλο τι—πρὸς τούτοις σκέπτεσθαι ἄλλο τι, καὶ κανὲν ἄλλο σχέδιον μελετᾶς, **δὴ** ἀσφαλῶς, **πομπή** ἢ ἀποστολὴ εἰς τὴν πατρίδα, **οὐδέ τι** ποσῶς ὅμως, **ἦ** αἰτιολ., **κέλομαι** 98, **λαῖτμα** οὐ. ὄνομ. αἰτ. (λαιμὸς καταπίνων) χάσμα, βυθός, **λ. θαλάσσης** βαθεῖα, ἀχανῆς θάλασσα, **ἀργαλέος** 3 (ἄλγος) πικρός, ἐπικίνδυνος, **οὐδὲ** ἐπιδ. ἐπὶ τὸ μείζον, **εἶσαι** (ἴσος) σύμμετροι, ἰσόροποι ἐν ὀρίζοντι φ θέσει ὑπὲρ τὰ κύματα πλέουσαι, **ὠκύπορος** (ὠκὺς 3 ταχύς) ταχύπορος, ταχύπλους, α 266, **τὸ** λαῖτμα, **τὸ δὲ** ἀντιθ. καὶ ὅμως δὲν..., **ἦ ἐπὶ** πρὸς τὸ **τὸ**: ὑπεράνω αὐτοῦ, **ἀγαλλόμεναι** τρελλαὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν των, χοροηθῶσαι, **οὔρος** 167.—177-9 **οὐδ' ἂν ἐγὼ**... ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θὰ εἶχον καμμίαν ὄρεξιν γὰ, **ἀέκητι** α 79, **σέθεν** σοῦ, **τλαίης** α 288, τὸ ὄ. σημ. καὶ τολμᾶν: ἐὰν δὲν ἐλάμβανες τὴν τόλμην, τὸ θάρρος, ἐὰν δὲν ἀπεφάσιζες, **μέγαν** ἐπίσημον, **μὴ βουλευσέμεν** εἶδ. ἀπρομφ..., **ἄλλο τι** ἀντικμ., **πῆμα** κακὸν παράθ., **μοὶ αὐτῷ** τίς δοτ.; — 180 3 **μειδάω** κ. **μειδιάω**, **καταρέζω** θωπεύω, **ἔπος** ἔφατ' ἤρχισε νὰ λέγῃ, **ἔκ' τ' ὀνόμαζε** καὶ ὠνόμαζε μὲ τὸ ὄνομα, προσεφώνει, (χωρὶς νάκολουθῆ πάντοτε τὸ ὄνομα ἐντεῦθεν⇒) καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν, **ἦ δὴ** ἀληθῶς λοιπόν, **ἀλιτρὸς** 3 (ἀλιταίνω ἀμαρτάνω, ἀλιτήριος) ἀσεβής, ἐνταῦθα ἐν ἀσθενεῖ σημ. πανούργος, πονηρός, διάβολος, κολασμένος ἄνθρωπος, **ἀποφώλιος** ἄχρηστος, ἀνωφελής, **οὐκ ἄ. εἰδὼς** ἐξευρίσκων τὰ ἐπικαιρα, δι' ἐκάστην περίστασιν γνωρίζων τὸ πρακτέον, ὄλως γνωστικός, **ἐπιφράζομαι** ἐπινοῶ, ἐπέρχεται εἰς τὸν νοῦν μου, **οἶον** ἐπιφ. αἰτιολογοῦσα τὸν προηγούμενον χαρακτηρισμόν: τί ἦτο λοιπόν αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐσκέφθης νὰ εἶπῃς,=διότι τοιοῦτον λόγον...— 184-7

ἴστω οἶδα, ἔστω μάρτυς τοῦδε, *ὑπερθεν* ἄνω, τὸ δεικτ. ἐκεῖ κάτω, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ *ὑπερθε*, *κατείβω* 152, *ὅς τε* καθ' ἔλξιν πρὸς τὸ κτηρ. ὄρκος, ἀντὶ *ὃ τε*, τὸ ὀρκίζεσθαι εἰς τὴν Στύγα, *δεινότητος* φοβερώτατος, φρικτότατος, *πέλω*, πέλομαι, *βουλευσόμεν* ἐπέξ. τοῦ *τόδε* 184, ὑποκ. ἐμὲ παραλειφθέν, διότι ἡ ὄλη φράσις σημ. *ὀρκίζομαι*.—188-91 *μὲν* ἀληθῶς, *τὰ* δεικτ., *νοέω* ἔχω κατὰ νοῦν, *φράζομαι* σχεδιάζω πρὸς ἐκτέλεσιν : αὐτὰ πράγματι, οὐδὲν ἄλλο ἔχω κατὰ νοῦν καὶ θά σκεφθῶ νὰ κάμω, *ἄσσο* ἄττα, ἄτινα, *μήδομαι* 173, *χρηῶ* θ. (κ. *χρεῶ* α 225, *χρηῶς* α 409, *χρηῆ*) ἀνάγκη, *ἴκω* κ. *ἰκάνω* ἴκω : ὅσα θὰ ἤθελον ἐξεύρει δι' ἐμὲ τὴν ἰδίαν, εἰάν ποτε ἤθελε μὲ εὔρει τόσον μεγάλη ἀνάγκη, *καὶ ἐμοί*, ὡς καὶ ἄλλοις, *νόσος* αἰσθήματα, καρδία, *ἐναίσιμος* 2 (*ἐν αἴσῃ* τὸ προσήκον) ὁ ὅπως πρέπει, εὐγενής, *θυμὸς* διάθεσις, καρδία, *σιδήρεος* λίθινος, ἄσπλαγχος, *οὐδέ μοι* αὐτῇ καὶ ἐγὼ οἴκοθεν, ἐκ φύσεως δέν..

148-191. 158 *δερχέσκετο* πρὸς τίνα κατεύθυνσιν καὶ τί ζητῶν ;—164 *ἠεροειδής* ὅταν παρατηρῶμεν τὴν ἀπέραντον θάλασσαν πρὸς τὰ βάθη τοῦ ὀρίζοντος, νομίζομεν ὅτι δὲν βλέπομεν πλέον τὸ στοιχεῖον τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ τι ἀεροειδές, ὀμιχλῶδες, ὅπερ περιβάλλει γύρω τὸν πόντον.—176 *Διὸς οὐρῶ* διότι ὁ Ζεὺς εἶναι ὁ κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ ἀέρος.—185 *Στυγὸς* ποταμὸς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἄρκαδίᾳ ἐπὶ κλιτύς τῶν Ἀρκαίων, σήμερον *Μαῦρο νερό*· διὰ τὸ πένθιμον περιβάλλον καὶ τὴν μυστηριώδη εἰς σκοτεινὴν χαράδραν κατάδυσιν τοῦ ὕδατος ἐπιστεύετο ὅτι ἡ Στυγὸς εἰσεχώρει μέχρι τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς (*κατειβόμενον*) καὶ διέρρεε τὸ βασίλειον τοῦ Ἄιδου. Οἱ θεοὶ ὀρκιζόμενοι ἐπικαλοῦνται μάρτυρας τῆς ἀληθείας τῶν λόγων αὐτῶν τὰ τρία στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἀντιπροσωπεύουσι πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐν τῇ γῇ καὶ ὑπ' αὐτὴν (ἐν τῷ ἔδῃ)· ὁ θεὸς ὁ ἐπικαλούμενος ἐν τῷ ὄρκῳ τὴν Στύγα ἐδήλου ἅμα ὅτι κατηρᾶτο καθ' ἑαυτοῦ τὸν θάνατον (δεινότητος).—191 *σιδήρεος* α 204.

192-200 *ἠγήσατο* προηγήθη, προεπορεύθη, *καρπάλιμος* ταχύς, *ἴκχιον* ἴκχος, *ἴξον* μεικτ. ἀορ. τοῦ *ἴκω*, *σπειτός* ἀσύνηθες ἀντὶ *σπέος*, *καὶ ῥα* καὶ δὴ, *τίθει πάρα* παρετίθει, *ἐδωδῆ* ἐδέσματα καὶ ποτά, *πᾶσαν* παντοίην, παντὸς εἶδους, ἐντεῦθεν τὸ ἀναφ. *οἶα* πληθ. : ἐκείνων, ὁποῖα, *ἀντίον* ἀντικρῦ, *ἴξω* καθίζω, *δμωῆ* α 147, 200, =α 149.—201-5 *τέρπομαι* +γεν. χορταίνω, *ἐδητύς* ἐδωδῆ, *ποτῆς* θ. ποτόν, *ἤρχε μύθων* ἠνοῖξε τὴν ὁμιλίαν, *διογενής* ὁ ἐκ τοῦ Διὸς καταγόμενος, εὐγενής, *οὕτω* ὅπως κατεφάνη ἐκ τῆς προηγηθείσης ἐν τῇ ἀκτῇ συνομιλίας : ἄ ! ἔτσι λοιπὸν (κάμνουν), σφιστὰ

λοιπόν, ἐν ἐρωτήσει περὶ πράγματος, τὸ ὁποῖον συμβαίνει δυσαρ-
 ρέστως δι' ἡμᾶς, *ἔμπης* (ἐν-πᾶς), *καὶ ἔμπης* καὶ μ' ὅλα ταῦτα, καὶ
 παρ' ὄλον τοῦτο, παρὰ τὴν πικρίαν, ἣν μοι προξενεῖ ὁ ἀποχω-
 ρισμός, *χαῖρε* κατευοδίον σου, εἰς τὸ καλόν, εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ
 θεοῦ.—*206-10* μὲν μὴν, ὅμως, *αἴσα* 40, *κῆδος* α 244, *ἀνα-*
πίμπλημι κ. συμπληρῶ τὸ μέτρον τῶν συμφορῶν (τὸ ὄρισθὲν
 ὑπὸ τῆς μοίρας): πόσα ποτήρια πικριῶν σοὶ εἶνε πεπρωμένον νὰ
 πίης μέχρι τελευταίας ῥανίδος (νὰ στραγγίσης), *ἐνθάδε αὖθι* (αὐ-
 τόθι) ἀμφότ. τοπ.: ἐνταῦθα χωρὶς νὰ κινηθῆς (ἐν τῷ αὐτῷ τούτῳ
 τόπῳ, πρβλ. ὁ αὐτὸς-ὡς αὐτῶς), *φυλάττω δῶμα* μένω ἐν αὐτῷ
 διαρκῶς, ὡς διὰ νὰ φυλάξω, πρβλ. τὸ ἡμέτερον *μεῖνε νὰ φυλάξης...*:
 θὰ εἶχες μετ' ἐμοῦ τὴν φροντίδα διὰ τὴν κατοικίαν ταύτην, *ἰμεί-*
ρομαι α 41 (*ἡμερος* πόθος, *ἡμερόεις* θελκτικός), *ἰμειρόμενός περ*
 ὄσον καὶ ἂν ἦτο ζωηρὸς ὁ πόθος σου, *ἄλοχος* θ. α 36, *ἐέλδομαι*
 α 409.—*211-3* *θὴν* ἐγγλ. μόριον: βεβαίως, *οὐ μὲν θὴν* καὶ
 ὅμως δικαιουμαι εἰς τὰ σφοτὰ νὰ καυχηθῶ ὅτι, *χερδαίων* χείρων,
 ὑποδεεστέρα *κείνης γε, δέμας* οὐ. μόνον αἰτ. (σῶμα) ἀνάστημα,
 κορμοστασιά, *φνὴ* ἡ φυσικὴ διάπλασις τοῦ σώματος (ὡς πρὸς τὴν
 εὐρυθμίαν τῶν μελῶν, ὡς πρὸς τὰς φυσικὰς γραμμὰς), *οὐ πως*
οὐδὲ ἡ ἐπανάληψις τῆς ἀρνήσεως ἐπιτείνει αὐτήν, *ἔοικεν* ἀρμόζει,
ἐρίζω ἀντιπαραβάλλομαι, ἀντιμετροῦμαι, *εἶδος* μορφή, καλλονή.—
214-20 *πολύμητις-ιος* (μῆτις θ. σκέψις, *σχέδιον, μῆδομαι* 173)
 πολυμήχανος, *πότινα* κλητ. τοῦ *πότινα*, θ. τοῦ *πόσις*, α 14, *χῶσο*
 πρστικ. τοῦ *χῶσομαι* ὀργίζομαι, θυμώνω, *τόδε* σύστ. ἀντκμ. διὰ
 τοῦτο, *πάντα μάλ'* ὅλα ἀνεξαίρετως, *οὐνεκα* (οὐ ἔνεκα κυρ. αἰτιολ.
 διότι) ὅτι, *περίφρων* ἢ πολὺ μυαλωμένη, ἢ πολὺ γνωστικὴ, *ἀκι-*
δνός 3, μόνον ἐν τῷ συγκρ. *ἀκιδνότερος* ἀσθενέστερος, ὑποδεέστε-
 ρος, *μέγεθος* ἀνάστημα, (μεγαλοπρεπὲς) παρουσιαστικόν, *ἄντα*
 (ἀντί) κατὰ πρόσωπον, *ἄ. εἰσιδέσθαι* εἰς τὴν κατὰ πρόσωπον θεω-
 ρίαν, προσβλεπομένη κατὰ πρόσωπον 77, *καὶ ὡς* καὶ παρ' ὄλην
 τὴν ἀσύγκριτον ὑπεροχὴν σου.—*221-4* *ῥαίω* συντρίβω, προκαλῶ
 νανάγιον, ἀντκμ. *μέ, εἰ+* ὑποτ. ἄνευ τοῦ *κέν, αὖ* πάλιν, ὡς καὶ
 ἄλλοτε, *οἶνοψ* 132, *τλήσομαι* θὰ τὸ ὑποφέρω, *ἔχων* αἰτιολ., *ταλα-*
πενθήης 2 καρτερικὸς πρὸς τὰς συμφοράς, ὑπομονητικὸς, *μογέω*
 (μόγος μόχθος, μόγισ μόλις) μοχθῶ, πάσχω, ὑποφέρω, βασανίζομαι,
κύμασι-πολέμῳ τοπ. ἐν μέσῳ τῶν..., *καὶ τόδε* γενέσθω, μετὰ
 τοῖσι μέσα εἰς ὅλα ταῦτα ἄς προστεθῆ καὶ αὐτό.—*225-7* *κνέφας*
 οὐ. ὄνομ. αἰτ. σκότος (πρβλ. *δνόφος, νέφος*), *ἐλθόντες* τὼ πληθ. κ.

δυϊκ., *φιλότης* 125, *μυχός* ἄ. τὸ βάθος, τὸ ἐνδότερον, *μυχῶ* τοπ. εἰς τὸ *τερπέσθην*.

192-227. 197 *οἶα ἔδουσι* α 112.—199 *δμῶαι* α 330.—218 *Πῶς ἐφανιάζοντο οἱ ἥρωες τοὺς θεοὺς ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ἀνθρώπους; Πῶς ἐμφανίζεται ὁ Ὅδ. πρὸ τῆς Καλυψοῦς;*

228-33 *ἦμος* ὅτε, τὸ δεικτ. *τῆμος*, Ἡώς-ός θ. Αὐγή, *ἠριγένεια* θ. ἐπίθ. ὡς ἐξ ἄρσ. *ἠριγενής* (ἠρη θ., ἠέρος, ἠέρι καὶ ἠρι, ἡ ὀμίχλη) ἢ γινομένη μετὰ τὴν ὀμίχλην, ὀμιχλογενής· καὶ ἐπειδὴ ἡ ὀμίχλη γίνεται τὴν πρωίαν, ἐντεῦθεν: *πρωιογενής*· *ἔννυμαι* ἀμφιέννυμαι, *χλαῖνα* θ. μάλλινον φόρεμα, *χιτῶν* ὑποκάμισον, *φᾶρος* οὐ. λινοῦν φόρεμα, *ἀργύφειος* Ὡ (ἐκ θεμ. ἄργυ-, πρβλ. ἄργυ-ρος, καὶ φά-ος) λευκανγής, ἀπαστραπτούσης λευκότητος, ἀργυρόλευκος, *χρῦσειος* χρυσοκόσμητος, *ἰξὺς-ύος* θ. ὄσφυς, μέση, *ἰξυῖ* τοπ., *καλύπτρη* θ. κ. *κορήδεμνον* α 334 τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, *ἐφύπερθε* (βάλετο) ἀπ' ἐπάνω, *μήδομαι* 173, *πομπή* ἀποστολή, πρβλ. 32.—262-8 *ἔην* ἦν, ἄρα φυσικά, ἀφ' οὗ εἶχε τελειώσει ὅλην τὴν ἐργασίαν του, *πέμπε* ἀφῆκεν ἐλεύθερον νάναχωρήσει, *εἶμα* 117, *θυώδης* (θυός οὐ. ἄρωμα) ἀρωματώδης, *τὸν ἕτερον* τὸν ἕνα, *ἕτερον δ'* ἕνα δὲ ἄλλον, *ἦμα κ. ἦα* ἐφόδια, ζωοτροφίαι, *κώρυκος* ἄ. δερμάτινος σάκιος, *ἐν δὲ* (ἔθηκε), *ὄψον* τὸ ἐπὶ τῷ ἄρτῳ ἐσθιόμενον, προσφάγιον, *μενοεικῆς* 166, *προῖημι* ἀπολύω, *οὔρος* 167, *ἀπήμων* (ἀ-πῆμα) ἀκίνδυνος, λιτ. εὐνοϊκός, *λιαρός* Ὡ χλιαρός, εὐκρητής, γλυκύς.—269-77 *γηθόσυνος* (γηθέω, gaudeo χαίρω) περιχαρής, ἐκ τούτου τὸ *οὔρω*, *ἰθύνω* (ἰθύς Ὡ εὐθύς) διευθύνω, *ἰθύνητο* διηύθυνε τὴν σχεδίαν του, *οὐδὲ* παράταξις ἀντι: χωρὶς νά, *Πηλιάδες* Πλειάδες, Πούλεια, *Βοώτης* (βούτης, βοϊκόλος) καὶ Ἄρκτουρος ἀστερισμὸς παρὰ τὴν Ἄρκτον, *ἐπίκλησιν καλέουσι* παρονομάζουσι, *ἄμαξα* ἰων., *στρέφεται* περιστρέφεται, *αὐτοῦ* ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, χωρὶς νά κατέρχεται ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα, *καὶ τε* καὶ προσέτι, *δοκεύω* παρατηρῶ προφυλακτικῶς, ἐναγωνίως, *οἴη* μόνη ἐκ τῶν τότε γνωστῶν ἀστερισμῶν, *ἄμμορος* (σμερ-μμορ) ἄμμορος, ἀμέτοχος: δὲν δυεῖ-*ἄνωγα* 139, α 269, *πονιοπορεύω* ποντοπορῶ, πλέω διὰ τοῦ ἄνοι, κτοῦ λελάγους, *ἔχοντα* τὴν (Ἄρκτον), *ἐπ'* ἀριστερὰ χ. πρὸς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τῆς γ., πρὸς τὰ ἀριστερά.—278-81 *ὀκτωκαιδεκάτη* ὡς εἰ προηγεῖτο *ἡμέρας*, *ἀγχιστον* ὑπρθ. τοῦ *ἄγχι* πλησίον 101: ὅπου ἡ χώρα ἦτο δι' αὐτὸν πλησιέστατα, κατὰ τὸ σημεῖον τῆς χώρας τὸ πλησιέστατον πρὸς αὐτόν, κατὰ τὴν πλευρὰν αὐτῆς τὴν πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένην, *εἶδομαι* φαίνομαι, *εἶσατο* ὑποκ. ὄρεα:

προσέπεσον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ὡς (εἶδεται) *δτε* (εἶδεται) ὅπως ποτὲ φαίνεται, *ξινδν* οὐ., συνηθέστ. *ξινδς* θ. δέρμα, ἄσις, *ηεροειδής* 164· ὡς ἡ ἄσις κατὰ τὴν ἔξωτερ. πλευρὰν κυροῦται κωνοειδῶς διὰ τὸν ὀμφαλόν, ἰδ. Πραγμ. α 256, οὕτω καὶ ἡ ὄρεινὴ χώρα τῶν Φ. μετὰ τῶν μετρίως ὑψηλῶν ὄρεων τῆς ἀνεδύετο ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὡς ἄσις ὀμφαλωτή.

228-81. 228 *ξοδοδάκτυλος* Ἡώς 121.—228 *χιτῶν* α 286.—*χλαῖνα* τὸ κυρίως ἐθνικὸν ἔνδυμα τοῦ Ἑλληνος ἦτο ἡ ἐρεᾶ χλαῖνα, ἣν ἐφόρουσιν ἔξω τῆς οἰκίας, ἐπανωφόριον, ἐπίμηκες τεμάχιον ὑφάσματος, ὅπερ δὲν ἐφορεῖτο, ἀλλ' ἐρρίπτετο περὶ τοὺς ὤμους (ὡς τὸ σάλιον) καὶ ἐπορποῦτο ἐπ' αὐτῶν, ἀναδιπλούμενον, διὰ πόρτης ἢ περόνης. Ἡ χλαῖνα τῶν ἐπιφανῶν ἦτο πολλάκις πορφυρεᾶ, ἢ δὲ ἐορτάσιμος ἔφερεν ἐνυφασμένας ποικίλας παραστάσεις. Οἱ Ὀμ. ἦρωες ἐν εἰρήνῃ εἶναι ἀσκεπεῖς πλὴν ἐν θήρᾳ καὶ ἐν τῇ ἔξοχῇ, ὅπου φέρουσι πῖλον πῖλινον ἢ δερμάτινον.—230 *φᾶρος* λ. αἰγυπτιακὴ P(h)aar δηλοῦσα εἰδός τι αἰγυπτιακοῦ λίνου καὶ ὑφασμα λινού, δι' οὗ περιετυλίσσοντο τὰ πτώματα (μόμμια), παρ' Ὀμήρῳ καὶ ἔνδυμα λινού (ὅθεν ἀργύφειον διὰ τὸ λευκανγὲς τοῦ χρώματος τοῦ λίνου), εὐρὺ μακρόν, φερόμενον μόνον ὑπὸ ἐπιφανῶν εἴτε ἀνδρῶν ὡς ἱμάτιον (ἐν ᾧ ἢ χλαῖνα ἐφορεῖτο ἀδιακρίτως ὑπ' ἀνδρῶν πάσης τάξεως), καὶ πολλάκις πορφυροῦν χάριν ποικιλίας πρὸς διακρίσιν ἀπὸ τοῦ λευκοῦ χιτῶνος, εἴτε ὑπὸ γυναικῶν περιεβάλλετο περὶ τοὺς ὤμους, ἐπορποῦτο πρὸς τὸ στήθος πρὸ τοῦ δεξιοῦ ὤμου, καὶ ἐζώννυτο ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Ἀλλὰ τὸ σύνθηδες ἔνδυμα τῶν γυναικῶν ἦτο ὁ ἐρεοῦς *πέπλος*, ἐπίσης μακρὸν εὐρὺ τεμάχιον ὑφάσματος, φέρον ἐνυφασμένα πολλάκις ποικίλα κοσμήματα, περιβαλλόμενος περὶ τοὺς ὤμους, πορπούμενος ἐπ' αὐτῶν, ζωννύμενος κατὰ τὴν μέσην, ὡς καὶ τὸ φᾶρος, καὶ συρόμενος ὀπισθεν. Τὸ φᾶρος ἐφορεῖτο ἴσως μόνον κατὰ τὸ θέρος διὰ τὴν λεπτότητα αὐτοῦ.—232 *χρυσεῖη* ἢ ζώνη ἢ διότι ἦτο ὅλη ἐκ χρυσοῦ ὡς ζώνη θεᾶς ἢ διὰ τὰ χρυσαῖα αὐτῆς κοσμήματα.—*καλύπτρη* κ. *κρήδεμνον* α 334. Ἄλλον κόσμον αἱ γυναῖκες ἔφερον ἔρμα (ἐνώτια), ὄρμους (περιδέραια), δακτυλίους, ψέλια, ἴσως ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων ἐπερραμμένα ποικιλόμορφα κοσμήματα, πόρπας ἐπιχρῦσους καὶ χρυσοκεφάλους, κτένας (ἐξ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ) ἡμικυκλίους ἀνέχοντας ἔμπροσθεν τὴν κόμην ὡς ἀκριβῶς οἱ σημερινοὶ καὶ στεφομένους διὰ χρυσοῦ χεῖλους, σπείρας τῶν πλοκάμων, πολλὰ δὲ καὶ βαρύτιμα τοιαῦτα εὐρήματα ἀπόκεινται ἐν ΑΑΜ ἐν

Δ. Ν. Γουδῆ.—Ὀμήρου Ὀδυσσεΐα Α-Ε-Ζ. Ἔκδ. Η'.

7

τῇ Μυκ. Αἰθούσῃ.—264 *θυώδης* δωμάτια ἢ ἐνδύματα ἐπιηρουῖντο μύρων, δι' ὧν καὶ μύες ἢ σῆτες ἀπείργοντο τῶν ἐνδυμάτων καὶ οὐδτεροῦντο αἱ κακὰ ὀσμάϊ, ἅς ἢ κνῖσα καὶ οἱ σωροὶ κόπρου ἠπεύλουν νὰ μεταδώσωσιν εἰς Ὅμ. οἰκίαν. Τὰ μύρα θὰ ἐκομίζοντο ἴσως ἔξωθεν καὶ δι' ἐκ Φοινίκης.—266 *ὑδατος* εἰς τί θὰ ἐχρησίμευε τοῦτο;—272 *Πηλιάδες* 7 ἀστέρες, νομισθέντες ὡς πελειάδες, ἄγριαι περιστρεφαί, θυγατέρες ποτὲ τοῦ Ἄτλαντος. Ἐκ θλίψεως ἐπὶ τῇ συμφορᾷ τοῦ πατρὸς α 52 ἠῦτοκτόνησαν καὶ κατηστερίσθησαν. Εἶναι ὁ ἀστερισμὸς τῶν ναυτιλλομένων, διότι κατὰ τὴν ἐπιτολὴν αὐτῶν (περὶ τὰς ἀρχὰς Μαΐου) ἄρχεται ἡ καλὴ ἐποχὴ τῆς θαλάσσης, κατὰ δὲ τὴν δύσιν (περὶ τὰ μέσα Νοεμβρίου) ἡ κακὴ.—273 *Ἄρκτος* ἡ μεγάλη, θυγάτηρ ποτὲ τοῦ Λυκάονος, βασιλέως ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἡ Καλλιστό, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἀρκαδᾶ ἵνα διαρύγη τὴν καταδίωξιν τῆς ζηλοτυπούσης Ἑρας, μετεμορφώθη εἰς ἄρκτον, φονευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ καταστερισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διὸς διὰ τὸ σχῆμα αὐτῆς ἐξελήφθη καὶ ὡς ἄμαξα, ἐλαυνομένη ὑπὸ τοῦ *Βωώτου* (βουκόλου) ἢ *Ἀρκτούρου* (ἀρκοφύλακος) παρ' αὐτὴν ἢ μικρὰ Ἄρκτος, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ πολικὸς ἀστήρ πάντες οὗτοι ἀστερισμοὶ τῶν ναυτιλλομένων.—*ὄψε δύνοντα* διότι μένει ὄρατός, καὶ ὅτε οἱ ἄλλοι, καὶ αὐτὴ ἡ Ἄρκτος, ἔχουσι σβεσθῆ.—274 *Ὠρίων* περίφημος ἐπὶ τῷ κάλλει θηρευτῆς φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος 121 κατηστερίσθη ἄλλὰ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ καταδιώκει τοὺς ἄλλους ἀστέρας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κυνὸς αὐτοῦ Σειρίου ἐπιτέλλει περὶ τὰς ἀρχὰς Ἰουλίου, ὁπόθεν ἄρχονται τὰ *κυνικά* καύματα.—*Ὠρίωνα δοκεῦει* διότι κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐπιτολῆς τοῦ Ὠρίωνος ἀρχίζει νάνυψώνεται ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς ἐν τῷ ὄριζοντι καὶ οὕτω φαίνεται ὅτι ὑπεκφεύγει αὐτόν.—277 *ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς* τὸν πλοῦν πρέπει νὰ φαντασθῶμεν ἀπὸ ΒΔ πρὸς ΝΑ.—279 *σκιόεντα* διότι τὰ ὄρη, ὡς τὰ νέφη, μακρόθεν φαίνονται εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ὡς σκιεραὶ προβολαί.

282-5 *ἀνεμι* ἐπιστρέφω, *κρείων* α 45, *ἐνοσίχθων* α 74, οἱ *Σόλυμοι* ἔθνος, *εἶσατο* 281, *ἐπιπλώω* ἐπιπλέω, *χάομαι* 215, *κηρόδι* (κῆρ 36) ἐν τῇ καρδίᾳ, *μᾶλλον* ἔτι μᾶλλον ἢ πρότερον, διότι ἦτο ὄργισμένος κατ' αὐτοῦ ἀπὸ πολλοῦ α 68..., *κάρη* α 90, *προτὶ ποτὶ κ.* πρὸς: εἶπεν ἐνδομύχως, μέσα του.—286-90 *ὦ πόποι* ἐπιφ. αἴσχος! φρίκη!, ἢ *μάλα δὴ* ἀναμφιβόλως λοιπόν, *μεταβουλεύω* μεταβάλλω γνώμην, *ἀμφ' Ὀδ.* ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ὀδ., *ἐμεῖο* ἐμέο, ἐμεῦ (ἐμοῦ), ἐμέθεν, *καὶ δὴ* καὶ ἤδη, καὶ ἰδοῦ, *σχεδὸν* πλησίον (ἐστίν),

πειραρα-ατος οὐ. σχοινίον, βρόχος, παγίς, **διζύς** θ. (οἶ, διζυρός 105) ἀθλιότης, δυστυχία : τὴν μεγάλην πλεκτάνην τῆς συμφορᾶς, ἣτις ἔχει ἔλθει κατ' ἐπάνω του, εἰς τὴν ὅποιαν ἔχει τυλιχθῆ, **ἀλλὰ μὲν** (μὴν) ἀλλ' ὅμως, **ἐλάαν** ἀντὶ (ἐλάειν) ἐλαῖν 119, α 25, 39, μέλ. ἀπομφ. τοῦ **ἐλαύνω** βάλλω ἔμπρός, **ἄδην** ἐπίρ. (σαδ-, satis) ἀρκετά, **κακότης** δυστυχία, ἡ γεν. ἐκ τοῦ **ἄδην** : θὰ τὸν βάλλω ἔμπρός, θὰ τὸν κυνηγήσω, ὥστε νὰ χορτάσῃ ἀπὸ φαρμάκια, νὰ βάλλῃ καὶ εἰς τὰ βρακιά του, θὰ τὸν κάμω νὰ χορεύσῃ ἀρκετά ἀκόμη τὸν χορὸν τῆς δυστυχίας.—**291-6 τρῖαινα** θ. καμάκιον φέρον τρεῖς αἰγμάς, φερομένη ὑπὸ τοῦ Ποσ., **ὀροθύνω** ἐκτενεστ. τοῦ **ἐρέθω** ἐρεθίζω, ἐξεγείρω, **ἄελλα** θ. (ἄημι πνέω) θύελλα, **ἄελλαι ἀνέμων** ἀνεμοστρόβιλοι, **σὺν κάλυπεν** συγχρόνως ἐκάλυψε, καθ' ὀλοκληρίαν, **νῦξ** σκότος, **ὄρνυμαι** α 348, ἐξ αὐτοῦ **ὄρνυς**, ὄρνος, λατ. orniot, : ἐνέσκηψε, **σὺν ἔπεσον** συνεκρούσθησαν, **δυσσαῆς** (δυσ-ἄημι) δυσμενῆς πνέων, ἐναντίος ἢ σφοδρός, **αἰθρογενέτης** ὁ ἐν τῷ αἰθέρι, ἐν τῇ καθαρᾷ διαυγείᾳ τοῦ αἰθέρος γεννηθεῖς, ὅθεν ὁ ἐξαστερώων τὸν οὐρανόν.—**297-302 λύτο** ἄορ. **λύμην** τοῦ **λύομαι** : παρέλυσαν τὰ γόνατα, ὡς ἡ ἔδρα τῆς ζωικῆς δυνάμεως, **ὄχθέω** ἀγανακτῶ, βαρυνθιμῶ : ἐν ἀγανακτήσει, ἐν δυσθυμίᾳ, **δειλὸς** δειλαιοσ, δόλιος : ἄχ κατῆμένος !, **νὺ** α 32, **μῆκιστα** εἰς ἀνώτερον βαθμόν, χειρότερον, **τί νῦ μοι...** τί θὰ μοι συμβῆ λοιπὸν ἐπὶ τέλους χειρότερον, τί λοιπὸν θὰ ἀπογίνω; **δεῖδω**, **δεῖσομαι**, ἔδεισα, **δέδια**, **δέδοικα**, φοβοῦμαι, **μῆ δὴ** μήπως πράγματι, **νημερτής** α 86 ἀληθής, **ἀναπλήσειν** 207, **τὰ δὲ** ἀλλὰ ταῦτα ὅλα, **δὴ** ἰδοῦ, προδιήλως.—**303-5 οἴοισιν** μὲ πόσον πυκνὰ νέφη, πῶς μὲ νέφη, **περιστέφει** σκεπάζει ὀλόγυρα, **ἐπισπέρχω** (ἀσπέρχω-ομαι σπεύδω) ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω τὸ βῆμα, ἐνσκήπτω, **σᾶος** (σῶς) σῶος, ἀσφαλής, ὀριστικός, κτηρ., **αἰπὺς** α 11. — **306-7 μάκαρ** α 82, **φέροντες χάριν** χαριζόμενοι, προσφέροντες φιλικῶς τὰς ὑπηρεσίας των. — **308-12 καὶ ἐγώ, δὴ** λοιπὸν, **ᾧφελον** (ἄορ. τοῦ **ὀφείλειν**) **θανέειν** εἶθ' ἔθανον, **ἐφέπω** (ἔπομαι σελ., σπ-), **ἐπέσπον**, τρέχω κατόπιν, ἐπιζητῶ, εὐρίσκω, **πότιμος** ἄ. (πίπτω) μοῖρα, μοιραῖος θάνατος, **δοῦρα** δόρατα, ὡς γούνα, **χαλκήρης** 2 α 262, **περὶ Π. θανόντι** γύρω περὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Πηλεΐδου, ἐν τῷ ἀγῶνι περὶ τοῦ πτώματος τοῦ Π., **τῷ** α 239, **λαγχάνω** (διὰ λαγνοῦ) λαμβάνω, τυγχάνω, **κτέρεα** α 291, **κλέος τινὸς** ἡ περὶ τινος φήμη, **καὶ** (καὶ) ἦγον καὶ θὰ μετέφερον, θὰ περιέφερον εὐρέως τὴν φήμην μου, **μείρομαι** (σμερ-, σμορ-, μμόρος, ἄμμορος 275, κάμμορος 160) μετέχω, **εἵμαρται** (σέ σμαρται ἔμ-

μαρται) εἶναι δεδομένον, πεπρωμένον, *άλωναι* νὰ ἀφαρπασθῶ, *λευγαλέος* ὅ κ. *λυγρός* (lug-eo πενθῶ) οἰκτρός, ἀξιοδάκρυτος.—**313-8** *ἔλασεν*, *ελαύνω*, ἔπληξε, κατ' ἀκροῦ κυρ. ἀπὸ τῆς κορυφῆς, ἀπ' ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω, *ἐπισεύομαι* ὅ1 ἐπιφέρομαι, πρkm. *ἐπέσσυμαι* ἐν σημ. ἐνεσ., *δεινὸν* κτgr., *ἐλελίξω* περιστρέφω, στρεφογυρίζω, *προΐημι* ἀφήνω νὰ πέσῃ, *θύελλα ἀνέμων* ὡς ἄελλα *ἀνέμων* 292, *ἐλθοῦσα* ἐνσκήψασα, *μισογομαι* συγκρούομαι, *ἄγνυμι*, *ἔφαξα*, *μέσον* κτgr. εἰς τὸ μέσον, *σπεῖρον* (σπεῖρω-τυλίσσω, σπάρον, σπάρρανον, σπεῖρα, σπυρίς, πείρατα) ἰστίον, *ἐπίκριον* ἢ κερραία (antenna), εἰς ἣν προσαρτᾶται τὸ ἰστίον.—**319-21** *θῆκε* τὸ ὑπὸ τῆς θυέλλης ἐγεροθὲν κῆμα, *ὑποβρύχιος* ὅ κ. *ὑπόβρυχος*, αἰτ. μπλ. *ὑπόβρυχα* κτgr., ὁ ὑπὸ το ὕδωρ : βεβυθισμένον ὑπὸ τὸ ὕδωρ, *δυνασθή* Ὅδ., *ἀνέσχεθον* ἀόρ. ἔκτεν. ἀντὶ ἀνέσχον ἀνεδύθη, ἀνέκυψα, *ὑπὸ ὀρηῆς κύματος* : ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὀρηῆς, ὑποκύπτων εἰς τὸ ὀρητικῶς φερόμενον κῆμα, ῥὰ φυσικά, *πόρον* ἀόρ. ἀχρ. ἐνεστῶτος, πρkm. *πέπωται*, παρέσχον, ἔδωκα.—**322-6** *ὄψέ δὴ* ἀργὰ τέλος πάντων, ἀργὰ μόλις, *ἐκπιτύω*. *ἄλμη* ὅ3, *κελαρύξω* λ. π. καταρρέω (μετὰ τινος ἤχου), *πολλή* κτgr. ἐν ἀφθονίᾳ, *οὐδ' ὡς* παρ' ὄλον τοῦτο ὅμως δέν, *ἐπιλήθομαι* ἐπιλανθάνομαι, *τείρω* α 342 καταπονῶ, ἔξαντλῶ, *πέρ* α 6 : παρ' ὄλην του τὴν ἔξαντλησιν, *μεθορμάομαι* ὀρμῶ ἐν μέσῳ, *ἐλλάβετο* ἐπιάσθη ἀπ' αὐτήν, *ἀλεείνω* ἀποφεύγω· τί σημ. ὁ ἐνεστ. ; *τέλος θανάτιο* τελειωτικὸς θάνατος.—**327-32** *φορέω* θαμ. τοῦ φέρω, *ἔνθα καὶ ἔνθα* τῆδε κάκεισε, πάντοτε περὶ δύο ἀντιθέτων κατευθύνσεων, ἔμπρὸς καὶ ὀπίσω, *κατὰ ὄρον* κατὰ τὸ ῥεῦμα, ὡς δὲ (γίγνεται) *ὄτε* 281, *ὄπωρινός* φθινοπωρινός (*ὄπώρη* κυρ. ὁ ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ Ἰουλίου χρόνος μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ χειμῶνος), *φορέω* φέρω ἔνθα καὶ ἔνθα, ἢ ὑποτ. ἄνευ τοῦ *κέν*, *ἄμ* ἀνὰ συγκεκομ., *ἔχονται πρὸς ἄ.* συκρατοῦνται, ἐμπλέκονται πρὸς ἀλλήλας, *φέρεσθαι* ἵνα τὴν παρασύρη μεθ' ἑαυτοῦ, *εἶκω* (ὑπείκω) ὑποχωρῶ, : παρήτει, οἱ ἀόρ. θαμ. ἐν σημ. πρkm., *διώκω* βάλλω ἔμπρὸς.

282-332. 282 *Αἰθίοπες* α 22.—283 *Σόλυμοι* ἰθαγενεῖς ἐν Λυκίᾳ, οἵτινες ἀπωσθέντες ὑπὸ τῶν Λυκίων εἰς τὰ ὄρη ἔξων ὀρμώμενοι ἀπὸ τούτων ὡς λησταί, ὡς ὕστερον οἱ Πισίδαι, Λυκάονες, Ἰσαυροί.—291 *ἐτάραξε πόντιον* ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τῶν ὀρέων τῶν Σολύμων εἶχε κατέλθει εἰς τὴν θάλασσαν.—295 Μόνον τῶν τεσσάρων τούτων κυρίων ἀνέμων γινώσκει τὰ ὀνόματα ὁ Ὅμ.—300 *νημερτέα εἶπε* ποῦ ; —306 *Δαναοὶ* α 349.—307

Ἄτρεΐδαι ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Μενέλαος ὡς υἱοὶ τοῦ Ἄτρεως, βασιλέως τῶν Μυκηναίων.—**Πηλεΐων** καὶ **Πηλεΐδης** ὁ Ἀχιλλεύς, ὡς υἱὸς τοῦ Πηλέως, βασιλέως τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθίας· ἔπεσε βληθεὶς εἰς τὸν κληθέντα Ἀχιλλεῖον τένοντα κατὰ τὴν πτέρναν ὑπὸ τοῦ Πάριδος διὰ βέλους κατευθυνθέντος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος· τὸ πτόμα, περὶ τῆς τύχης τοῦ ὁποίου εἶχε συγκροτηθῆ πεισματωδεστάτη μάχη, ἔσφασαν ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ Αἴας ὁ υἱὸς τοῦ Τελαμώνος, βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος.—**311 κτέρεα** α 291.—**Ἀχαιοὶ** οἱ στρατεύσαντες ἐπὶ τὴν Τροίαν.

333-40 σφυρὸν τὸ μέρος τοῦ ποδὸς τὸ περὶ τὸν ἀστράγαλον, **καλλισφυρος**, **Δευκοθέη-α**, **αὐδήεις** 3,28, ἔχων ἀνθρωπίνην φωνήν, **πέλαγος** (πλαγ-, πλάζω, πλήσσω, α 2) κυρ. τὸ πληττον κῦμα, ὁ πληθ. μόνον ἐνταῦθα, κύματα : ἐν τῇ θαλασσοταραχῇ τῶν κυμάτων, ἐν τῇ κυματώδει θαλάσσει, **ἔμμορε** ἀόρ. ἢ προκμ. τοῦ μείρεσθαι 312, **τιμῆς** ἀντικμ. : τῆς τιμῆς τῆς θεότητος, **θεῶν** ἐξ ἑκ μέρους τῶν θεῶν, κατὰ παραχώρησιν τῶν θεῶν, **ἀλάομαι**, **ἀλήθην**, **ἀλάλημαι**, περιπλανῶμαι, **ἄλγε** ἔχοντα τροπ. εἰς τὸ ἀλώμενον : πίνοντα ἴασηρια ἐν μέσῳ τῶν βασάνων του, **κάμμορος** (κάτ-σμορος 312) 160, **τίπτε** 87, **δδύσομαι** α 62, **ἐκπαγλος** χάριν εὐφρων. ἀντι ἐκπλαγλος (ἐκπλήσσω) καταπληκτικὸς, ἐπιρ. φοβερά, καθ' ὑπερβολήν, εἰς τοῦτο τὸ ὄδε α 182, **ὄτι** κυρ. εἰδ. : ὅπως δύναμαι νὰ εἰκάσω ἐκ τούτου, ὅτι, εἶτα : αἰτιολ. διότι· ἡμεῖς : ὥστε δημιουργεῖ.—**341-5 οὐ μὲν δὴ ἀλλ'** ἀσφαλῶς δέν, **καταφθίωφθίω**, ἔξαφανίζω, ἔξολοθρεύω, **φθίνω** ἀμτβ., **μενεαίνω** (μέν-ος ὀρμή, ζωηρὰ ἐπιθυμία, μέν-ω ἀναμένω, ἐπιθυμῶ, προκμ. μέμονα καὶ μέμαα) ζωηρῶς ἐπιθυμῶ, **μάλ'** ὄδε ἀκριβῶς οὕτως, ὅπως σοὶ λέγω, **ἔρξαι** ἀπρομ. ἀντι προστκ., **ἔρδειν** ἰδέειν α 47, 293, **ἀπινύσσω** (ἐκ τοῦ ἀχρ. ἀπίνυτος α (στ.)-πινυτός α 229, ἀσύνετος) εἶμαι ἀσύνετος, ἀνόητος, **κάλλιπε** κατ(ἀ)λιπε, **φέρεσθαι** 331, **νέω**, **νήχομαι** (νῆσσα) κ. **νάω** (νῆσος) κολυμβῶ, **ἐπιμαίομαι**, ἐπιμάσομαι, ἄπτομαι, ἐπιδιώκω, **γαίης** γεν. ἀντικμ. εἰς τὸ νόστου ἀφίξεως (διότι ἡ ἀρχ. σημ. τοῦ νέομαι ἔρχομαι) εἰς τὴν χώραν, **ἀλύσκω** ξω-ξα (τῆς αὐτῆς ὁ. ἀλείνω 326) ἀποφεύγω, σφύζομαι.—**345-50 τῆ** ἐπίρ. δεικτ. ἰδού, νὰ (λάβε), **τανύω** (τείνω) τεντώνω, δένω σφιγκτά, **ἄμβροτος** 45, οὐδὲ δέος (ἐστί), **παθέειν** τι, **ἐφάψει** ἀόρ. ὑποτ., **ἀπολυσάμενος** ἀπὸ σεῖο λύσας, **ἄψ** πάλιν, **βαλέειν** ἀντι προστκ., **πολλὸν ἀπὸ** πολὺ μακρὰν ἀπὸ, **νόσφι** μακρὰν, **τραπέσθαι** ἀντι προστκ., νὰ γυρίσῃς τὰ βλέμματά σου πρὸς τὰ ὀπίσω (ἀπο).—**351-3**

ἔοικα (-*εἰκ*-, *εἰκ*-, *εἰκῶν*) ἔοικα, *αἶθνια* θ. θαλάσσιον πτηνόν, ἡ βου-
ταναραιά.

333-33. **333 καλλίσφυρος** ὁ πέπλος τῶν γυναικῶν ἦτο
μὲν μακρὸς ὀπισθεν, ἀλλ' ἔμπροσθεν ἦτο βραχύτερος, ὥστε ἐφαί-
νοντο οἱ πόδες καὶ δὴ τὰ σφυρὰ αὐτῶν. — **Ἴνώ** θυγάτηρ τοῦ Κά-
δμου καὶ τῆς Ἀρμονίας ἐνυμφεύθη τὸν βασιλέα τοῦ Ὀρχομενοῦ
Ἀθάμαντα, ὅστις παραφρονήσας ἐφόνευσε τὸ ἐν τῶν δύο τέκνων,
θὰ ἐφόνευσε δὲ καὶ τὸ ἕτερον, ἀλλ' ἡ μήτηρ Ἴνώ παραλαβοῦσα αὐτὸ
ἔρριφθη ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν (*Κακῆς Σκάλας*) εἰς τὴν θά-
λασσαν, γενομένη ἔκτοτε θαλασσία θεότης, ἡ Λευκοθέα, θεὰ τῆς
μετὰ τὴν θύελλαν λευκῆς γαλήνης, σῶττειρα τῶν ναυαγῶν μετὰ τοῦ
Ἡρακλέους εἶναι τὰ μόνα παραδείγματα ἀποθεώσεως θνητῶν παρ'
Ὀμήρω. — **334 αὐδήεσσα** ὡς τοὺς θεοὺς ἐφαντάζοντο οἱ ἀρχαῖοι
μείζοντας τῶν ἀνθρώπων, οὕτω καὶ τὴν φωνὴν αὐτῶν διάφορον
κατὰ βαθμὸν τῆς ἀνθρωπίνης. — **346 τὸ κρήδεμνον** θὰ χρησιμεύσῃ
διὰ τὸν Ὀδ. ὡς φυλακτόν, ὡς σφάβιον. — **350 ἀπὸ νόσφι τρα-
πέεσθαι** ὁ ἐπικοινωνῶν πρὸς τοὺς θεοὺς καλὸν ἦτο ἐν τῇ βαθείᾳ
αὐτοῦ εὐλαβείᾳ νὰ μὴ ἀτενίξῃ αὐτοὺς κατὰ πρόσωπον.

354-7 πολύτλας 171, **μερμηρίζω** (*μερ*-, *μέρ*-*μινα*, *μέρ*-*μερ*-
ος ἄξιος μερίμνης) διαλογίζομαι, 355=298, **ὦμοι ἐγὼ ἄχ** καυμένος,
(δέδια) **μῆ**, **ὑφαίνω** πλέκω, βυσοδομῶ, μαγειρεύω, **αὔτε** πάλιν, ὡς
καὶ ἄλλοτε πρότερον, **δτε** ἀναφ. αἰτιολ. — **358-64 πῶ** πῶς, ὡς
οὕτω-οὕτως, **μάλ' οὐ πω** 103, **ἐκάς** μακράν, **φύξιμον ἔμμεν** φευ-
κτὸν εἶναι ἀπροσ., **μάλ' ὦδ'** 342, **ὄφρ' ἂν κεν** (δὶς τὸ ἀοριστολ.)
ἕως ἄν, **ἀραρίσκω** 95, α 280, προκμ. ἀμτβ. **ἄρηρα** εἶμαι συνδεδεμέ-
νος, **ἀρμονίη** (*ἀρμός*, *ἀρμόζω*, *ἀραρίσκω*) σύνδεσμος, κλειδώσις: εἶ-
ναι συνδεδεμένα μέσα εἰς τὰς κλειδώσεις των, **τόφρα** ἐν τούτῳ τῷ
μεταξύ, **τλήσομαι** θὰ ἐγκαρτερήσω, **πάσχων** ἐνδ., **διὰ τινάσσω** δια-
σκορπίζω, διαλύω, **νήχομαι** 344, **πάρα** 141 πάρεστι, ὑπάρχει πρό-
χειρον, **οὐ μὲν τι ἄμεινον** οὐδὲν βεβαίως καλύτερον. — **365-70 ἦος**
ἕως, **ὄρμαινω**, ἔκτεν. τύπ. τοῦ *ὄρμαιν*, στρεφογυρίζω εἰς τὸν
νοῦν μου, ἀνακυκλῶ κατὰ νοῦν: ἐν ᾧ ἡ κεινημένη ψυχὴ του καὶ
καρδία διελογίζετο ταῦτα, **ᾧρσεν ἐπι** ὑψώσε κατ' ἐπάνω του, **δὲ** ἐν
τῇ κυρ. προτ. λείψανον τῆς ἀρχαίας κατὰ παράταξιν συνδέσεως, **ἀρ-
γαλέως** 175, **κατηρεφῆς** 2 (*κατερέφω*) ὁ σκεπάζων ἀπ' ἐπάνω, κα-
μαρωτός, ὑψηλοκεραμαστός, **ἤλασε** ὑποκ. **κῦμα** 313, **ζαῆς** 2 (*ζα*
(ἐπιτ.)-*ἄημι*) ὄρμητικός, σφοδρός, πρβλ. *δυσαῆς* 295, **τινάσσω** δια-
σκορπίζω, **θημῶν-ᾶνος** ἄ. θημωνιά, σωρός, **ἦια** οὐ. ἀχυράκια,

καλαμάκια (σιτηρῶν), **καρφαλέος** β (κάρφω ξηραίνω, κάρφος ξηρά καλάμη σιτηρῶν) ξηρός, τὰ μὲν δεικτ., **δισκεδάσε** γνομ. ἀόρ., **ἀλλυδὶς ἄλλη** ἄλλα ἐδῶ ἄλλα ἐκεῖ 71, ἡ πρότασις δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ὡς, ἀλλὰ πλατύνει τὴν παραβολὴν διὰ τῆς προσθήκης μεμονωμένης παρατηρήσεως, **δισκεδάσε** τὸ κῦμα.—**370-5 ἀμφὶ δ. βαῖνε** 130, **ὡς ἵππον ἐλαύνων** ὡς εἰς τρέχων ἔφιπτος (κελητίζων), **κέλης-ητος** (ταχύς, πρβλ. cel-er) ἄ. ἵππος τῆς ἵππασίας, τῶν ἵπποδρομιῶν, **πόρε** β21, **κάππεσε** (κα(ά)ππεσε) ἐρρίφθη κάτω, **ἀλλ** τοπ. τοῦ τέρατος, **μέμαα κ. μέμονα** (μεν-,μα-, ὡς **τεν-τα-, τείνω**) πρkm. ἐν σημ. ἔνεστ. τοῦ **μένειν** ἀναμένειν, ἐπιθυμεῖν: ζωηρῶς ἐπιθυμῶ (πρβλ. **μένος** α 89, **μενοεικῆς** ε 166, **μενεαίνω** β41), ἡ **μτχ.** εἰς τὸ **χ. πετάσας. νήχω** νήχομαι.—**375-81 κρείων** α 45, 376 =285, **ἀλόω** πρστκ. τοῦ **ἀλάομαι** β36 **ἀλάου ὠ-όω**, πρβλ. **ἀλήτης**, **εἰς ὃ κεν** ἔως ἄν, **μείγνυμαι μίσογομαι**, σμίγω, συναντῶ, πλησιάζω, **διοτρεφῆς** 2 ὁ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀνατραφεὶς, συγγενῆς τῶν θεῶν, περὶ τῶν ἀγχιθεῶν Φαιάκων β5, **ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀλλ' ἄν** καὶ ἀπέχω πλέον πάσης περαιτέρω καταδιώξεως, **ἐλπομαι** (ἐλπ-ίζω), **ἐολπα** ἐν σημ. ἔνεστ. νομίζω, **δνομαι-σ(σ)ομαι,-σάμην**, ψέγω, μεμφιμοιρῶ, **κακότης** 290: πιστεύω, ὅτι δὲν θὰ παραπονεθῆς διὰ τὴν ἀθλιότητά σου (ὅτι εἶναι ὀλίγη), εἰρων.: πιστεύω ὅτι θὰ βάλῃς τὴν δυστυχίαν καὶ εἰς τὰ βρακιά σου, **ιμάσσω** (ιμάς) κτυπῶ διὰ τῆς μάστιγος, **καλλιθριξ, ὄθι** ὄπου, **ἔασιν εἰσίν, κλυτὸς** α 300.

354-81. 371 κέληθ' ἵππον κατὰ τοὺς Ὀμ. χρόνους ἦτο ἐν χορήσει ἡ ἵππασία, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἡρωικοῖς, ὅτε οἱ ἥρωες ἐπιβαίνουσιν ἀρμάτων ὁ ποιητὴς ἐθεώρησεν ἀπρεπὲς νὰ θέσῃ τοὺς ἥρωας ἐπὶ τῶν νώτων ἵππου, ὡς καὶ οἱ Σπαρτιάται, οἱ διατηρήσαντες πλεῖστα ἔθιμα τῶν ἡρωικῶν χρόνων, περιεφρόνουν τὸν ἵππον πρὸς χοῆσιν τῶν μαχητῶν, ἀναβιβάζοντες ἐπ' αὐτοὺς τοὺς χειριστοὺς τῶν ἀνδρῶν.—**378 διογενεῖς, διοτρεφεῖς κ. δῖοι** ἐκαλοῦντο οἱ βασιλεῖς (κ. εὐγενεῖς), διότι ἐπιστεύετο ὅτι εἶλκον τὴν καταγωγὴν ἀπὸ τοῦ Διὸς, παρ' οὗ εἶχον λάβει καὶ τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν (ὡς οἱ ἐλέφ θεοῦ βασιλεῖς).—**εἰς ὃ κεν** ὁ Ποσ. δύναται νὰ βασανίσῃ τὸν Ὀδ., ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἀντισητῆ εἰς τὰς βουλὰς τῆς Μοίρας (Διὸς) νὰ ἐλανέλθῃ ὁ ἥρωας οἴκαδε κατὰ τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἀπουσίας του· ἤδη παραιτούμενος ἄλλου διωγμοῦ τοῦ Ὀδ. ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν προσδοκίαν τοῦ Διὸς α 77.—**380** Ὁ Ποσειδῶν ἐποχεῖται συνήθως ἄρματος συρομένου ὑπὸ πτερωτῶν ἵππων.—**381 Αἰγαί** μικρὰ πόλις ἐν Ἀχαΐᾳ διάσημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ

λατρείαν τοῦ Ποσ.· τὸ ὄνομα ἔφερον καὶ ἄλλαι πόλεις, ἐν αἷς ἐπίσης ἐλατρεύετο ὁ θεός· ἢ λ. συγγενῆς πρὸς τὸ *αἶγες* (αἴσσω) κύματα, *Αἰγαῖον* (κυματῶδες).

382-7 ἄλλ' ἐνόησεν ἄλλην σκέψιν συνέλαβεν, *κέλευθος* α 195 : ἀνέστειλε τὴν κίνησιν τῶν ἄλλων ἀνέμων· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τίνα; *εὐνάξομαι* 119 ἠσυχάζω, κοπάζω, ὁ ς. διασαφεῖ τὸν 383, *ἐπόρουμι* ἔξαποστέλλω, *κραιπνός* 3 (πρβλ. *καρπάλιμος* 193) σφοδρός, ὄρητικός, *πρὸ* ἐπιρ. ἔμπροσθεν τοῦ Ὀδ., ἵνα διευκολύνη τὸ κολύμβημα, *ἔαξεν ἄγρυμι*, *μιγείη* 378, *φιλήρετμος* 2 α 181, *διογενῆς* 203, *ἀλύσκω* 345, *κῆρ κηρός* θ. ἢ μοῖρα τοῦ θανάτου, ὁ πληθυν. τοὺς ποικίλους κινδύνους τοῦ θανάτου. — **388 93** *πλάζομαι* α 2, *κῦμα* περιληπτ., *πηγὸς* εὐπαγῆς, εὐτραφῆς, μέγας, φουσκωμένος, *προτιόσσομαι* (προσόσσομαι, ἔξ οὗ μέλ. ὄψομαι, ὄσσε 151) προσβλέπω : συχνὰ ἔβλεπε μὲ τὸν νοῦν του ἔμπρός του τὸν θάνατον, *τέλεσε* ἐπήγαγεν, *ἦ δὲ* ἐκεῖ δέ, ἰδοὺ δέ, *νηνεμίη* παράθ. τοῦ *γαλήνη*: ἄκρα γαλήνη, *προῖδῶν* ῥίψας τὸ βλέμμα (μακρὰν) ἔμπρός, *μάλα* ὀξὺ μετὰ μεγάλης ὀξυδερκείας, *σχεδὸν* 288· τί διορίζει ἢ μτχ. *ἀρθεῖς*; — **394-9** *ὡς δ' ὄτ'* 328, *βίωτος* ἄ. (ζωὴ) ἀνάρρωσις, *φανήη* γνωμ. ἀόρ., *ἀσπάσιος* 3 εὐχάριστος, εὐπρόσδεκτος, πρὸς μεγάλην χαρὰν, *κεῖται* ὑποτ. *κείεται κέεται-κεῖται* : εἶναι κληθήρης, κατὰκειται, *ἐν νούσῳ* ἐν ὕλικῇ σημ. : ἐν μέσῳ τῶν δεσμῶν νοσήματος, πιασμένος ἀπὸ νόσον (ἢ ὁποῖα δὲν τὸν ἀφήνει), *δηρὸν* α 203, *δὲ γάρ, δαίμων* θεότης, κακὸς δαίμων, πονηρὸν πνεῦμα, *χραύω*, ἀόρ. ἔχραον, (ἐγγίζω) ἐπιτίθεμαι, καταδιώκω, *στυγερός* 3 (*στυγέω* μισῶ) ἀποτρόπαιος, φρικτός, *ἀσπάσιον* 394, εἰς τοῦτο *οἱ καὶ παῖδεςσι, ὕλη* τὸ δάσος, *εἰσατο* 283 (vid-eti), *ἀσπασιὸν* ἀσπάσιον-ως, Ὀδυσῆ' (ι). — **400-7 ὄσσον** ἀναφ. συμπ., *γέγωνα* ἐν σημ. ἐνεστ. κ. *γεγωνέω* φωνάζω ὥστε νὰ γίνω ἀκουστός (εἰς ἐπήκοον), : ὥστε νὰ γίνῃ τις ἀκουστός, ἐὰν φωνάξῃ, *καὶ δὴ* καὶ ἤδη, συνεχίζον τὴν χρον. πρότ., ἧς ἢ ἀπόδ. ἐν 406, *δοῦπος* ἄ. λ. π. (ντοῦπ) κρότος, βρόντος, ῥόχθος, ἐκ τούτου τὸ *θαλάσσης, σπιλάς-δος* θ. βράχος ἐν θαλάσση, εἰς ὃν προσκρούουσι τὰ κύματα, σκόπελος, *ῥοχθέω* (*ῥόχθος* ἄ. πάταγος, βοή τῶν θραυομένων κυμάτων) λ. π. βοῖζω, βροντῶ, *δὲ γάρ, ἐρεῦγομαι* (ἐξεμῶ) ἐκβράζομαι, *δεινὸν* ἐπιρ. μετὰ φοβεροῦ πατάγου, *ξερός* 3 ξηρός, *ἐπὶ ξ. ἠπειροιο* πρὸς τὴν ξερὰν ἠπειρον (τὴν ξηράν), ὡς 277 ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἐπ' ἀριστερὰν χεῖρα, *εἴλυτο* ὑπερσ. τοῦ *εἰλύω* (*Ἔλλισσω*, vol-vo) περικαλύπτω, *δὲ ὥστε, πάνθ'* ὑποκ., *ἄχνη* ἀφρός,

ἔσαν ἦσαν, ὄχος ἄ. (ὁ περιέχων, φυλάττων) κρατητής, στήριγμα, προστασία καὶ σκέπη, ἐπιωγαί θ. (Φάγγυμι, Φι-Φωγ-αί) μέρη, ὅπου ἄγγυται ἢ ὄρη τῶν ἀνέμων καὶ κυμάτων, ὄρμοι ἀσφαλεῖς, ὑπήνεμοι, **προβλής-ἦτος** 1 ὁ προβάλλον ἐμπρὸς τὴν γωνίαν του, προεξέχων ἀποτόμως, ἀποκρήμνως, **πάγος** ἄ. (παγ-, τὸ ἐμπεπηγμένον καὶ ἀκίνητον) βράχος (πρβλ. *Αρειος πάγος), οἱ ζ. 402-5 διασάφησις τοῦ 401, 406-7 = 297-8. — **408-14** δὴ ἰδοῦ, νά, ἦδη, **ἀελπής** (ἀ(στ.)-ἐλλομαι 379) ἀνέλπιστος, κτηρ. ἀπροσδοκῆτως, **δια-τεμήγω** (τέμ-νω) διασχίζω, **λαῖτμα** 174, **οὔπη** οὐδαμοῦ, **ἐκβασίς** μέρος πρὸς ἔξοδον, ἐκ τούτου τὸ ἀλὸς κ. **θύραζε** ἔξω εἰς τὴν ξηράν, **πολιὸς** 3 λευκός, ψαρὸς, **πολιοῖο** θηλ., **ἐκιοσθεν** (ἀπ') ἔξω, ἐν τῇ ξηρᾷ, ἢ ἀντίθ. 413, **βέβρυχα** προκμ. ἐν σημ. ἐνεστῶτος (κ. βρυχάομαι) βρυχῶμαι, μουγκρίζω, **ἀμφι** γύρω, **ῥόθιος** (ῥόθος- ῥόχθος 412) λ. π. θορυβώδης, παταγώδης, βοίζων, **ἀναθέω**, ἀναδέδρομε ἐν σημ. ἐνεστ. ἀνυψοῦνται, ἀναδύονται, προβάλλουσιν, **πέτερη** θ. βράχος, **λισσὸς** 3 λείος, ὀλιοθηρός, κτηρ., **ἀγχιβαθής** 2 ἄγχι (τῆς γῆς) βαθύς: βαθεῖα παρὰ τὴν ἀκτὴν, κτηρ., **στήμεναι** νὰ πατήσῃ στερεά. — **415-6** **μή πως** 356, **λίθαξ** 1 λιθώδης, τραχύς, αἰχμηρός, **ἐκβαίνοντα** τί σημ. ὁ ἐνεστ. ; **ἔσεται** ἢ ὄριστ. μέλ. διότι ἡ ζωηρὰ παρὰστασις τοῦ κινδύνου ἐμφανίζει αὐτὸν ὡς βέβαιον, ἐὰν ἐπραγματοποιεῖτο ὁ ἄρι ἐκφρασθεὶς φόβος, **ὄρη** ἢ προθυμία (ἐν τῷ κολυμβήματι), ἢ ὑπεράνθρωπος τόλμη, τὸ τόλμημα, **μέλεος** 3 μάταιος. — **417-23** **παρηνήξομαι** ὑποτ., ἢ **παρα-** κατὰ μῆκος, παραλλήλως πρὸς τὴν ἀκτὴν, **προτέρω** πλέον ἐμπρὸς, περαιτέρω, **ἦν που** πλ. ἐρ. μετὰ πρότ. ἀποπείρας, **ἠιών** 156, **παραπλήξ** 1 ὁ πλητόμενος πλαγίως ὑπὸ τῶν κυμάτων, ὀμαλός, λείος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰς προβλήτας ἀκτάς, 405, **δεῖδω** 300, **ἐξαυτίς** αὐτίς, **ἰχθυόεις** ὁ γεμάτος ἀπὸ ἰχθῦς, ἰχθυοβριθής, **καὶ** εἰς ὅλην τὴν πρότασιν, **ἐπισσεύω** ἔξαπολύω, **δαίμων** 396, **κῆτος** οὐ. τεράστιος ἰχθύς, τεράστιον θηρίον τῆς θαλάσσης, **ἐξ ἀλὸς** ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν, ***Αμφιρῖτη** θαλασσία θεά, **κλυτὸς** δικατ., **οἶα** ἔξ ἐκείνου τοῦ εἶδους, τὰ ὁποῖα, **ὀδώδυσται**, προκμ. τοῦ **ὀδύσσομαι** α 62: ἔχει ἔξαγριωθῆ.

382-423. 382 ***Αθηναίη** ἐγεννήθη ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός, προσωποποιία τῆς ἀστραπῆς (ἢ τῆς καταιγίδος) τῆς γεννωμένης ἐκ τῶν ὀμβροφόρων νεφῶν τοῦ οὐρανοῦ (Διός). — **385 Βορέην** διὰ τί ἀφῆκε τοῦτον; — **387 διογενής** 378. — **388 νύκτας ἤματα** προηγοῦνται ἐν τῇ ἀπαριθμήσει αἱ νύκτες, διότι τὸ πάλα

ἡ νύξ ἔθεωρεῖτο ἡ ἀρχὴ τοῦ ὄλου ἡμερονυκτίου, καθ' ὅσον ὡς χρονικὸν μέτρον ἐλαμβάνετο οὐχὶ ὁ ἥλιος, ἀλλ' ἡ σελήνη.—391 *γαλήνη* ἄς παρακολουθήσωμεν ἐὰν ἡ γαλήνη ἦτο τελεία.—400 *ὄσσον τε γέγωνε βοήσας* πρωτόγονος ὑπολογισμὸς μήκους.—422 *Ἄμφιτριτῆ* θεὰ τῆς θαλάσσης ὡς ὁ Ποσ. ὕστερον ἐγένετο σύζυγος αὐτοῦ.

424-5 424=365, *τόφρα* ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ.—426-9 *ἐνθα* χρόν., *ἀποδρῦπτω* ἀποσπῶ τὸ δέριμα, γδέρνω, *ρίνδς* 281, *συναράττω* (ἀράσσω κρούω ἰσχυρῶς, συντριβῶ) συντριβῶ, τὸ κέν πρὸς ἀμφοτέρα τὰ ῥ., *ρίνδς κ. δατέα* τὸ κατά τι, *εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε* ἐὰν δὲν ἐνέπνεεν εἰς αὐτὸν (σωτήριον) τινὰ σκέψιν, *γλανκῶπις* α 44, ἡ σκέψις διασαφεῖται ἐν 428-9, *ἐπεσσύμενος* πεταγθεῖς, τιναγθεῖς ἐκεῖ ἐπάνω (ὑπὸ τοῦ κύματος).—430-5 *ὑπαλύσκω* ὑπεκφεύγω, ὑποκ. Ὀδ., *παλιρρόθιος* β (π. ῥόθος 412) ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω φερόμενος : τὸ κύμα δὲ παλινδρομοῦν, γυρίζον ὀπίσω, *ἐπεσσύμενον* ἐφορηῆσαν, χυθὲν ἐπάνω του, *ὡς ὅτε* 328, *πουλύπους* πολύπους, ὄκταπόδι, *ἐξελκομένιοι* τίς μτχ. ; *θαλάμη* θ. φωλεά, τρῦπα, *ἔχονται* ἔχουσι προσκολληθῆ, *κοτυληδῶν-όνος* θ. ὀφθαλμὸς (πλοκάμου τοῦ πολύποδος, ἀπομυζητικὴ θηλή), *πρὸς κοτυληδονόφιν* (-σιν) ἐπάνω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, *λαίγξ-γγος* θ. (ὁ λάας λίθος) μικρὸν λιθάριον, χαλίκιον, *ρίνοι* τεμάχια δέρματος· πόθεν ἐξαοῦται ἡ γεν. *τοῦ* ; *ἀπέδρυφθεν-θησαν* 426, *θρασὺς* θαρραλέος, τολμηρός, *τὸν δὲ* ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ *ρίνοί*.—436-40 *ἐνθα δὴ* τότε πλέον, *δύστηνος* α 55, *ὑπὲρ μόρον* α 34, *ἐπιφροσύνη* παρουσία πνεύματος, ἐτοιμότης π., 438 ἀσύνδ. ἐπεξ., *τά τ' ἀναφ.* εἰς τὸ περιληπτ. *κύματος* : ἀνελθῶν, ἀνακύψας ἐκ τῶν κυμάτων, ὅποια (ὅπως 422) αὐτά, *ἐρεύγεται* 403, *παρὲξ* ἐκεῖ πλησίον (παρὰ) ἀπ' ἔξω (ἀπὸ τὰ εἰς τὴν ἀκτὴν ἐκβράζοντα κύματα), ἀπ' ἔξω δίπλα (εἰς τὰ πλάγια), οὐχὶ κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν ξηράν, ἀπ' ἔξω κατὰ μήκος (τῆς ἀκτῆς), *παρὲξ, ἐς γαῖαν δρώμενος* (ὁ Ὅμ. φιλεῖ τὰ μέσα) μὲ τὰ βλέμματα διαρκῶς καθηλωμένα εἰς τὴν, 40=418.—441-3 *στόμα* στόμιον, ἐκβολαί, *ἴξε* μεικτ. ἄορ., *κατὰ ἀπέναντι, τῆ δὴ* ἐκεῖ πλέον, *κνρ. πρότ.*, *εἰσατο* 398, 281, *ἄριστος* καταλληλότατος κτγρ., *λεῖος* β, + γεν. γυμνός, καθαρός, *ἐπὶ* (ἦν) πρὸς τούτοις, *σκέπας-ας* οὐ. σκέπασμα, *σκ. ἀνέμοιο* τόπος ὑπήνεμος.—444-50 *ἔγνω* ἀντελήφθη, *προορέω* ῥέω ἔμπρός, προχωρῶ ἔμπρός μὲ τὸ ρεῦμα, *ὄν κατὰ θυμὸν* ἐνδομύχως, *κλύω*, ἄορ. *ἔκλυ(ο)ν*, *πρσκτ.* (κέ)κλύθι, (κέ)κλύτε, (ἐπ)ἄκούω, *κλυτός* α 300., *ὅστις ἐσσι* ὅστις-δήποτε εἶσαι (διότι δὲν γνωρίζει τὸ ὄνομά του), *ἰκάνω* ἴκω, ἦγω+

αἶτ. τοῦ τέρατος, **πολύλλιστος** (πολύ-λίσσομαι παρακαλῶ) ὁ πολ-
λάκις ἱκετευόμενος. χιλοπαράκλητος, πολυπόθητος, κτγρ., **ἐνιπῆ** θ.
(ἐνίπτω ἐπιπλήττω) ἐπίπληξις, ἀπειλή, λύσσα, ὁ πληθ. τὰς ἐκρήξεις
τῆς λύσσης, **μέν** (μήν) **τε** ἀληθῶς, **αἰδοῖος** ἄξιος σεβασμοῦ, **καί**
(ἐπιδ.) ἀθανάτοισι, **ὅς τις** ἀνδρῶν, **ἰκηται** ὡς ἱκέτης, ἄνευ **κέν**, ἢ
ὑποτ. ἀορ. ἐπανάλ., **ἀλάομαι** 336, **μογέω** 223, **ἀλλά** ὄθεν, **δὲ** αἶτ.,
εὐχομαι κ. **εὐχετάομαι** κανχῶμαι, **εὐχομαι** ἔμμεν βεβαιῶ, διακη-
ρύττω ὅτι.—**451-3** **παῦσεν** ἐσταμάτησε, **ἔσχε** ἀνέκοψε, **κῦμα**
περὶληπτ. τὰ πρὸς τὸ στόμιον φερόμενα θαλάσσια κύματα, **πρόσθε**
οἱ ἔμπροσθεν τοῦ Ὀδ., **σαώω** 130 (σάος σῶς), **προχοαὶ** πάντοτε
πληθ. ἐκβολαί, στόμιον (ὄπερ ἦτο ἤδη κενὸν ὕδατος).

424-33. 432 ὁ **πολύπους** ἔχει 8 πλοκάμους, χρησι-
μεύοντας πρὸς κίνησιν, σύλληψιν τῆς τροφῆς κλπ., φέροντας ἕκα-
στον δύο σειρὰς μυζητικῶν κοτυληδόνων, δι' ὧν καὶ κρατεῖται
στερεῶς ἀπὸ τῶν ἀντικειμένων.—**436** ὑπὲρ **μόρον** α 33.—**445**
ἀναξ οἱ ποταμοὶ ἐθεοποιήθησαν πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος α') δαί
τὴν εὐεργετικὴν αὐτῶν ἐπίδρασιν ἐπὶ ζῷα καὶ φυτά, β') διὰ τὰς
μεγάλας καταστροφὰς ἐπὶ τὴν χώραν καὶ γ') διότι, ἐν ᾧ ζῷα καὶ
φυτὰ παρέρχονται, οἱ ποταμοὶ ῥέουσιν ἀκοίμητοι, ἀέναοι καὶ
ἀθάνατοι.

453-7 **ἔκαμψε** ἐλύγισε..., ἐσωριάσθη κατὰ γῆς, **χεῖρας** κατὰ
ζεῦγμα πρὸς τὸ **κάμψε**: ἀφῆκε παραλύτους τὰς χεῖράς του, **κῆρ** 36,
δάμνημι α 237, **δέδμητο** εἶχεν ἐξαντληθῆ, ἐκνευρισθῆ, **οἰδέω** πρή-
σκομαι, φουσκῶνω (οἶδμα κύμα, οἰδαλέος, Οἰδίπους), **χρῶς** ἄ.,
χρωτὸς κ. **χροός**, δέρμα, σῶμα (ἀττ. ἐν **χρῶ** κεκαρμένος), **θάλασσα**
τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, **κηκίω** ἀναβλύζω, **ἀν στόμα** ἀπὸ τοῦ στομάχου
ἐπάνω διὰ τοῦ στόματος, **ῥίνες** ῥιθίνες, **ἄπνευστος** ἄνευ ἀνα-
πνοῆς, ἄπνους, **ἀνανδος** 2 ἄφωνος, **ὀλιγηπελέω** ἔχω ἐξησθηνημέ-
νας τὰς δυνάμεις, εἶμαι λιπόθυμος, **αἰνὸς** α 208.—**458-63** **δῆ**
ῥα τέλος πάντων, **ἄμπνυτο** μ. ἀορ. β' τοῦ **ἀναπνέω**, **θυμὸς** ἡ ζωή,
ἡ ζωικὴ δύναμις, ἡ ἐγκλεισμένη συνήθως ἐν ταῖς φρεσίν, **ἀγέρω**,
ἀγέροθην, **ἀγήγερμαι**, συναθροίζω, συγκεντρῶ (ἀγορά), : συνῆλθεν
εἰς ἑαυτόν, **θεοῖο** θηλ., τίνος; **ἔο** οὐ, ἀπὸ **ἔο** ἀφ' ἑαυτοῦ, **τὸ μὲν**
θ δὲ 462, **μεθίημι** ἀπολύω, ῥίπτω, **ἀλιμυρῆεις** 3 (ἀλί (τοπ. τοῦ
τέρατος) **μύρομαι** ῥέω μετὰ θοοῦβου, πατάγον) ὁ ἐκβάλλων εἰς
τὴν θάλασσαν παταγωδῶς, **κατὰ ῥόον** 327 κατὰ τὴν διεύθυνσιν
τοῦ θαλασσίου ῥεύματος, **λιάζομαι** παραμερίζω, ἀποσύρομαι, **ὑπε-**
κλίνθη ὑπεκλίθη, κατεκλίθη ὑπὸ, **σχοῖνος** ἄ. σχοῖνος, βοῦθρον,

κυνέω, ἔκυσσα, φιλῶ (πρβλ. *προσκυνῶ*), *ζειδώρος*, (ζειαι θ. (ζεΨ·ιδ·ἀσπροσίτι, καλαμπόκι), ζεΨ·ό·ἦ ζεΨ·έ·δωρος) ἢ τροφοδοτέιρα, *ἄρουρα* α 407.—464·9 464·5=298·9, *φυλάττω νύκτα* ὡς καὶ παρ' ἡμῖν: διανυκτερεύω ἀγρουπνῶν, *δυσκοηδῆς* (κῆδεα α 244) πικρός, φαρμακερός, *ἐν ποταμῷ* παρὰ τὸν π., (δέδια) μὴ 356, *σίβη* θ. πάγος, παγωνιά, *έέρση* θ. δρόσος, δροσιά, *θῆλυς* (θάω θηλάζω, θηλή) ἢ θηλάζουσα, τρέφουσα, δροσιζουσα, δροσερά, ὑγρά, *δαμάση* με 465, *κεκαφηῶς* μόνον αἰτ. ἐκ ῥ. *καπ-καπρός*: ἐκπνέων, ἄχρ. ῥήματος, ὑποκ. μέ, *ὀλιγηπελίη* θ. (ὀλιγηπελέω 457) ἀτονία, λιποθυμία, ὁ διορ. εἰς τὸ *δαμάση*: μήπως μὲ καταβάλωσι κατόπιν τῆς λιποθυμίας (ἔξαντλήσεως) καὶ ἐκμετρήσω τὸ ζῆν, δὲ αἰτ., *αὔρη* ῥεῦμα τοῦ ἀέρος (πολὺ διαπεραστικὸν περὶ τὴν πρωΐαν), *ψυχρῆ* κτηρ., *ἠῶθι* τοπ. τὴν αὐγὴν, *πρὸ* ἐπιρ. ἐνωρίς.—470 3 *δάσκιος* (δα (ἐπιτ.)·σκιά) κατάσκιος, σκιερός, *κατα-δαρ-θάνω* (δοτ-μιο), *κατέδραθον* ἀντι *κατέδαρθον*, κοιμῶμαι, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ *φυλάσσω* 466, *μεθίημι* ἀφήνω, *εἴ με..* ἐν ἡ περιπτώσει μέ, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι.., εἰς τὸ *καταδράθω*, *κάματος* ἢ ἔξαντλησις, *δεῖδω* 300, *ἐλωρ-ρος* οὐ. (ἐλ-εῖν) ἄγρα, βορά, *κύρμα* οὐ. (κυρέειν εἶν: ἐπιτυγχάνειν, εὐρίσκειν) εὐρημα, ἔρμαιον, *θῆρ* *θηρὸς* ἄ. θηρίον, τίς ἢ δοτ.;—474·82 *δοάσατο* ἔλλιπ. ῥ. μόνον ἄορ. ἐφάνη, ὡς φρονέοντι, *κερδίων-ιον* ἐπικερδέστερος, ὠφελιμώτερος, ὑπρθ. *κερδιστος* ἄνευ θτικ., ὑποκ. τοῦ *ἔμμεν* τὸ *ἴμεν* (λέναι) *εἰς ὕλην*, ἀνθ' οὗ 475 ἀκολουθεῖ ἡ ἐκτέλεισις τῆς ληφθείσης ἀποφάσεως, *σχεδὸν* 288, *ὑδατος* τοῦ ποταμοῦ, *ἐν περιφαινομένῳ* οὐσ. ἐν περιόπτῳ θέσει, ἐφ' ὑψηλοῦ (ὑψώματος), *ὑπήλυθε* ὑπῆλθε, ἐχώθη ὑποκάτω, *ἄρα* εὐθύς, *δοῖος* 3 διττός, *δοιοι* δύο, *πεφυῶτας* πεφυκότητας, *δμόθεν* ἐκ τοῦ αὐτοῦ σημείου, θέσεως: συμφυεῖς, *ὁ μὲν* ἦν, ἐπεφύκει, *φυλίη* θ. φυλίκη (οὔτως ἐν Κερκύρα καὶ Ἀγράφοις), ἢ γλατζινιά, *ἐλαίη* ἀγριελαία, *μένος ἀνέμων* ὀρητικοὶ ἄνεμοι, *ἄημι*, ἀπρομφ. *ἀήμεναι*, *μτχ. αἰεὶ κ. ἀήμενος*, πνέω, πρβλ. *ἄηρ*, *ἄελλα*, *ὑγρὸν* ἐπιρ. πρὸς τὸ *ἀέντων*, *διάη*, *διάημι* πνέω διὰ μέσου τινός, διαπερῶ φυσῶν, διεισδύω (πιάνω), *φαέθων* *μτχ. ἄχρ. ῥ. φαέθω* (φά-ος): φωτοβόλος, τὸ *ποτε* νοητέον καὶ πρὸς τὸ α'. *οὔτε*, *περάσασκε* συνήθως (θαμ.) διεπέρα, *διαμπερὲς* (διὰ-ἀνά-πέρας ἢ διὰ-ἀναπέρω) πέρα καὶ πέρα, δι' ὅλου τοῦ πάχους τῶν τοιχωμάτων, *ἔφυν* ἔφυσαν, εἶχον φυτρῶσει, *ἐπαμοιβαδῖς* (ἐπαμείβεσθαι) *ἀλλήλοισι* ἐπαμειβόμενοι (συναλλάσσοντες) ἀλλήλους, διὰ μέσου ἀλλήλων, συμπεμπλεγμένοι πρὸς ἀλ., *ὑποδύομαι*: ὑπωλίσθησεν, ἐχώθη ὑποκάτω, ἐτρύπωσεν.—482·91 *ἄφαρ* α 410, *ἐπ-α-*

μάομαι (ἀμάω θερίζω) συλλέγων φύλλα (ὡς οἱ θερισταὶ τοὺς στάχυς) ἐπισωρεύω, ἐπιστρῶνω, **εὐνή** στρωσὶς, στρωῖμα, **χύσις φύλλων** χυμένα φύλλα, **ἤλιθα** λίαν, **ῥσσον** τόσον ὥστε, τόσα ὅσα θὰ ἦσαν ἀρκετὰ νά, **ἔρμαι**, **ἔρμην**, ἐνεστ. ἢ προκμ., διάφ. τύπ. **ἐρύομαι** προφυλάττω, **χειμέριος** χειμερινός, **ῶρη χ.** χειμῶν, **εἰ καὶ** καὶ εἰ, **χαλεπαίνω** ἀγριεύω, ὑποκ ἢ ῶρη: ἐν καιρῷ χειμῶνος ὅσον ἀγριοὶ καὶ ἄν εἶναι, **τὴν** εὐνήν, **γηθέω** gaudeo, γέγηθα, χαίρω, **πολύτλας** 171, **λέκτο** ἀόρ. ἐκ ῥ. λεχ- (πρβλ. **λέχ-ος**, **λεχώ**, **λόχος**, ἄ-λοχ-ος) σημ. κατακλίνεσθαι, **ἐν μέσῃ** τῇ εὐνῇ, ἥτις ὡς ὑπόστρωμα εἶχε τὴν χύσιν, **ἐπεχεύατο** ἔχυσεν ἐπάνω του ὡς κάλυμμα, **ἐγκρύπτω** (παρα) χώνω, ὁ ἀόρ. γνομ., **δαλός** (δαίω 61) δαυλὸς ἀναμμένος, **σποδιή** θ. τέφρα, **στάκτη**, **ἔσχατιή** θ. ἔσχατον μέρος, **ἀγρός** ἐξοχή: διαμμένων εἰς τὰ ἔσχατα ὄρια τῶν (ἐξοχικῶν) κτημάτων, **πάρα** 141 (ῶ ἄν μὴ) παρέωσι-παρῶσι: ὅστις δὲν ἔχει πλησίον του, **σῶζων** τί σημ. ὁ ἐνεστ.; **σπέρμα πυρός** ἔναυσμα, προσάναμμα (ζώπυρον), **αὔω** ἀνάπτω, ζητῶ πῦρ. — 361-3 τῷ **δμμασι** ἐπιμερ., **παύσειε** ὁ ὕπνος, **δυσπονής** 2 ἐκ τοῦ δύσπονος, πολύπονος, κοπιώδης.

453-93. 458 **θυμὸς ἀγέρθη** ἐν λιποθυμίᾳ ἐπιστεύετο ὅτι ἡ ψυχὴ προσωρινῶς κατέλειπε τὸ σῶμα. — 460 **μεθῆκε** διὰ τί; Κατὰ τὴν σύστασιν τῆς Ἰνώυς ὁ Ὀδ. ἔπρεπε νὰ ῥίψη τὸ κρηδεμνον εἰς τὸν οἶνοπα πόντον 349 καὶ ὅμως ῥίπτει εἰς τὸν ποταμόν· πῶς αἴρεται ἡ ἀντίφασις; — 461 Ἰνώ 333. — 490 **σπέρμα πυρός σῶζων** διὰ τὴν ἔλλειψιν τότε πυρείων.

III. ΓΛΩΣΣΙΚΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ Ζ

1-6 ὡς α 6, **πολύτλας** ε 171, **δίος** α 14, **ἐνθα** ἐκεῖ, **ἀρημένος** μόνον μτχ. προκμ. (ἀράω βλάπτω): βεβαρημένος, βεβυθισμένος εἰς βαρὺν ὕπνον καὶ ἐξηντημένος ἐκ τοῦ καμάτου, **αὐτὰρ κ. ἀτὰρ** δέ, ἢ ἀντίθ. πρὸς τὸ μὲν 1, **βῆ** ἔβη, μετέβη, **ῥά** εὐθύς, ἀμέσως (μετὰ τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν), **δήμος** χώρα, **πρὶν** ἐπὶρ. πρότερον, **ναίω** κ. **ναιετάω** α 51, **ὑπέρεια**, **εὐρύχορος** 2 ὁ ἔχων εὐρείας πλατείας χοροῦ, **ἀγχι**, **ἀγχόθι**, **ἀγχοῦ** πλησίον, προθκ. **ἄσσον**, **ἀγχιστα**, πρβλ. **ἀγχιστῆις**, **ἀγχιστεία**, **ὑπερηγορέων** (ὑπερήνωρ ὁ ὑπὲρ ἄνδρα ὄν) ὑπερόπτης, ἀλαζών, ἀτάσθαλος, **σινέσκοντο** θαμ. προκ., **σίω** ὦν) ὑπερόπτης, ἀλαζών, ἀτάσθαλος, **σινέσκοντο** θαμ. προκ., **σίω** ὦν) ὑπερόπτης, ἀλαζών, ἀτάσθαλος, **σφῆας** κ. **σφῆας** ἐγκλ., **ἄττ.** σφῆς, **φέρετρος** ε

170, α 405, δὲ αἰτ., βίηφι ὄργ. πτ. τοῦ βίη (ἢ ὄργ. ἀποδίδεται διὰ γεν. ἢ δοτ.) δύναμις.—7-10 ἀνίστημι ἀποικίζω, σηκώνω (ἐκ τῆς ἔδρας), παίρνω, ἄγε ἦγε, θεοειδῆς 2 θεόμορφος, εἶσα α 130 ἐγκατέστησα, ἐγκαθίδρυσσα, Σχερίη τοπ., ἐκάς (χωριστά,) μακράν, πρβλ. ἕκαστος, ἀλφειστής ἄ. (ἀλφάνω πορίζομαι, κερδαίνω μετὰ πόνου) ὁ ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου ἐργαζόμενος, ἐργατικός, φιλόπονος, ἀμφι ἐλαύνω σύρω γύρω, ἐγείρω κύκλω, περιβάλλω, δέμω, ἔδειμα, δέδμημαι, κτίζω, πρβλ. δόμος, οἰκοδόμος., δῶμα, νεό-δη-τος, νηὸς ἄ. ναὸς (ναίω), δατέομαι κ. δαίομαι α 23, 48, δά(σ)σομαι (δάτ-σομαι), δα(σ)σάμην, πρβλ. πατέομαι-σάμην α 24, δέ-δασμαι, διανέμω.—11-2 δάμνημι ε 451, κῆρ ε 387, *Αἰδῆς-δω-νεὺς κ. *Αἰς-δος-δι ὁ Πλούτων, ὁ θεὸς τοῦ Ἄιδου (α (στ.) ἰδεῖν: ἄορατος), Ἄιδος δε δόμονδε Ἄιδος, Ἀλκίνοος Ἀλκίνους, μῆδος οὐ., μόνον πληθ. μῆδεα σκέψεις, βουλαί, σχέδια (μῆδομαι ε 173, πολύμητις 214, μητιάω α 234), θεῶν ἄπο (ἐκ θεοῦ), ἀναστρ., εἰς τὸ μῆδεα εἰδὼς: πεπρoικισμένος ὑπὸ τῶν θεῶν μὲ μεγάλην σοφίαν.—13-9 μὲν μήν, πράγματι, γλανκῶπις α 44, μητιάω α 234 μελετῶ, σχεδιάζω, νόστος α 5, μεγαλήτωρ-ορος α 81, ζυμεν-αι ἵεναί, βῆ ἕμεν ἔξεκίνησε νὰ ὑπάγῃ, θάλαμος κοιτῶν, πολυδαίδαλος 2 (δαίδαλος-εος πολυποίκιλτος, τεχνικῶς κατεσκευασμένος, δαιδάλω τεχνικῶς ἐπεξεργάζομαι, δαίδαλον τεχνούργημα, Δαίδαλος) μετὰ πολλῆς τέχνης κατεσκευασμένος, πλουσίως πεποικιλμένος, ᾧ ἔνι ἀναστρ. ἐνὶ (ἐν) ᾧ, φνὴ εἶδος ε 212, πὰρ παρὰ (οἶ), ἐπίρ., ἀμφίπολος θ. α 136, Χ. ἄπο ἀναστρ., εἰς τὸ κάλλος ἔχουσαι, πρβλ. 12 θεῶν ἄπο μῆδεα εἰδὼς, ἐκάτερθε ἐκατέρωθεν, σταθμὸς ἄ. παραστάς, γεν. δυῖκ., θύραι θυρόφυλλα, φαεινὸς 3 (φάος, φασ νὸς) στιλπνός, ἐπέκειντο εἶχον ἐπιτεθῆ, ἐφαρμοσθῆ, ἦσαν κεκλεισμένοι, παράταξις ἀντί: ἐν ᾧ αἶ θ.—20-4 ἐπι(σ)σεύομαι, ἄορ. ἐπεσούμην, ἐπέσσομαι, σπεύδω, τρέχω (ἐντὸς διὰ τῆς κλειστῆς θύρας), δέμνια οὐ. πλ. κλίνη, ἄρα φυσικά, ὡς ἔπρεπε νὰ ἀναμένωμεν, ὑπὲρ κεφαλῆς ἄπ' ἐπάνω ἀπὸ τήν, πρὸς ἔειπεν α 122 μετὰ διπλ. αἰτ., τὸ ῥ. πρόσφημι κ. προσ-αυδῶ, εἶδομαι α 105, ναυσικλειτὸς 3 (ν. -κλείω-κλέω-κλείζω: δοξόζω, κλειτὸς περίφημος) περίφημος θαλασσινός, ἔην ἦν, ὄμη-λική ἀφηρ. ἀντι συγκ. ὀμηλιξ, κεχάριστο ἦτο προσφύλης, ἀγα-πητή, θυμῶ α 4 τοπ. ἐγκαρδίως, εἰσαμένη ἄορ. τοῦ εἰδομένη 12, ὅπερ ἐπαναλαμβάνει.—25-30 νὺ α 32: διὰ τί λοιπόν, γείνατο ἄορ., ἐκ ῥ. γεν., γίγνομαι, περὶ τοῦ πατρός: ἐγέννησε, περὶ τῆς μητρός: ἔτεκε, ὁ ἔνεσι. γείνομαι γεννῶμαι, μεθήμων (μεθίημι

ἀμελῶ) ὀκνηρός, ὦδε οὕτω δά, τόσον δά, εἶμα ε 167, *σιγαλόεις* β
 στιλπνός, πολυτελής, ἐπιθ. διορ. τοῦ εἶματα, τοί σοί tibi, ἦθ. ἀχ
 ἔντροπή σου! *κεῖται* εἶναι πεταμένα, σωρευμένα, *ἀκηδῆς* 2 (ἀ(στ.)-
 κήδομαι φροντίζω) παρημελημένος, κτγρ., δὲ παράταξ. ἀντι: εἰ
 καί, *σχεδόν* (ἔχομαι) πλησίον, *ἔνα* ἔνθα, ὅτε, καθ' ὄν, *αὐτήν* (σέ),
 τὰ δὲ ἄλλα δὲ τοιαῦτα, φυσικά ἐπίσης ὠραῖα, *κὲ(ν)* ἂν ἀοριστολ.
 ἢ δυνητ., *ἄγομαι* παίρνω εἰς τὸν οἶκόν μου ὡς γυναῖκα ἢ ὡς νύμ-
 φην, ἔναυθα περὶ τοῦ μνηστήρος καὶ τῆς ἀκολουθίας του, *οἶ κέ*
σ. ἄ. οἶ σε ἄξονται, *ἐκ τούτων* οὐ. ἐὰν φορεῖ ἢ νύμφη ὠραῖα
 ἐνδύματα καὶ ἐλευθερίως προσφέρει τοιαῦτα, *φάτις-ιος* (φημί) φήμη,
 ὄνομα, *ἐσθλός* β ἀγαθός, καλός, *ἀνθρώπους ἀναβαίνει* διαδίδεται
 εὐρέως μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, *τοί* βέβαια, *χαίρουσι* δὲ παράταξις
 ἀντι ἀκολουθίας προπαρασκευασθείσης διὰ τοῦ *ἐσθλή*, *πότνια* θ. α
 14.—31-5 *ἴομεν* ὑποτ., *ἠὼς-ός* θ. αὐγή, ἄττ. *ἔως*, *φαινομένηφι*
 ὄργ. 6 *βίηφι*, καὶ ἐγώ, *τοί σοί, συνέριθος* (ἔριθος ἄ. θ. μισθωτός
 ἐργάτης, ὑπηρέτης) βοηθός, συνεργάτης, *ὄφρα* τελ., *ἐντύνομαι* ἐτοι-
 μάζομαι, *ἐντύνη* ὑποτ. ἀορ. β'. προσ., *τοί* βεβαιωτικόν: μάθε, *δὴν*
 ε 127, α 203, *μνάομαι* ζητῶ εἰς γάμον, *προβλ. μνηστήρ, μνηστή,*
προμνήστρια συμπεθεριάστρια, *ἀριστεύς* ἄριστος, εὐγενής, ἐκ τούτου
πάντων Φ. καὶ κατὰ δῆμον ὡς ἐπίτ. ὑπερθ.: οἱ εὐγενέστατοι ἐκ
 πάντων τῶν ἀνὰ τὴν χώραν Φ., *ὄθι* ἐν οἷς (ἀριστήσεσαι), *καὶ τοί*
αὐτῇ μεταξύ τῶν ὁποίων ἀνήκει καὶ τὸ ἰδικόν σου γένος.—36-40
κλυτός α 300, ε 445, *ἠῶθι* *πρὸ* ε 469, *ἐφοπλίξω* παρασκευάζω,
ἄμαξα (ἄμα+ἄξων axis) ἄττ. ἄμαξα, φορητῆγός τετρατροχος, ἢ *κεν*
ἄγρησι ἢ ἄξει ἀναφ. τελ., *ζῶστρον* ζώνη ἢ ὁ χιτῶν τῶν ἀνδρῶν
 ὡς ζωννύμενος (μὴ ὁ στηθόδεσμος, ἐπενδύτης σφιγκτός:), *πέπλος*
 ἄ. τὸ ἐνδυμα τῶν γυναικῶν, σκέπασμα (θρόνου κλπ.), *ῥήγεα* οὐ.
 (δέξω βάπτω) τὰ βαπτία, *σιγαλόεις* 26, *καὶ δὲ σοί αὐτῇ* ἀλλὰ καὶ
 διὰ σὲ αὐτήν, *κάλλιον* εὐπροπέστερον, ὧδ' ἐφ' ἀμάξης, εἰς τὸ ἔρχε-
 σθαι, ἢ ἢ, *πλυνός* ἄ. πλυντήρ, γοῦρα, λίθος μετὰ σκαφοειδοῦς
 κοιλότητος, ἐν ἢ ἐπλυνθὼν, *πολλὸν ἀπὸ* πολὺ μακράν.—41-7 *γλαυ-*
κῶπις α 44, *ὄθι* οὐ, ὄπου, *ἔμμεν(αι)* εἶναι, *ἔδος* οὐ. (sed-ἔζομαι,
 sed-es) ἔδρα, κατοικία, *ἀσφαλῆς* ἀδιατάρακτος, εἰς τοῦτο τὸ αἰεί,
οὔτε ἀσύνδ. ἐπεξ., ε 479, *τινάσσομαι* συγκλονίζομαι, τρανάζομαι,
δεύω ε 53, *ἐπιπίλναμαι* (πέλ·πέλας πλησίον, *προβλ. σκεδ-άννυμαι,*
σκιδ-ναμαι) προσπελάζω, ἐπισκέπτομαι, *αἰθρη* αἰθρία, ἔξαστεριά,
μάλα παντελῶς, τελεία, *πετάννυμαι* (pateo), *πέπταμαι*, ἀπλώνομαι,
ἐπιχύνομαι, αἰγλη (ἀγλαός, γλαύσσω, γαλήνη) λάμψις, φεγγοβόλημα,

λευκός (λευκ-, λυκ-, λυκόφως, λυκανγές, λύχ-νος, λυχ, λύκ-ειον, λεύσσω βλέπω) φωτεινός, ἀκτινοβόλος, ἐπιθέω, ἐπιδέδρομα : ἔχω πιχυθῆ, ἐπικάθημαι, ἔνθα ἐκεῖ, δια φράζω (φράζω δεικνύω, φράζομαι σκέπτομαι), ἄορ. ἀναδιπλ. διεπέφραδον, δίδω ἀκριβεῖς ὁδηγίας.

1-47. 3 Φαίηκες ε 34.—**4 Ὑπέρεια** μυθικὴ χώρα πρὸς Β τῆς Σχερίας (ἢ ἄνω χώρα) ἢ πόλις, κατὰ τινας ἢ ἐν Σικελίᾳ Καμάρινα, κατ' ἄλλους ἐν Ἡπείρῳ ἢ ἐπὶ νήσου παρὰ τὴν Σικελίαν.—**5 Κύκλωπες** γιγαντώδης ἄγριος ποιμενικὸς λαός, κατοικοῦντες ἐν μυθικῇ χώρᾳ, ἣν ἐτοποθέτουσαν ὕστερον παρὰ τὴν Αἴγυπτον καὶ Κατάνην ἐν Σικελίᾳ.—**7 Ναυσίθοος** υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Φαίαιων.—**8 Σχερίη** ε 34.—**10 νηοὺς** ἐπὶ τοῦ Ὅμ. ὑπῆρχον ναοὶ τῶν θεῶν, ἀλλὰ κατὰ τοὺς ἡρωικοὺς χρόνους οἱ θεοὶ ἐλατρεῦντο ἐντὸς ἁλσῶν, ναοὶ δὲ ἀσφαλῶς θὰ ὑπῆρχον μόνον ἐν Μ. Ἀσίᾳ.—**10 ἐδάσσαι ἄρουρας** οἱ Ἕλληνες (οἱ Ἀχαιοὶ) κατελθόντες εἰς τὴν Ἑλλάδα ἦσαν λαὸς ποιμενικὸς καὶ νομαδικός, ἀλλὰ τὸ ὄρεινόν τῆς χώρας προβαλλούσης διαρκῶς φυσικὰ προτειχίσματα κατὰ τοῦ πλάνητος βίου ἐπήνεγκε τὴν μόνιμον κατοικίαν αὐτῶν ἐν τοῖς πεδινοῖς τμήμασι καὶ τὴν τροπὴν εἰς τὸν γεωργικὸν βίον· ἡ περιφέρεια τῆς γῆς κατενέμετο εἰς τμήματα, κλήρους (κλᾶν), παραχωρηθέντας εἰς τὰ μέλη τῆς κοινότητος, ὧν ἕκαστος ἤρκει πρὸς διατροφήν τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας καὶ πρὸς πλήρωσιν τῶν κοινοτικῶν ὑποχρεώσεων, γενόμενος κατ' ὄλιγον ἰδιοκτησία τῆς οἰκογενείας· ὅθεν δῆμος ἢ διανεμηθεῖσα περιφέρεια. Ὁ, τι ἐπραξαν οἱ ἐγκαταστάντες ἐν Ἑλλάδι Ἀχαιοὶ ἀποδίδει κατ' ἀναλογίαν ὁ ποιητὴς εἰς τοὺς Φαίαικας. Τίς φυλὴ διέτηρησε τὸν θεσμόν τῶν κλήρων ἐν Ἑλλάδι;—**12 Ἀλκίνοος** υἱὸς τοῦ Ναυσίθου.—**13 γλανκῶπις** α 156.—**15 θάλαμος** περὶ τοῦ ἀνακτόρου ἰδ. α 103· **θάλαμος** ἐνταῦθα ἰδίᾳ κατοικία, ὁ κοιτῶν τῶν ἐφήβων ἢ ἐγγάμων παιδῶν ἐν τῇ πατρικῇ οἰκίᾳ.—**18 δύ' ἀμφίπολοι** αἵτινες ἦσαν τῆς ἰδιαιτέρας ὑπηρεσίας αὐτῆς καὶ συνώδευον τὴν Ν. ἐξεροχόμενῃ τοῦ οἴκου α 331.—**Χάριτες** θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυνόμης σκοραπίζουσαι εἰς πάντα τὰ ὄντα τὰς χάριτας αὐτῶν· ὁ ἀριθμὸς παρ' Ὅμ. δὲν εἶναι ὄρισμένος, ὁ Ἡσίοδος μνημονεύει τρεῖς, τὴν Ἀγλαΐαν, Εὐφροσύνην καὶ Θάλειαν.—**19 σταθμοῖν** ἔ. πρὸς φύλαξιν τῆς εἰσόδου.—**φαιναί** διὰ τὴν λειότητητα καὶ στιλπνότητα τοῦ ξύλου ἐκ στιλβώσεως.—**20 Αἰμορφαί** τῶν ὀνείρων ὡς διερχόμεναι τὰς κλειστάς θύρας εἶναι ἀερώδεις.—**21 ὑπὲρ κεφαλῆς** ὁ συνήθης τόπος, ὅπου ἴστανται αἱ μορφαί

τῶν ὀνειρώων.—28 *ἀγωνται* ὁ γαμβρὸς λαμβάνων τὴν νύμφην ἐκ τῆς οἰκίας τῶν γονέων τὴν ἐσπέραν ὠδήγει αὐτὴν εἰς τὸν οἶκόν του διὰ μέσου τῆς πόλεως, θεράποντες καὶ θεράπαινοι ἐκράτουν δῖδας ἀνημμένας, ἤιδοντο γαμήλια ἕσματα, ὀρχησται ἐχώρευον καθ' ὁδόν, ὀργανοπαῖκται ἐπαιζον αὐλοὺς καὶ φόρμιγγας, ἐν ᾧ αἱ γυναῖκες τῶν παροδίων οἰκιῶν ἐξερχόμεναι εἰς τὴν αὐλεῖον θύραν παρηκολούθουν μετὰ θαυμασμοῦ τὴν γαμήλιον πομπήν.—32 *συνέριθος* πράγματι ὅμως δὲν μετέβη μετ' αὐτῆς εἰς τὴν πλῆσιν ἢ θυγάτηρ τοῦ Δύμαντος.—38 *πέπλος* ε 230.—47 *Ὀλυμπος* α 27.

48-51 *Ἦώς-όος* θ. ἢ Αὐγή, *εὐθρονος* εὐθρονος, καλλίθρονος, *μιν* α 71, *ἄφαρ* εὐθύς, *ὄνειρος* ἄ. κ. *ὄνειρον*, πλ. *ὄνειροι* κ. *ὄνειράτα*, *διὰ δώματα* παρ' Ὀμ. πολλάκις ἢ *διὰ*+αἰτ. τὴν διὰ τόπου κίνησιν, *τοκεὺς* (*τίκτω*) μόνον πλ. *τοκῆες* γονεῖς, *φίλος* ε 28, *κιχάνομαι*, ἀόρ. *ἐκίχον-χησάμην*, εὐρίσκω, *ἐνδον* ἐντὸς τῶν δωμάτων, τοῦ μεγάρου, ἰδ. Πραγμ. α 103.—52-5 *ἐσχάρη* ἢ ἐστία, *ἐπ.* ἔ. παρὰ τὴν ἐστίαν, μεταξὺ ταύτης καὶ τοῦ θαλάμου τῆς οἰκοδεσποίνης, ὅστις ἔκειτο εἰς τὸ βάθος ὀπισθεν τοῦ μεγάρου, *ἦστο*, ἄττ. ἐκάθητο κ. καθῆστο, *ἦμαι*, *ἀμφίπολος* θ. α 136, *στρωφάω* θαμ. τοῦ στρέφω, στρίβω, *ἠλάκατα* οὐ. μόνον πλ. μαλλιά ἀπὸ τὴν ἠλακάτην (ῥόκκαν), *ἀλιπόρφυρος* 2 διὰ θαλασσίας πορφύρας βεβαμμένοις, πορφυροβαφής, *ξύμβλητο* μ. ἀόρ. β' κατὰ τὰ εἰς-μι τοῦ *ξύμβάλλομαι* συναντῶ, *τῷ* πατρί, *θύραζε* εἰς τὴν θύραν, *ἔξω*: ἐξερχομένῳ, *βασιλῆες* οἱ γέροντες, οἱ εὐγενεῖς, οἱ ὑποβασιλεῖς, Πραγμ., *κλειτὸς* ἰδ. *ναυσι-κλειτὸς* 22, *μετὰ*+αἰτ. μετὰ ὁ. κινήσεως δηλοῖ κίνησιν εἰς τὸ μέσον, εἰς συγκέντρωσιν, *βουλή* τὸ συμβούλιον τῶν ἡγεμόνων, τῶν γερόντων, *ἀγορῆ* ἢ συνάθροισις τοῦ λαοῦ, τοῦ στρατοῦ, *ἴνα* τοπ. ὅπου, *κάλεον* εἶχον καλέσει, ὁ πρτκ. διότι ἢ πρόσκλησις ὑποτίθεται κατακλειομένη διὰ τῆς ἀφίξεως τοῦ κληθέντος, *ἀγαυὸς* (α ἐπιτ.) *γαῖω* καμαρώνω, *γαυριῶ*, *γαῖ-*, *γαῦρος*, *γηθέω*, *gaudeo* εὐγενῆς (παρ' Ἰωσιν οἱ εὐγενεῖς *Γελέοντες*).—56-59 *ἄγχι* ὃ, *πάππας-αο* (ὑποκορ. τοῦ πατήρ), μόνον κλ. *πάππα* τρυφερὰ προσφώνησις τέκνου πρὸς πατέρα: πατεράκι μου, μπαμπάκι μου, ἐντεῦθεν *παππάζω* φωνάζω πάππα, *ἐφοπλίζω* 37, *οὐκ ἂν ἐφοπλίσειας*; ἢ φράσις τρυφερὰν καὶ θερμὴν παράκλησιν, *μοι* χαρ. θερμῶς παρακαλῶ, *ἀπήνη* ἄμαξα φορητῆγὸς τετράτροχος συρομένη ὑπὸ δύο ἡμιόνων, *εὐκκυκλος* (*κύκλος-α* οἱ τροχοὶ) καλλίτροχος, *ἀγομαι* φέρω μαζί μου, *εἶμα* οὐ. ε 167, *κλυτὸς* 36, *ἐς ποταμόν* εἰς τὸν ποταμόν, *τὰ ἄ*, *κεῖται* 26, *ῥυ-*

πόω ἔνυπαίνω, λερώνω, μοι τίς δοτ. ;—60-7 *καὶ δὲ* ἀλλὰ καὶ 39, *ἔοικε* προσήκει, *βουλὰς βουλευέειν* νὰ συνδιασκέπτεσαι, *πρώτοιαι* τοπ., μετὰ ἐπιρ. μεταξύ, ἐν μέσῳ τῶν, *ἔχοντα* ἡ κυρία ἔννοια, ἀντὶ ἀπορμφ., καὶ τὸ *βουλευέειν* ἀντὶ μτχ., *χρῶς* ἄ. ε 455, τοπ., *νῆες κ. νῆες* ὡς ἔξ ὄν. νῆύς, *γέγαα κ. γέγονα* (γεν, γα-, ὡς μέμαα κ. μέμονα ε 375) : ζῶσι, τοὶ σοί, *μέγαρα* ὁ ὄλος οἶκος, *μέγαρον* ἡ αἰθουσα τῶν ἀνδρῶν καὶ τῆς οἰκογενείας, *οἱ δύο-τρεῖς* ἐπιμερ. τοῦ *πέντε* : οἱ μὲν δύο, *δρυῖω*, ἔνες. κ. πρτκ., νυμφεύομαι (περὶ τοῦ ἀνδρός), *δρυῖων* ἔγγαμος, *ἠῖθεος*, ἀπτ. ἠθεος, παλληκάριον, νεανίας ἄγαμος, θηλ. *παρθένος*, *θαλέθω* ἔκτεν. τοῦ *θάλλω*, μόνον μτχ. *θαλέθων* θαλερός, εἰς τὸ ἄνθος τῆς νεανικῆς ἡλικίας, *οἱ δὲ* οἱ τελευταῖοι τρεῖς (διότι περὶ τῶν ἄλλων τίνες μερικνῶσι ;), *μέλω* προσωπ. εἶμαι ὑποκείμενον φροντίδος, ὁ πρκμ. ὡς ἔνες. : αὐτὰ ὅλα ἀπασχολοῦσι πολὺ τὴν σκέψιν μου, περὶ ὄλων τούτων πρέπει νὰ μερικνῶσῃ ἐγώ, ὡς ἀντικ. τοῦ *ἔφατο* ἔφη, *αἰδομαι κ. αἰδέομαι* (αἰδώς), *ἐξονομαίνω* (ἢ ἔξ τὸ ἔξω, ἐκφραζέειν) προφέρω τὸ ὄνομα τοῦ γάμου, *θαλερός* ὁ γάμος ὡς γινόμενος ἐν τῇ ἀκμῇ, ἐν τῷ ἄνθει τῆς νεανικῆς ἡλικίας, ὠριμος (πρβλ. *ὠραῖος γάμος*, παρθένος *ὠραία γάμου*).—67-70 *ἀμείβομαι* α 44, *φθονέω* +δοτ. προσ. κ. γεν. πράγμ. (ἐκ φθόνου) ἀποποιεῖμαι, *τέκος* οὐ. τέκνον· οἱ γονεῖς ; *τεο* τευ-του τινός, *ἔρχεο* ἀσύνδ. τῆς ἀκολ., ἢ πρστκτ. συγκατάθεσιν : λοιπὸν εἴσαι ἐλευθέρα νὰ πηγαίνης, *δμῶς-ῶς* ἄ. (δάμναμαι) ὁ (δοριάλωτος) δοῦλος, θηλ. *δμῶή*, *ἀπήνη* 57, *ἀραρίσκω* α 280, ε 95, *ἀραρυῖα* ἐφωδιασμένη μέ, *ὑπερτερῆ* θ. (*ὑπέροτρος*) τὸ κιβώτιον τῆς ἀμάξης, ἐφ' οὗ τὸ φορτίον [ἢ τὸ ἐπιστέγασμα τῆς ἀμάξης προφυλάσσον ἀπὸ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς βροχῆς].—71-4 *κέλομαι* ε 98, *ἐπίθοντο* μ. ἄορ, β', *ἄρα* εὐθὺς ἀμέσως, *ἡμίονοις* 3 συρόμενος ὑπὸ ἡμιόνων, *ὀπλέω* *ὀπλίζω κ. ἐφοπλίζω* 57, 69, *ὑπάγω* ὀδηγῶ ὑπὸ τὸν ζυγόν (ὄν καὶ σήμερον φέρουσιν οἱ βόες ἐν τῷ ἀρότρῳ), *ὑπ' ἀπήνη* διότι ὁ ζυγός, ὑφ' ὄν ὠδηγήθησαν, ἦτο μέρος τῆς ἀμάξης, *ἐσθῆς* θ. ε 165, περιληπτ. ἱματισμός, ῥοῦχα, ῥουχισμός, *θάλαμος* ἀποθήκη, ἱματιοθήκη, *φαινήν* 19 ὡς λινᾶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς 26.—75-80 *εὔξεστος* 3 (*εὔ-ξέω*) καλῶς πλανισμένος, ἐξωμαλισμένος, κατειργασμένος, *ἔδωδῆ* ε 95, *μενοεικῆς* ε 166, *κίστη* θ. κιβώτιον, *καλάθιον*, *ὄφρον* ε 267, ἐν *ἔχευα* ἄορ. τοῦ χέω, *ἀσκή* τοπ., *αἰγεις* ὁ ἐκ δέρματος αἰγός (σήμ. ἢ τράγεια), *ἐπεβῆσέτο* μεικτ. ἄορ., *δῶκεν* εἰς τὰς χεῖρας τῆς κόρης, *λήκυθος* θ. ἐλαιοδόχον δοχεῖον, τὸ λαδικόν, *ἦος* ἕως, ἵνα τελ., πρβλ. τὸ *ὄφρα* χρόν. κ. τελ., *χυτλόμαι* (*χύτιλον-α*

(*χέω*) τὸ ὕδωρ τοῦ λουτροῦ καὶ τὸ ἔλαιον, δι' οὗ ἐπεχρίοντο μετὰ τὸ λουτρῶν) λούομαι καὶ ἀλείφομαι δι' ἐλαίου. — 81-4 *σιγαλόεις* 27, τὰ ἡνία διὰ τὴν στιλπνότητα τοῦ δέρματος (λουστρινίου), *εἰλάνω* κ. *εἰλάω*, ἀπομφ. *εἰλαίν-αν* κ. *εἰλάν* α 39, *τρέχω*, τὸ ἀπομφ. τοῦ σκοποῦ, *καναχή* θ. λ. π. κρότος (ἐκ τῶν ποδοκτυπημάτων), *ἡμίνοιν* γεν. *δυϊκ*. ὑποκ. (ἦ: ἀφαιρ. γεν. ἀπὸ τῆς ἡμιονηλάτου ἀμάξης), *τανύομαι* συγγ. τῷ *τείνομαι* (παρ' ἡμῖν ἐν τῷ *ταννέμαι*) ἐντείνομαι (ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου), *τρέχω* δρομαίως, παρ' ἡμῖν: βάλνομαι, *ἄμοτον* ἐπιρ. ἀκαταπονήτως, ἀκαταπαύστως, *φέρων* δὲ ἀντὶ *φέρουσαι*, *αὐτήν* διασταλ., *οἶος* 3 *μόνος*, *ἅμα τῇ* ἀσύνδ. ἐπεξ., *κίω κίον κίων*, ἀμφ. τοῦ *κινέω*, πορεύομαι, *κίον* περὶ, *ἄλλαι* πλήν αὐτῆς, πρὸς τούτοις (διότι ἡ Ν. δὲν ἦτο δούλη) α 128.

48-84. 48 *Ἡὼς* ε 121, *εὐθρόνος* α 130. — 50 *διὰ δώματα* διὰ μέσου τῶν διαφόρων οἰκημάτων (θαλάμων, ἀποθηκῶν κλπ.), ἅτινα ἀνῆκον πάντα εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς. — 52 *εσχάρη* α 103. — 53 *στρωφῶσα* ὡς οἱ ἥρωες ἐν κινδύνῳ μὲν εἶναι ὑπεραπισταὶ τῆς πατρίδος, ἐν εἰρήνῃ δὲ ποιμαίνουσι, γεωργοῦσιν ἢ ἐποπτεύουσι τὰς ἐν τοῖς κτήμασιν αὐτῶν συντελουμένας ἐργασίας, οὕτω καὶ αἱ ἥρωίδες ἐπιμελοῦνται τῶν ἐν τῷ οἴκῳ, αὐταὶ ὑφαίνουσαι, πλύνουσαι, θηλάζουσαι τὰ ἴδια τέκνα κλπ. — 54 *βασιλῆς* α 245 δι' ἧς ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ μεγάρου εἰς τὴν αὐλήν. — 55 *βουλή* ἐν Σχερίᾳ μετὰ τοῦ Ἀλκίνου, ὅστις ἦτο ὁ ἐπικυρίαρχος. — 55 *βουλή* α 245· συνήθως ὁ βασιλεὺς καλεῖ τοὺς γέροντας εἰς βουλήν περὶ τὴν βασιλικὴν τράπεζαν. — 77 *ῥα*, *οἶνος* α 124· σύνθητες ὄψον τότε ἦτο καὶ τὸ κρόμμινον. — 79 *ἐλαιον* πρέπει νὰ φαντασθῶμεν ὡς εὐωδὲς τι ἔλαιον, μυρέλαιον, ε 264· τὰ μύρα ἦσαν ἀπαραίτητον τμημα πάσης οἰκιακῆς οἰκονομίας. — 84 α 335.

85-92 *ἐνθα* ὅπου, *πλυνὸς* 40, *ἐπηετανὸς* 3 (ἐπη-ὄργ. τῆς ἐπι-ἔτος) ὁ καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἔχων ὕδωρ, ἀσιείρευτος, *πολὺ* κτηρ. ἀφθονον, *ὕπεκπροέρεν* ἐκ τοῦ βάθους ἀναβλύζον (ὕπεκ-) ἔρρεε πέραν, *καθαίρω*, *καθῆραι* τὴν δυνατὴν ἀκολουθίαν: ὥστε νά, *ὀυπόω*, *ὀυπόωντα* ἢ συναίρ. καὶ ἡ παρεμβολὴ τοῦ ο κατὰ τὰ εἰς -*άω* α 25, 32, *μάλα περ ὅ*. ὅσον πολὺ ὀυπαρὰ καὶ ἂν ἦσαν, *ἐνθα* δεικτ. ἐκεῖ, ἀναφέρ. εἰς τὸ *ἐνθα* 86, ἀπόδοσις εἰς 85, *ὕπεκπροέλυσαν* ἀπέξενξαν ἀπὸ τὸν ζυγόν, ὑφ' ὃν ἦσαν, *σεύω*, *ἔ(σ)σενα*, ὡς *χέω* ἔχεννα, (θέτω εἰς ταχεῖαν κίνησιν) ἀπολύω, *δινῆεις* 3 (*δίνη* συστροφῆ τῶν ὑδάτων) ὁ στρεφογυρίζων τὰ νερά του, πολυστρόβιλος, *ἀγρωστις-ιος* θ. ἀγριάδα, γλῶη (περὶ βλ. *γρᾶστις*, *γρᾶσιδι*), *μελιηδῆς*

2 γλυκὺς ὡς τὸ μέλι, *ἐσφορέω* θαμ. τοῦ ἐσφέρω, ῥίπτω μέσα, *μέλαν* διὰ τὸ βάθος ἢ τὴν σκιερὰν περιοχὴν, *στείβω* πατῶ (πρβλ. *στίβος*) διὰ τῶν ποδῶν καὶ χειρῶν, *βόθρος* ἄ. λάκκος, γοῦρνα (πλυνός), *θοῶς* ταχέως α 260, *προφέρουσαι ἔριδα* δεικνύουσαι ἄμιλλαν, συνεριζόμεναι, ἢ φρ. διασαφεῖ τὸ *θοῶς*: τὰ ἀπογδύμια, ἀφ' οὗ ἐρρίπτοντο ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ καὶ διεβρέχοντο, ἀνεσύροντο ἐκεῖθεν καὶ ἐσωρεύοντο εἰς τοὺς βόθρους, ὅπου ἐν πρὸς ἐν ἐτρίβοντο ὑπὸ τῶν πλυντριῶν—93-5 *ῥύπος* ἄ., πλ. μεταπλ. *ῥύπα*, *πετάννυμι* 45 ἀπλώνω, *ἐξείης* ε 70, *θίς-ινός* ἄ. σωρὸς (ἄμμον), ἀκτῆ, ἄλς α 82, *ἦχι* ὅπου, *ἀποπλύνεσκε* ὁσάκις εἶχε κύματα, *ποτι* *προτι* κ. *πρός*, π. *χέρσον* ἐκ τοῦ ἀποπλύνεσκε (ἐρευρομένη ἐκβράζουσα ποτι χ.), *λαίγξ* ε 433.—96-8 *λοέω* α 310, *λίπα* ὄργ. πτ. τοῦ *λίπος*: λιπαρῶς ἀφθόνως, *δεῖπνον* γεῦμα, *μένον* ἀνέμενον, *τέρσομαι*, ἀόρ. *ἐτέρσην*, (torreo, torrens, terra (ξηρὰ)) ξηραίνομαι, στεγνώνω, ε 152, ὑποκ. *εἴματα*, *αὐγὴ* φῶς, θερμότης, ἐκ τούτου *ἡλείοιο*.—98. 109 *δμωὴ* θ. α 147, *τάρφθεν-φθησαν* κ. *τάρπησαν*, (τε)τάρποντο, *τέρπεσθαι*, χορταίνειν, *σῖτος* ἢ τροφή καὶ τὸ ποτόν, *ταί* δὲ ὁ δὲ ἐν τῇ ἀποδ., *ἀπὸ* βαλοῦσαι, *κρηδέμνον* α 334, *λευκώλενος* ἢ ἔχουσα λευκὰς ὠλένας, λευκοβραχίων, *μολπή* (μέλπω-ομαι) ἄσμα μετὰ χοροῦ, ἐνταῦθα: παιδιὰ μετ' ἄσματος καὶ χοροῦ, *τῆσι* τοπ. μεταξὺ αὐτῶν, *οἴη* κτγρ. ὅπως, *ιοχέαιρα* (ἢ *ιοὺς* (βέλη) *χέουσα*) εὐστοχος τοξευτορία, *οὔρος* ὄρος, *κατ' οὔρεα* ἀνὰ τὰς ῥάχεις τῶν, *Τηῦγετον* Ταῦγετον κ. Ταῦγετος, *περιμήκετος* 2 κ. *περιμήκης* ὑπερῦψηλος, *τερπομένη* διασκεδάζουσα, εὐρίσκουσα εὐχαρίστησιν, *κάπροισι* τοπ. ἐν μέσφ τῶν κάπρων, ἐν τῇ θήρᾳ τῶν κ., *ὠκὺς* 3 ταχύς, ἐπίρ. *ῶκα*, *ἄμα τῆ*, *αγλίοχος* ε 103, *ἀγρονόμος* 2 ὁ νεμόμενος (κατοικῶν) τοὺς ἀγρούς, ἀγροδίαιτος, *παίζουσιν* διασκεδάζουσιν ἐν τῷ κυνηγίῳ, *γῆθέω* ε 486, *φρένα* ἐνδομύχως, *ὑπὲρ ἔχει κάρη* α 90, *κάρη-μέτωπα* αἰτ. τοῦ κατὰ τι, *πέλομαι* ε 79, *ἀρίγνωτος* 3 (ἀρι (ἐπιτ.) -γνω-) εὐδιάκριτος, *ῥῆα* εὐκόλως, ἐξ οὗ *ῥηίδιος-ῥάδιος*, *δὲ-τὲ* παράταξ. ἀντι: εἰ καὶ παῖσαι, *ὡς* τὸ ἀναφ. οἴη 102, *ἀδμῆς ἦτος* 1 (αστ.) -δάμναμαι, μὴ δαμασθεῖσα ὑπὸ ἀνδρὸς) ἀνύπανδρος, *μεταπρέπω* διαπρέπω μεταξὺ τῶν.—110-4 *δὴ ἄρ* πλέον ἀκριβῶς, *ἐμελλε* ἐσκόπευεν, ἐπροτίθετο, *νέομαι* α 17, *πάλιν* ὀπίσω, *πτύσσω* διπλώνω, πρβλ. *πτυχή*, *ζεύξασα-πτύξασα* εἰς τὸ *νέεσθαι*: ἀφ' οὗ πρῶτον ζεύξῃ, *αὔτε* πάλιν, ἀφ' ἐτέρου, *ἄλλ' ἐνόησε* ε 328, *ὡς ὥστε*, διασαφ. τὸ *ἄλλ' ἐνόησε*, *ἐγείρομαι*, ἀόρ. *ἐγρόμην*, ἀφυπνίζομαι, *ἐυῶπις-ιδος* (εὔ-οπ-) εὐόφθαλμος, *ἦ ἠγήσαιτο* ἀναφ. τελ., τί σημ.

ἡγοῦμαι+δοτ.;—115-8 ἔπειτα συνέπεια τοῦ ἄλλ' ἐνόησε 112: τότε; βασιλεία θ. βασιλόπαις, μετὰ+αἰτ. πρὸς, ἁμαρτάνω τινός, τὸ ἀσύνδ. ἀντίθεσιν, δίνη στρόβιλος τῶν ὑδάτων, πρβλ. δινήεις 89, αὔω, αὔσω, ἄνσα, φωνάζω, μακρὸν μεγαλοφώνως, ἐπὶ διὰ τοῦτο, δῖος θ. δῖα α 14, ἐξόμενος ἀνακαθίσας, ὄρμαινω κ. φ. κ. κ. θ. ε 365.—119-26 ὥμοι ἐγὼ ἄχ καυμένος!, τέων τῶν τίνων, πρβλ. ἐνικ. τοῦ, τῶ, βροτὸς α 32, ε 45, ἰκάνω, ἴκω, ἦκω, αὔτε πάλιν, ὅπως καὶ ἄλλοτε, ἦ ἀληθῶς, ἦ ἄρα ἄρα, ὑβριστῆς (ὑπέρ, super, super-bus) ὁ καταχρῶμενος τὴν ὑπεροχὴν του, ὑπερόπτης, ἀτάσθαλος, νόος ἄ. αἰσθήματα, καρδιά, θεοδδῆς (θεοῦς-δεδιώς, θεοδ-ῆς) θεοφοβούμενος, ἦ (ἦε) ἦε δύο ἐρωτήσεις αὐτοτελῶς, ἄλλως διπλῆ ἐρώτησις, ὡς μία ἐκφερομένη, διὰ τοῦ: ἦ (ἦε)-ἦ (ἦε), ἀττ. πότερον-ἦ, ἀντὶ θ. (αὔω 117) φωνή, θῆλυς ε 467 γυναικεία (λεπτή, λιγυρά, διαπεραστική), ἀμφήλυθῆ με (ἦλυθε) μοῦ ἐπληξε τὰ δύο ὄτά μου, ὡς κουράων γεν. ἀφαιρ. ὡς ἀπὸ κορασίων, ἔχουσι κατοικοῦσι, κάρηνον κ. κάρη α 90 κορυφή, αἰπεινὸς β κ. αἰπὺς α 11, πῖσος οὐ. (πιδύω ἀναβρύω, πῖδ-σος, πῖδ-αξ) τόπος ὑγρός, λιβάδιον, ποιήεις β (ποίη, πόα) ποώδης, χλοερὸς, ἦ νύ που ἀναμφιβόλως λοιπὸν ἂν δὲν ἀπατῶμαι, συνέπεια τοῦ 122, αὐδήεις β ε 334, αὐτὸς προσωπικῶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν παθητικὴν ἐντύπωσιν τῆς ἀκοῆς, πειρήσομαι ὑποτ.

85-126. 89 σεῦαν ὅταν ἀποζευχθῶσι τὰ ζῶα καὶ δεχθῶσιν ἐν κύτλημα ἐπὶ τῶν νότων, τρέχουσι πρὸς τὴν βοσκήν.—97 δεῖπνον α 121.—100 κρηδέμνον α 334.—101 μολπῆς καὶ ἐνταῦθα τὸ ἄσμα θὰ ἦτο ἑυθμικὸν ε 61.—101 λευκώλενος τὸ ἐπίθ. μαρτυρεῖ ὅτι ἡ χεῖρ, τοῦλάχιστον ὁ πῆχυς, ἦτο γυμνή, ὁ πέπλος ἄρα ἦ τὸ φᾶρος τῶν γυναικῶν δὲν εἶχον χειρίδας οὐδ' ἐκάλυπτον τὰς χεῖρας.—102 Ἄρτεμις θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς, ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, προσωποποιία τῆς σελήνης· ὡς θεὰ τοῦ καθαροῦ φωτὸς εἶναι παρθένος ἀγνή μὴ γνωρίσασα τοῦ ἐρωτος τὰς κηλίδας, ὡραία καὶ ὑψηλὴ ὑπερβάλλουσα τὰς συντρόφους Νύμφας, ὡς ἡ σελήνη τοὺς συνοδεύοντας ἀστέρας· ἀγαπᾷ τὴν ἀγροτικὴν φύσιν· καὶ ὡς τοξότις (βέλη αἱ ἀκτῖνες τῆς σελήνης) ἀγαπᾷ τὴν θήραν ἀγρίων θηρίων, κάπρων καὶ ἐλάφων.—103 Ἐρύμανθος ὄρος τῆς ἀρχαίας Ἀρκαδίας· ἀμφοτέρω τὰ ὄρη ἦσαν πολυθρόλητα ὡς πλούσια θηραμάτων (πρβλ. καὶ τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον).—105 αἱ Νύμφαι α 14 εἶναι θεότητες πηγῶν, δένδρων, ἁλῶν, λειμώνων, ἄντρων, ὄρεων (προσωπ. τῶν αἰωνίως θεόντων ὑδάτων

ἢ τοῦ ὕγρου χυμοῦ τοῦ ζωογονοῦντος πᾶσαν γήινην βλάστησιν' ὅθεν καὶ κοῦραι Διὸς ὡς ἔχουσαι τὴν ἀρχὴν ἐκ τῆς βροχῆς τοῦ Διός): ἐκεῖ κατοικοῦσι, λούονται, ἄδουσι, χορεύουσι, ἐργάζονται καὶ ἐπικοινωνοῦσι φιλίως πρὸς τοὺς ἀνθρώπους: καὶ δὴ αἱ τῶν κρηνῶν καὶ τῶν γλυκῶν ὑδάτων καλοῦνται *Κρηναίδες*, *Ναΐδες* κ. *Ναΐάδες*, τῶν ἀλμυρῶν ὑδάτων *Νηρηίδες*, τῶν ἁλσῶν *Ἀλσιήδες*, τῶν ὀρέων *Ὀρειάδες* καὶ *Ὀρεσιάδες*, τῶν δένδρων *Δρυάδες* (γεννώμεναι ἅμα καὶ ἀποθνήσκουσαι μετ' αὐτῶν, ὅθεν καὶ *Ἀμαδρυάδες*), τῶν ποταμῶν *Ποταμίδες*, τῶν ἄντρων *Ἀντριάδες*.—*αἰγίοχος* ε 103.

127-9 *ὑπεδύσετο* μεικτ. ἄορ. ἐξετερύπωσεν ἀπὸ τοὺς θάμνους, τὸ ἀντίθ. ε 476, 481, *κλάω* κόπτω (*κλάσμα*, ἀροτοκλασία), *πτόρθος* ἄ. βλαστός, κλάδος, *φύλλων* γεν. περιεχομένου: κλάδον φυλλοβριθῆ, *θύομαι* σφίζω, φυλάττω, σκεπάζω (ἀλλὰ *θύσαι* ἡμᾶς), *μήδεα* οὐδ. αἰδοῖα, φῶς φωτός, ἄ. ἀνῆρ, *χρῶς* ε 455.—130-6 *βῆ ἔμεν* 15, *ὄρεσιτροφος* ὄρεσιβίος, *ἀλκή*, δοτ. μτπλ. *ἀλκί*, (ἀλέξω ἀποκρούω) ἀμυντικὴ δύναμις, *εἶς* εἶσι, *ἀήμενος* ε 475 ὑπὸ τῶν ἀνέμων, *ὄσσε* ε 151, *δαίομαι* ε 61: εἶναι κατακόκκινοι, ἀστράπτουν, ἐν ἐντὸς τῆς κεφαλῆς, τῶν κόγχων, *μετέρχεται* +δοτ. εἰσορμᾶ μέσα εἰς, *οἶς* οἶος (οἶς), ἄττ. οἶς, πρόβατον, *ἀγρότερος* ἀγροδίαιτος, ἀγρῖος, ἢ κατὰλ.-τερος (συγκρ.) δηλοῖ ἀντίθεσιν μεταξύ ἀγροῦ καὶ οἴκου (οἰκοσίτων ζώων), πρβλ. *δεξιτερός*, ἀριστερός, *κέλομαι* ε 98, δὲ αἰτιολ., *δόμος* ἄ μάνδρα, στάνη, *πυκινὸς* ὁ στερεός, ἀσφαλῆς, *καὶ* ἐπιδ. καὶ δὴ καί, *πειράω* κάμνω ἀπόπειραν, προσβάλλω, ἢ μτχ. τελ. εἰς τὸ ἐλθεῖν, *μῆλα* οὐδ. αἰγοπρόβατα, *ἔμελλε* μοιραίως ὄφειλε (δὲν ἠδύνατο ἄλλως νὰ γίνῃ), *μίσγομαι* ε 378, *πῆρ* α 6, *χρηῶ* ε 189, *ἔκαπε* μίν, αὐτόθι.—137-41 *σμερδαλέος* ὁ φρικαλέος, κτγρ., *κεκακωμένος* αἰτιολ. ἐπειδὴ εἶχε παραμορφωθῆ, ἀσχημίσει, *ἄλμη* ε 53, *τρέω* φεύγω περίτρομος (ὁ *τρέσσας*), *ἄλλυδις ἄλλη* ε 71, *ἠιών* ε 156, *προέχω* προεξέχω, *φρένες* α 42, *ἐν φρεσὶ τῇ* ἐπιμ., *ἔκ εἴλετο γυίων* α 192, *στῆ* ἔμεινεν ἀκίνητος, *σχομένη* κρατηθεῖσα εἰς τὴν θέσιν, *ἄντα* (ἀντί) μὲ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς αὐτόν, ἀντιμέτωπος, χωρὶς νὰ ἀποστρέψῃ τὸ πρόσωπον.—141-7 *μερμηρίζω* ε 354, *λίσσομαι*, *ἐλισάμην* κ. *ἐλιτόμην*, παρακλῶ (λιτὴ) παράκλησις, *λιτανεύω-εἶα*, *εὐῶπις* 113, *λαβὼν γούνων*, *αὐτως* (αὐτός, ὁ τόν. αἰολ.) μόνον οὕτω, ἀπλῶς μόνον νὰ παρακαλέσῃ, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ γούνων *λαβὼν*, ἐπεξ. ὑπὸ ἀποσταδὰ μείλ. ἐπ., *ἀποσταδὰ* (-δὸν) ἔξ ἀποστάσεως, μακρόθεν, *μείλιχος-χιος* (μειλίσσω γλυκαίνω) γλυκύς, *ἔπος* α 31, *εἰ δείξειε πόλιν* κτγρ. πρότασις εὐχῆς (ἄχ νὰ

ἐδείκνυε!) ἀναπτύσσουσα τὸ περιεχόμενον τοῦ *λίσοιτο*, ἐντεῦθεν πλ. ἔρ. ἐξ ἐννοίας ἀποπείρας, 145=ε 474, *λίσσεσθαι* ἔπεξ. τοῦ *ὤς*, (δεδιότα) *μή, χολόομαι* ἐξοργίζομαι, *λαβόντι* τίς μτχ.; — 148-52 *κερδαλέος* β εὐφυής, πονηρός, μὲ σκόπιμον ὑπολογισμόν, ὑστερόβουλος, *γουνόομαι κ. γουνάζομαι* κυρ. ἄπτομαι τῶν γονάτων, περιβάλλων τὰ γόνατα διὰ τῶν χειρῶν παρακαλῶ, ἐνταῦθα: ἰκετεύω θερμότατα, *ἄνασσα* κυρ. περὶ θεαινῶν: βασίλισσα, Μεγαλειοτεύω θερμότατα, *τάχη, θεὸς θ.*, *ἔσσι* εἰ, *τοί* ἐξ ἐκείνων οἱ ὅποιοι, *εἶσκω* (Ἔικ·, Ἔέ-Ἔοικ-α, κ. *Ἔικ·, Ἔε-Ἔί(κ)-σκω*) παρομοιάζω, *ἀγχιστα* ὃ κατὰ προσέγγισιν: σὲ εὗρίσκω ὁμοιοτάτην, *μέγεθος* ἀνάστημα, μεγαλεῖον παραστάσεως, *φνῆ* ε 212.—153-9 *ναιετάω* 4, α 51, *χθῶν* θ. γῆ (ὑποχθόνιος), *τρὶς* ἐπιτ. τὸ *μάκαρες*, πρβλ. *τρισόμβριος, τρισάθλιος...*, *κασίγνητος* ἄ. (κᾶσις ἀδελφὸς-γεγονὸς) ἀδελφός, *θυμὸς* α 4, *λαίνω* θερμαίνω, εὐφραίνω (διότι ἡ χαρὰ θερμαίνει), ὄντως, ἐπιταχύνουσα τὴν κυκλοφορίαν, ἐν ᾧ ἡ λύπη παγώνει), *εὐφροσύνη* εὐφροσύνη, *-ναι* εὐφρόσυνα συναιοτήματα, *σεῖο-σέο σεῦ* (σοῦ) -σέθεν, *λεύσσω* (λευκ-ὸς) βλέπω, ἡ μτχ. χρόν. ἀντὶ δοτ. πρὸς ἔξαρσιν τοῦ πράγματος, *θάλος* οὐ. (θάλλω) θαλερὸς βλαστός, βλαστάρι, ἄνθος, *εἰσοιχνέω* θαμ. τοῦ *εἰσοίχομαι*: συχνὰ πυκνὰ ἐμβαίνω εἰς τὸν χορόν, τὸ θηλ. κατὰ σύνεσιν πρὸς τὸ *θάλος*, *αὐ* ἀφ' ἑτέρου, ἐν ἀντιθ. πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς ἀδελφούς, *ἔξοχον* ἐπιτ. τὸ *μάκαριος* (μάλιος), *κῆρ* ε 36, *ἄγομαι* 28, ἡ ὑποτ. + *κέν*=μέλ. ὄρ., *βρίθω-σω σα-βέβριθα*, εἶμαι βαρὺς, ζυγίζω βαρύτερον, ὑπερισχύω, *ἔδνα* κ. *ἔδνα* τὸ πάλαι: τὸ ἀντίτιμον, δι' οὗ ἠγόραζε τις τὴν νύμφην, εἶτα τὰ γαμήλια δῶρα, χάριτες τοῦ ἀρραβῶνος, πρὸς τε τὴν νύμφην καὶ τοὺς οἰκείους: ὑπερθεματίσας τοὺς ἀνταγωνιστάς, ὑπερισχύσας διὰ τῶν γαμηλίων δώρων. — 160-9 *τοιόνδε* οἷα εἶσαι σύ, *σέβας* οὐ. ὄνομ. κ. αἰτ. θαυμασμός, κατάπληξις, *δῆ ποτε* ἤδη ποτὲ (κατὰ τὸν εἰς Τροίαν πλοῦν 164), *Δήλῳ* τοπ., *ἔρνος* οὐ. (ἔρ-νυμι) τρυφερὸς βλαστός, φυντάνιον, *νέος* νεαρός, *ἀνέρχομαι* ὑψηλῶν· ἡ σειρὰ τῶν λ.: ἐνόησα δῆ ποτε Δήλῳ παρὰ βωμῶ Ἄπ. τοῖον νέον ἔρνος φοίνικος ἀνερχόμενον, *ἔσπετο*, ἔπεσθαι, ἦτο ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου, *λαδς* στρατός, *τὴν δδὸν* σύστ. ἀντικμ. κατ' ἐκεῖνο τὸ ταξειδίον (τὸν εἰς τὴν Τ. πλοῦν), *ἧ δῆ* κατὰ τὸ ὅποιον ὅπως γνωρίζει ὁ κόσμος ὅλος, *κῆδεα* α 244, *μέλλεν* ἐπέπρωτο, ὡς δ' *αὐτως* ὡσαύτως δὲ (ἐκ τῶν: ὁ(ς)-οὔτος κ. αὐτός), *τέθηπα*, ὑπροετέθηπα, ἀόρ. *ταφῶν* (ἐκ τῆς ῥ. *θαφ·, ταφ·, θάμβος*), μένω ἐκθαμβος, *ἔχω* ἀπολιθωθῆ ἐκ καταπλήξεως, *δῆν* α 203, *δδρυ* ε 162 στέ-

λεχος, *ἀνήλυθεν* ἐφύτρωσεν, ἐξεπετάχθη, ὡς ὅπως, *ἀγαμαι* θαυμάζω, *τέθηπα* εἶμαι ἐνεός, μένω μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα, ἡ ἔννοια ἐπανέρχεται εἰς 161, *αἰνώς* α 208, *δέδδια*, μᾶλλον δέδ-*φια*, *ικάνει με* μὲ ἔχει εὖρει, πλήξει, *δέ με* παρατάσις ἀντὶ ἐνδ. πρ.—170-4 *οἴνοψ* α 183, *χθιζός* β χθισινός, κτηρ. χθές, *τόφρα* ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ (τῶν 20 ἡμερῶν), ἕως δὲ τὴν στιγμὴν ταύτην, *κῦμα* περιλ., *φόρει* θαμ. ἔφερε τῆδε κἀκείσε, *θύελλα* (θύω φυσῶ μανιωδῶς, ἔξ οὗ κ. θυμός), *κραιπνός* β ε 385, *κάββαλε* (κάτ-βαλε, ἐπίσης *κάππεσε*, *κάλλιπε*) ἔρριπεν, ἐπέταξεν, *δαίμων* κακός τις δαίμων, *ὄφρα* τελ., *ἔτι κακὸν* καὶ ἄλλα κακά, *τῆδε* ἐδῶ δά, *καὶ* ἐπιδ., *ποῦ* ἴσως, *δίω-μαι* οἴομαι, *παύσεσθαι* ὑποκ. κακόν, *τελέουσι* μέλ., *πάροιθεν* πρότερον.—175-9 *ἐλαίρω* ἐλεῶ, *ἐς πρώτην σέ*, *μογέω* ε 223, *τήνδε* τὴν πόλιν τοῦ τόπου ἐδῶ (διότι δὲν βλέπει τὴν πόλιν), *ἄστν* τὸ σύνολον τῶν κατοικιῶν τῆς πόλεως, *πόλις* τὸ μόνιμον κέντρον τῆς κατοικημένης περιοχῆς (δήμου ἢ γαίης), *ῥάκος* οὐ. (*ῥήγγνυμι*) ἐσχισμένον καὶ ἐφθαρμένον ἔνδυμα (κουρέλι), *ἀμφιβάλλομαι* περιβάλλομαι, *εἴ που* εἰάν ἴσως, ἐφ' ὅσον τυχόν, *ἔχες* εἶχες (ῥάκος τι ὦς), *εἴλυμα* (εἰλύω ε 403) περιτύλιγμα, *σπεῖρον* ε 318 ἔνδυμα, ῥοῦχον.—180-5 *μενοινάω* (μένος σφοδρὰ ἐπιθυμία, *μενεαίνω* ε 341) ζωηρῶς ἐπιθυμῶ, *ποθῶ*: ὅ,τι ποθεῖ ἡ ψυχὴ σου, *οἶκος* οἰκογένεια, *ὀπάζω* (ὀπαδός, *ἔπομαι* sequor, παρέχω ὡς ὀπαδόν,) χαρίζω, *ὁμοφροσύνη* (συζυγικὴ) σύμπτωσις, ἁρμονία, *ἔσθλος* α 95, *οὐ μὲν γὰρ* (ἔστι) διότι ἀληθῶς δὲν ὑπάρχει ἄλλο, *ἀρείων-ον* συγκ., ὑπρθ. ἄριστος (ἀρε-τή),: ἐξαισιώτερον, θειότερον, *ὄθ'* ὅτε, ὁ ἢ μετὰ τὸ προεξαγγ. *τοῦ γε*, διασαφούμενον διὰ τοῦ *ὄτε...*, πλεονάζει, μεῖζις δύο συντάξεων: *τοῦ γε*, *ὄτε...* καί: ἢ *ὄτε*, *ὁμοφρονέοντε νοήμασιν* ἔχοντες μίαν γνώμην, *ἔχω* οἶκον διευθύνω, ἐπιμελοῦμαι, *ἄλγεα* φαρμάκια, *δυσμενής* ἐχθρός, *χάρμα* οὐ. πηγὴ χαρᾶς, *εὐμενέτης* ἀ. εὐμενής, φίλος, *ἐκλυον* ε 445 γν. ἀόρ.: ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι αἰσθάνονται αὐτὸ, λαμβάνουσι πεῖραν αὐτοῦ (τῶν ἀγαθῶν τῆς συζυγικῆς ἁρμονίας). — 186-93 *ἀντίον ἠΰδα* ε 28, *κακός* κοινός, ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, *αὐτὸς* (οὐδεὶς ἄλλος) μόνος, *ἄλβος* εὐδαιμονία, *ἔσθλοι* εὐγενεῖς, *ὄπως ἐθέλῃσιν* ἄνευ τοῦ *κέν*, *καὶ σοί*, *ποῦ* ὡς νομίζω, *τάδε* τὴν τωρινὴν κακὴν σου τύχην, *ἔμπης* ε 205, **τλάω* ε 178, *τετλάμεν* ἀπρμφ. ἀόρ. ἀντὶ *τλήναι*, προσκτ. *τλήθι* κ. *τέτλαθι*,: νὰ ὑποφέρῃς καρτερικῶς, νὰ ἐγκαρτερήσῃς ὅσονδῆποτε πικρὰ καὶ ἂν εἶναι αὕτη (ἔμπης), *ἐπεὶ* ἐπαναλαμβάνει τὰ ἐν 187, διακοπέντα ἐκ τῆς παρεκβάσεως τῶν περὶ Διός, *δεύομαι* δέομαι, *οὖν* φυσικά,

τεο-τευ (του) τινός, *ἐπέοικε* εἰκός ἐστι, προσήκει, ὦν μὴ δεύεσθαι, μεταλαμβάνειν, τυγχάνειν, *ἰκέτην* ὑποκ., *ταλαπειρίος* (τάλα-πεῖρα, ὅς πολλὰς ἔτλη πείρας) ὁ ὑποστὸς πολλὰς δοκιμασίας, πολυπαθής, πολυβασανισμένος, *ἀντιάω* (ἀντί) συναντῶ: ἐάν τις συναντήσῃ ἡμᾶς.—194-7 *ἐρέω* ἐρῶ, *λαοὶ* οἱ κάτοικοι, *τῆνδε* 117, *μεγαλήτωρ* ε 81, *κάρτος* κράτος, ἡ βασιλικὴ ἐξουσία, *βίη* ἡ κυριαρχικὴ ἐπιβολή, *ἔχεται* ἀσκεῖται, *ἐκ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ*, *Φαιήκων* ἀντικμ. ἐκ τοῦ κράτος· βίη.

127-97. 135 *εὐπλόκαμος* α 86.—138 *ἐπ' ἠϊόνας προουχούσας* πρὸς τὴν θάλασσαν, διότι ὁ ᾽Οδ. προήρχετο μᾶλλον ἐκ τῶν μεσογειῶν ε 470, τὰ δὲ κοράσια εὗρισκοντο μᾶλλον παρὰ τὴν ἀκτὴν 94.—142 *γούνων λαβῶν* σημειῶν θεομῆς ἰκεσίας, διότι τὰ γόνατα ἐθεωροῦντο ὡς ἡ ἔδρα τῶν σωματικῶν δυνάμεων, τῆς ζωῆς.—159 *ἔδνα* α 277.—162 *Δῆλος* γενέθλιος τοῦ ᾽Απόλλωνος καὶ τῆς ᾽Αρτέμιδος, ὅπου πρὸς τιμὴν αὐτῶν ἐτελοῦντο τὰ Δήλια· ὁ βωμὸς θὰ ἦτο ἐν ὑπαίθρῳ ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ τεμένους, πλησίον τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε καὶ ὁ φοῖνιξ, δεικνύμενος καὶ ἐν τοῖς ὕστερον χρόνοις ὡς ἱερὸν λείψανον τῆς ἀρχαιότητος, διότι ἀπ' αὐτοῦ κρατηθεῖσα ἡ Δητὴ ἔτεκε τοὺς δύο θεοὺς· τὸ καινότερον τοῦ δένδρου, μετενεχθέντος εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ Φοινίκων, ὡς δηλοῖ τὸ ὄνομα, καὶ τὸ εὐθυγενὲς τοῦ στελέχους μανθάνομεν ἐκ τοῦ χωρίου τίνας ἐντυπώσεις θαυμασμοῦ προκάλεσεν ἐν Ἑλλάδι.—*βωμὸς* τόπος, ἐφ' οὗ γίνεται ἡ θυσία πρὸς τιμὴν θεοῦ τινος. Ἐκ τῆς συνηθείας νὰ προσφέρωνται αἱ θυσίαι ὑπὸ τῆς οἰκογενείας πάντοτε ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐσηματίσθη διὰ τοῦ χρόνου ὕψωμα τέφρας, ὁ βωμὸς, τὸ κέντρον τῆς λατρείας, οἷος ἐσώζετο ἐν ᾽Ολυμπίᾳ ἔχων περιφῆρειαν 132 ποδῶν καὶ ὕψος 32· ὕστερον οἱ βωμοὶ κατεσκευάζοντο ἐκ χορτοπλίνθων ἢ πλίνθων ἀτέχνως σωρευομένων· βραδύτερον ἐκτίζοντο ἢ ἀπετελοῦντο ἐκ μεγάλων λελαξευμένων λίθων, ποικίλων σχημάτων καὶ μεγεθῶν, ἐνίοτε καὶ ἐκ φυσικοῦ βράχου· τὰ θύματα ἐσφάζοντο ἐπ' αὐτοῦ, τὸ αἷμα ἐχύνετο κάτω περιλοῦον αὐτόν, ἀνήπτετο ἐπ' αὐτοῦ πυρὰ καὶ ἐπὶ ταύτης ἐψήγετο τὸ θῦμα, τῶν θεῶν συνήθως γενομένων τῆς κνίσης.—165 *κακὰ κήδεα* μάλιστα κατὰ τὴν ἐπάνοδον.—172 *᾽Ωγγύγη* α 50.—181 *ἄνδρα* τὸ ὄνειρον τῆς Ἑλληνίδος ἦτο ἡ ἀποκατάστασις καὶ ἡ ἐκ τοῦ γάμου ἀποκτησις τέκνων.—187 *κακὸς* α 411.—188 *Ζεὺς...* ὡς ἑυθυμστῆς τῆς Μοίρας α 33.

198-200 ἦ ε 28, *κέλευσε*+δοτ. ἐφώναξε πρὸς, *πόσε* ποῖ, ἦ

ἀλήθεια, *μή που* μήπως τάχα, αἰτ. ἄρα μή, ἢ ἀπόκρισις προσδοκᾶται ἀποφ., *φάσθε* φαστέ, νομίζετε, ἔμμεναι τόνδε, *τινὰ* κτηρ.—201-5 *διερός* β (διαίω-ζάω, διαίτα τρόπος τοῦ ζῆν) ζωντιανός, *γέννηται* ἢ ὑποτ. τὸ προσδοκώμενον=γενήσεται, *δηιοτῆς* θ. (δαίος (δαίω) ὁ καίων, ὁ πολέμιος) ἐχθρα, ἐχθρικά διαθέσεις· ἢ σύνταξις: οὗτος ἀνήρ, ὅς κεν ἵκηται..., οὐκ ἔστι διερός βροτὸς (ζῶν=οὐ ζῆ) οὐδὲ γένηται: ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, ὅστις θὰ τολμήσῃ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν χώραν τῶν Φ. μὲ ἐχθρικάς διαθέσεις, δὲν ζῆ (δὲν ἐγεννήθη ἀκόμη) οὔτε θὰ γεννηθῆ, *φίλοι* (εἰμὲν ἐσμέν), *ἀπάνευθε* α 190, *πολύκλυστος* 2 (κλύζω) πολυκύμαντος, πολυτάραχος, *ἔσχατοι* εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κόσμου, *ἐπιμίσγεται* ἔχει ἐπιμειξίαν, ἐπικοινωνίαν, *ἄμμι* αἰολ. ἡμῖν, ὄνομ. *ἄμμες*, αἰτ. *ἄμμε*, δωρ. *ἄμές*.—206-10 (οὐχί!) *ἀλλ' ὄδε*, *δύστηνός* (α 55) *τις*, παρὰθ. εἰς τὸ ὄδε: κάποιος δυστηγής, *ἀλώμενος* ε 336, εἰς τὸ *ἰκάνει*, ἀντίθ. εἰς τὸ *δηιοτῆτα φέρων* 203, πρβλ. καὶ *δύστηνος*, *κομέω* (κ. κομίζω) περιποιοῦμαι, πρβλ. *ἵπποκόμος*, *γηροκομῶ*..., *πρὸς Διὸς* (προέροχονται) ἐκ μέρους τοῦ Διός, ὅστις τρόπον τινὰ στέλλει αὐτοὺς εἰς τὸν κόσμον, *δόσις* δῶρον, *φίλος* παθ. ἀγαπητός, ἢ φράσις παροιμ.: καὶ ὀλίγη καὶ εὐπρόσδεκτος, ὅσον μικρὰ καὶ ἂν εἶναι, εἶναι ὅμως τόσον εὐάρεστος, *ὄθι* ὅπου, *ἐπὶ ἔστι* ἢ ὅλη φράσις ε 443.—211-6 *ἔσταν* ἔστησαν, *κέλευσαν* ἐφώναζαν, ἐνεθάρρουναν, *κὰδ εἶσαν* καθεῖσαν (ἔβαλον νὰ καθίσῃ), ἐτοποθέτησαν, ὠδήγησαν, *ἐπὶ σκέπας* εἰς τόπον προφυλαγμένον (ἀπὸ τοῦ ἀνέμου), ὑπήνεμον, *παρ' ἔθθηκαν* ἐτοποθέτησαν πλησίον, *ἄρα* πρὸς τούτοις, *φᾶρος* ε 230, *εἶματα* παρὰθ. ἵνα περιβληθῆ, 215=79, *ἀνώγω* κ. *ἄνωγα* α 269, ε 139, *ἄρα* ἀκολούθως, *ῥοαὶ* ῥεῖθρα, ῥεῦματα, τοπ.—217-23 *μεταυδάω* λέγω ἐνώπιον, ἐν μέσῳ ἄλλων, *ἀπόπροθεν* μακρὰν, *σιτῆτε* ἄ. παραμερίσατε, *οὔτω* δεικνύων διὰ τῆς χειρὸς τὴν θέσιν, *ῥφρα* ἕως ὅτου, ἀποκλίνον καὶ εἰς τελ. σημ., πρβλ. *ἦος* 80, *αὐτὸς* μόνος, ἄνευ τῆς βοηθείας σας, *ἀπολούσομαι* ὑπικτ., *ἀλοιφή* τὸ μύρον, *ἀπὸ χροδὸς* μακρὰν τοῦ σώματος, *δηρὸν* ε 396: διότι πολὺν καιρὸν τὸ σῶμά μου ἔχει νὰ ἴδῃ μύρον, *ἀντην* ἄντα 141, ἐνώπιόν σας, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας, *λοέσσομαι* μέλ.+ἂν, ὡς πολλάκις παρ' Ὁμ., *μετελθὼν* ἀφ' οὗ ἄπαξ εὐρέσθην μεταξύ, *ἴσαν* ἦσαν, *ἀπάνευθε* 204, *ἄρα* φυσικά.—224-6 *νίζομαι* α 112 μετὰ διπλ. αἰτ. ὡς στερητικόν, ἐκδύσεως, *ἐκ ποταμοῦ* λαμβάνων ὕδωρ ἐκ τοῦ ποταμοῦ, *ἀμπέχω* (ἀμφι-έχω) περικαλύπτω, *ἀμπέχονον*, *σμήχω* διὰ τριβῆς καθαρίζω (σμήγμα πηλός, εἶδος σάπωνος), *χνόςος* ἄ. ἄχνη, ἀφρός, *ἀτρύγετος* α 72.—

227-35 πάντα τὰ μέλη τοῦ σώματος, ὅλον τὸ σῶμα, *λίπα* 96, *ἔσσατο* ἐννυσθαι, *πόρε* ε 321, *ἀδμῆς* 109, *ἐκγέγα* ἐκγίγνομαι: γεννώμαι ἐκ, *εἰσιδέειν* κατὰ τι: εἰς τὴν θεωρίαν, *μειζων* ὑψηλότερος, *πάσσω* παχύτερος, πλεόν γεμᾶτος, *κὰδ ἦκε* ἀφῆκε νὰ χυθῶσι κάτω, *οὔλος* (*Φελ-, Φέρ-ιον*, vellus) μαλλιαρός, πυκνός (ἢ *Φελ-, ἐλίσσω*, σγουρός); *υακίνθινος* ὁ τοῦ υακίνθου, ἄνθους, *ἰδρις-ιος* (*Φιδ-, εἰδέναί*) ἐμπειρος, εἰδήμων, *δέδαεν* ἀόρ. β'. ἀναδιπλασιασθεὶς ἐκ ῥ. *δα-*: ἐδίδαξε, οἱ ἐξῆς τύποι ἀμτβτ.: *δαήσομαι*, *εδάην*, *δεδάηκα-μαι*, πρβλ. *δαίφρων* α 48, *ἀδαῆς*, *δαήμων*, *ἀδαημοσύνη*, *τελείω* τελέω, παρτάταξις ἀντὶ ἀκολουθίας, *περιχεύεται* ἀόρ. ὑποτ. περιβάλλει, ἐμβάλλει, ἐγκατασπείρει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ (*περι-*) (διὰ τῆς ἐμπαιστικῆς) ἢ ἐπιχρυσώνει, *ὡς ἄρα* οὕτως ἀκριβῶς, *τῷ* (διὰ τῆς ἐμπαιστικῆς) ἢ ἐπιχρυσώνει, *ὡς ἄρα* οὕτως ἀκριβῶς, *τῷ* (*κεφαλῇ* ἐπιμ.—236-43 *ἔξόμην* πάντοτε ὡς ἀόρ., *κίω* 84, *ἀπάνευθε* κ. ἀπομακρυνθεὶς, *θίς* 14, *θηέομαι* θεάομαι, *κλυτε* κ. *κέκλυτε* ε 445, *ἀέκητι* α 79, *οὐ ἀέκητι* λιτ. βεβαίως κατὰ θέλησιν, *ἐπιμίσγεται* 205, *ἀντίθεος* ἰσόθεος, *δέατο* ἀορ. ῥ. μόνον ὁ τύπος οὗτος: ἐδόκει, ἐφαίνετο (*δε-, δέε-λος* δηλος, συγγενὲς τῷ *δοάσατο* 145), *δῆ* ναί, ἀλήθεια, *ἀεικέλιος* 3 (*ἀεικής*, (*ἀ-ἔοικα*) ἀττ. αἰκῆς-145), *δῆ* ναί, ἀλήθεια, *ἀεικέλιος* 3 (*ἀεικής*, (*ἀ-ἔοικα*) ἀττ. αἰκῆς-145), *δῆ* ναί, ἀλήθεια, *ἀεικέλιος* 3 (*ἀεικής*, (*ἀ-ἔοικα*) ἀττ. αἰκῆς-145), *κία-κίω-ομαι* δυσειδής.—244-6 *αἰ* αἰολ. εἰ, ἐν εὐχῇ *αἰ* γὰρ εἶθε, *τοιόσδε* τοιοῦτος δά, τόσον ὥραϊος, ὅσον οὗτος, *κεκλημένος* εἴη νὰ ἐκαλεῖτο, νὰ ἔφερε τὸ ὄνομα, διαφέρει δὲ τοῦ ἀπλοῦ συνδ. εἶναι, διότι τὸ καλεῖσθαι δηλοῖ οὐ μόνον τὴν ὑπαρξίν τῆς ἰδιότητος, ἀλλὰ καὶ τὴν γενικὴν αὐτῆς ἀναγνώρισιν, *πόσις* α 15, κτρω. *ἀνδάνω* (ἡδύς), *ἄδον* κ. *εὔαδον*, *ἔαδα*, ἀρέσκω, *καὶ οἱ ἄδοι* συνδέεται πρὸς τὸ *ραιοτάων*: ὅστις νὰ κατόκει ἐνταῦθα καὶ εἰς ὃν νὰ ἤρεσκε (καὶ *ῥ* *ἄδοι*), 246=209.—247-50 *ἄρα* φυσικά, εὐθύς, *κλύον* ἀόρ., *μάλα* προθύμως, *ἄρα* ἀκολουθῶς, εὐθύς, *ἦτοι* μὲν, ἢ ἀντίθ. αὐτὰρ 251, *ἔσθω*, *ἔσθίω* κ. *ἔδω*, *ἀρπαλέος* ἀρπακτά, *λαιμάργος*, *ἄπαστος* (ἀστ.) πατέομαι α 124) νηστικός, *ἐδητύς* θ. κ. *ἔδωδῆ* τροφή.

198-230. 200 *δυσμενέων* πειρατῶν α 171.—203 *φίλοι ἀθανάτοισι* ε 35.—204 *ἀπάνευθε* κατὰ τὰς τότε ἀντιλήψεις ἢ Σχερία ἦτο ἔξω τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου.—*πολυκλύστω* ἐνὶ πόντῳ μόνον ἐνταῦθα παρίσταται ὡς νῆσος, πανταχοῦ ἀλλαγῶς ὡς χώρα.—207 *πρὸς Διὸς* ὅστις διὰ τοῦτο καλεῖται *ξείνιος* κ. *ἰκετή-χώρα*.—209 *φᾶρος* ε 230, *χιτῶν* α 286· λουτρὸν καὶ καθαρὰ ἐνδύματα ἦσαν τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς φιλοξενίας.—222 *γυμνοῦσθαι* μόνον κάλυμμα εἶχε τὸν κλάδον.—226 *ἔσμηχε* ἐν τοῖς ὕστερον χρόνοις ὁ λουόμενος ἐσμήχετο διὰ ὀρυμμάτων (σημημάτων),

ἐπεχόντων θέσιν σάπωνος, οἷα ἦσαν ἢ κονία (ἀλκαλική τις κόνις), νίτρον, ἀφρόνιτρον, κιμωλία καὶ ἄλλα εἶδη λεπτῆς ἀργίλλου, ἔξυμωμένα μετ' εὐωδῶν ὑλῶν (κατὰ τοὺς ῥωμ. αὐτοκρατορικοὺς χρόνους εἰσήχθη καὶ ὁ σάπων, sapo λ. κελτικῆ· οἱ ἡμέτεροι χωρικοὶ σμῆχονται καὶ διὰ κεραμιδιῶν)· μετὰ τὸ λουτρὸν οἱ Ὅμ. ἤρωες ἐπὶ λείφονται δι' ἐλαίου, εὐώδους μύρου, προσδίδοντος στιλπνὴν λειότητα εἰς τὸ δέγμα καὶ εὐωδίαν εἰς τὸ σῶμα.—231 *ὕακινθος* οἱ ἀρχαῖοι διὰ τῆς λ. ἐνόουν ποικίλα ἄνθη ἢ φυτά, τὴν Ἴριν, τὸν *gladiolum*, τὸ αἰάντιον (δελφίνιον τοῦ Αἴαντος) καὶ τὸν κυρίως ὑάκινθον (διατσέντο)· ὁ Ὅμ. ἐνόει πιθανῶς ἐν τῶν δύο τελευταίων, τῶν μόνων ἐχόντων πυκνὴν τὴν ταξιανθίαν. Ἐπιστεύθη ὅτι ἄλλοτε ἦτο ὠραιότατος βασιλόποις τῆς Λακωνικῆς, φίλος τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐφονεύθη ἐν δισκοβολίᾳ· ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ὑακίνθου ἀνεβλάστησε τὸ ὁμώνυμον ἄνθος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον ὅτι ἀνεγίνωσκον τὸ ἀρχικὸν γράμμα Υἢ ἢ τὸ θρηνώδες ἐπιφώνημα ΑΙΑΙ ἢ ΑΙ, τὰ ἀρχικά γράμματα τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος, ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ ὁποίου κατ' ἄλλους μύθους προῆλθε τὸ ἄνθος· ἐνταῦθα ἔχει χρῶμα σκοτεινόν.—233 *Ἡφαιστος* υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, χυλὸς ἐκ γενετῆς, θεὸς τοῦ πυρός καὶ τῶν μετάλλων (ἐπειδὴ τὸ πῦρ μαλάσσει αὐτὰ καθιστᾶ ἐπιδεικτικὰ κατεργασίας), θαυμάσιος καλλιτέχνης.—*Παλλὰς Ἀθήνη* ὡς ἐφευροῦσα καὶ προστατεύουσα πᾶσαν εἰρηνικὴν ἐργασίαν ἐτιμᾶτο ἕστερον ὡς *Ἐργάνη*.—241 *ἀντιθέοισιν* οὗς ἄλλως οὐδεὶς θνητὸς πλησιάζει 205.—243 *θεοῖσιν ἔοικεν* ἐντεῦθεν τὰ ἐπίθ. *ἀντίθεος*, *ἰσόθεος*, *θεοῖς ἐπιείκελος* διὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος, τὴν ῥώμην· τὸ κάλλος, τὰς πνευματικὰς ἀρετάς.

251-4 *ἄρα* δηλαδὴ, *κρατερῶν* 1 ὁ ἔχων ἰσχυρὰς ὀπλάς, νύχια, *ἄν* (ἀνὰ) *ἔβη*, *ἔπος ἔφατ'* ἐκ τ' *ὀνόμαζεν* ε 181.—255-7 *ῥροσο κ. ῥροσο* ἄρρ. προσκτ. τοῦ *ῥρονοσθαι* α 348: ἐγένεθητι, *δὴ νῦν* τώρα πλέον, *πέμπω* συνοδεύω, *δαΐφρων* α 48, *εἰδησέμεν* μέλ. τοῦ *εἰδέναι*: ὅτι θὰ γνωρίσης, *ῥσοι* Φαιήκων.—258-61 *ἔρδειν* ἀντὶ προσκτ. 293, ὑποκ. *σύ, μάλ' ὦδ'* ἀκριβῶς οὕτως, ὅπως θὰ σοὶ εἶπω, *ἀπινύσσω* ε 342, *ῥφρ'* ἄν ἔως ἄν, ἐν ᾧ ἄν, *ἀγρούς* διὰ τῶν ἀγρῶν, τῆς ἔξοχῆς, *ἔργα* καλλιεργημένοι ἀγροί, ἔξοχικά κτήματα, *τόφρα* ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ, *ἔρχεσθαι* προσκτ., *καρπαλίμως* ε 193, *ἡγεμονέσω* προηγουμένη θὰ δείξω τὴν ὁδόν.—262-90 *ἐπὴν ἐπιβήομεν* μόλις πατήσωμεν τὸν πόδα ἐπὶ τῆς πόλεως, *πύργος* (ἔστι) πυργωτὰ τείχη, *καλὸς δὲ* αὐτοτελής πρότασις, ἀπαλλαγείσα τῆς πρὸς τὴν

ἀναφορικὴν συνδέσεως, ὡς δεικνύει τὸ *ἐκάτερθε πόλιος*, ἀντὶ : *καὶ ἧς ἐκάτερθε, εἰσιθμῆ (εἰσιέναι)* ἢ εἴσοδος εἰς τὴν πόλιν ὑπὲρ τὸν ἰσθμὸν τὸν μεταξὺ τῶν δύο κόλπων· ἢ πόλις κατὰ ταῦτα ἦτο ἐκτισμένη ἐπὶ χερσονήσου, πρὸ τῆς πόλεως δύο λιμένες βαθέως εἰσχωροῦσιν ἐκατέρωθεν εἰς τὴν χερσόνησον, ἀφήνοντες μεταξὺ αὐτῶν στενὸν ἰσθμὸν, δι' οὗ δύναται τις ἐρχόμενος ἔξωθεν νὰ διέλθῃ μεταβαίνων εἰς τὴν πόλιν, *λεπίδος* 3 στενός, *ἀμφιέλισσαι* ἀμφίκυρτοι (κατὰ τὴν πρῶραν καὶ πρῦμναν), *ἐρύομαι*, πρkm. *εἶρωμαι*, ἀνέλκομαι, : ἔχουσιν ἀνελκυσθῆ εἰς τὴν ὁδὸν (ἐκατέρωθεν αὐτῆς), *ἐπίστιον* οὐ. (*ἐπί-στ-ιον, σιῆραι*) ὁ τόπος, ὅπου ἕκαστος τοποθετεῖ τὸ πλοῖόν του, *ἐνθα* ἐκεῖ (παρὰ τὰς ναῦς), *δέ τε* ἀλλὰ καί, *ἀγορά* ὁ τόπος, ὅπου ἐκαλεῖτο ἡ ἀγορὰ τοῦ λαοῦ, *Ποσιδήιον* ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος, ἀντὶ Ποσίδειον, Ποσειδώνιον, *ἀμφίς Π.* ὀλόγυρα, *ἀραρυῖα* 70, *λᾶς* ἁ., *λᾶος*, *λᾶι*, *λᾶαν*, λίθος, πρβλ. *λα-τόμος*, *λεύω* λιθοβολῶ, *κατωρυχῆς* 2 (*κατορύσσω*) κεχωσμένος εἰς τὴν γῆν, *ῥυτὸς* 3 (*ρύω*, *ἐρύω*, σύρω) ἔλκυστός, μέγας λίθος, ὃν διὰ τοῦτο μεταφέρουσι σύροντες, *ἐνθα* ἐκεῖ, ἐν τῇ ἀγορᾷ, ὅπου καὶ τὰ πλοῖα, ἐπαναλαμβάνον τὸ *ἐνθα* 266, *ἀλέγω* φροντίζω, λαμβάνω πρόνοιαν περὶ τῆς κατασκευῆς, *κατεργάζομαι*, συνήθως μετὰ γεν., ἐνταῦθα πρὸς αἰτ., *ὄπλα* τὰ ἄρμενα τῶν πλοίων, τὰ ἐξαρτήματα (ἱστοί, ἱστία, καλῶδια, κῶπαι καὶ εὐναί : λίθοι κρεμάμενοι ὡς ἄγκυραι), *πεῖσμα* οὐ. καλῶδιον, *σπεῖρον* ἱστίον ε 318, *ἀπ-οξύνω* καθιστῶ αἰχμηρὰν τὴν κόπην εἰς τὸ ἄκρον τῆς πλάτης, δι' ἧς πλήττεται ἡ θάλασσα, *ἐρετιμὸν* ἁ (*ἐρέσσω*, *ἐρέτης*, *τρι-ήρ-ης*, *τριακόντ-ορ-ος*) κώπη, *μέλει* 65. *βιὸς* ἁ. τόξον, *φαρέτρη* (*φέρειν*) φαρέτρα, βελουθήκη, *εἶσαι* ε 175, *ἦσιν* αἶς, *ἀγαλλόμενοι* μετ' ὑπερηφάνου χαρᾶς, *πολιὸς* 3 ε 410, *τῶν* τούτων τῶν ἐκεῖ ἐργαζομένων Φαιάκων, *ἀλειίνω*, *ἀλέομαι*, *ἀλύσσω-άζω* ἀποφεύγω, *φῆμεις-ιος* θ. φήμη, λόγια, σχόλια, *ἀδευκῆς* 2 (ὁ μὴ ἐνδιαφερόμενος περὶ τινος) σκληρός, κακόβουλος, *φ. ἀδευκέα* τὴν κακογλωσσίαν, *μῆ τις* διότι τὸ *ἀλειίνω φῆμιν* ἐνέχει ἐννοίαν φόβου, *μωμεύω* (*μῶμος* ἁ. ψόγος) ψέγω, κακολογῶ, *ὀπίσσω* ἀπ' ὀπίσω, κατόπιν, ὕστερον, *ὑπερφίαλος* 2 α 134, *κατὰ δῆμον* ἐν τῇ χώρᾳ, μεταξὺ τοῦ λαοῦ, *νῦ* ἴσως, *εἶπησι* ἢ ὑπκ. προσδοκίαν : ἐρεῖ, εἶποι ἄν, *κακώτερος* τῆς κατωτέρας κοινωνικῆς τάξεως, *ἀντιβολέω* συναντῶ, πρβλ. *ἀντιάω* 193, *τίς δ' ὄδε* διακόπτει πᾶσαν ἄλλην συζήτησιν τῶν ἀνθρώπων καὶ προκαλεῖ τὴν προσοχὴν των ἐπὶ τι νέον περίεργον, δηλοῖ κατάπληξιν καὶ καθιστᾷ ζωηρὰν τὴν ἐρώτησιν : ἀλλὰ (ἄς ἀφήσωμεν τὴν συζήτησιν) ποῖος... ; τὸ *τίς κτqr*,

τοῦ ὄδε : τίς ἐστίν ὄδε, καλὸς., ὅς ἐπεται ; *νὺ* ἴσως, *οἷ* αὐτῇ ἀντι-
 διαστ. διὰ τὴν ἰδίαν, ἣ ὁποία ἐτρελλάθη δι' ὑπανδρείαν, ἧ *που* βέ-
 βαια ἂν δὲν ἀπατώμεθα, *τηλεδαπὸς* ὅ ἕκ μεμακρυσμένης χώρας,
 ξενομερίτης, ἣ γεν. ἐκ τοῦ *τινά*, *πλάζομαι* α 2, *κομίζομαι* παρα-
 λαμβάνω, περιμαζεύω, συμμαζεύω, ἧς ἔης, ἀναφέρ. εἰς τὸ ἀντικ.
τινά, οὐχὶ εἰς τὸ ὑποκ. τοῦ *κομίσσατο*, *ἐπεὶ* αἰτιολ. τὸ *τηλεδαπῶν* : ὡς
 νὰ ἐχάθησαν οἱ ἐντόπιοι, ὡς νὰ μὴ ὑπῆρχεν ἐντόπιος !, *πολυάρη-*
τος 2 (π. -ἀράομαι εὐχομαι ἐν παθ. σημ.) κ. *πολύλλιστος* ε 445 :
 πρὸς τὸν ὁποῖον ἔκαμνε χιλίας εὐχὰς τὴν ἡμέραν, ἧλθέν *οἷ* τῇ
 ἔκαμε τὴν χάριν καὶ ἦλθε, *εὐξαμένη* ἐπὶ τῇ θεομῆ παρακλήσει της,
ἔξει ἣ Ν. ὡς σύζυγον, *ἡμαῖα πάντα πάντοτε*, διὰ πάντα, προβλ.
 τὸ γαλλ. *του-jours* (*tous-jours*), *βέλτερον* (ἐστίν) συγκ. (ὑπρθ.
 βέλτιστον) πάντως, ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶναι καλύτερον (ἦλθε κα-
 λύτερα τὸ πρᾶγμα), *εἰ* ποὺ εὔρε (καὶ τοιουτοτρόπως ἡσυχάζομεν,
 διότι ἄλλως δὲν θὰ ἐλάμβανε κανένα καὶ δὲν θὰ ἡσυχάζομεν ἀπὸ
 τὴν λύσσαν της), *καυτή* ἣ κόρη, καὶ μάλιστα ἣ ἰδία αὐτοπροσώπως,
ἐποικομένη ἀφ' οὗ ἐπῆρε τοὺς δρόμους, *ἄλλοθεν* ξένον, ἐκ τῆς ἄλ-
 λοδοαπῆς, ἧ γὰρ διότι βέβαια ἣ κυρία, τὸ πρόσωπόν της, *ἀτιμάζω*
 περιφρονῶ, *τούσδε* τοὺς ἐδῶ, *κατὰ δῆμον* τοὺς ἐντοπίους, *μνάομαι*
 ὅ4, *πολέες* πολλοί, *ἐσθλοὶ* εὐγενεῖς, *ἐρέουσι* ἀναλαμβάνει τὸ εἶπρι
 275, *ὄνειδος* στίγμα, μεγάλη προσβολή, κτηρ., *νεμεσάω* α 119,
 263, *κακίζω*, *κατακρίνω*, *καὶ δ' ἄλλη* ἀλλὰ καὶ ἄλλην, *ἦτις* ὑποθ.
 ὁπριαδῆποτε, *ῥέξω* α 47, *ἦ τ'*... διασαφεῖ τὸ *τοιαῦτα*, ἔξ ὧν λαμ-
 βάνει μίαν μόνην περίπτωσιν : ἦτις ἄς ὑποθέσωμεν, φέρ' εἰπεῖν,
ἀέκητι α 79, *φίλων* τῶν προσφιλῶν της, τὴν φράσιν διασαφεῖ καὶ
 ἐπιτείνει ἣ μετ. *ἐόντων* : ἐν ᾧ ἔχει ἀκόμη τὸν πατέρα της., *μίσγο-*
μαι ἔχω συνεντευξείς, ἀναπτύσσω σχέσεις, *ἀμφάδιος* (ἀμφαδὸν-δὰ)
 φανερός, δημόσιος, νόμιμος, *ῶκα* ἐπίρ. τοῦ *ὠκὸς* ὡς *ταχὺς τάχα*,
ξυνίημι (συμμαζεύω ὅσα ἀκούω εἰς τὸν νοῦν μου) ἀκούω, κατα-
 λαμβάνω, *ἐμέθεν* ἐμοῦ, παρ' ἐμοῦ, ὁ ς. ἀναλαμβάνει τὸν 258,
πομπή ἀποστολή.—291-4 *δήω* μόνον ἐν σημ. μέλ. θὰ εὔρω, *ἄλ-*
σος ἱερὸς χώρος δειροφύτου, *αἴγειρος* θ. μαυρολεῦκη· πόθεν ἐξαρ-
 τᾶται καὶ τίς ἣ γεν. ; *κέλευθος* α 195, *νάω* ῥέω, τρέχω (κολυμβῶ,
νησος), *λειμών* (ἐστί), *ἀμφι* ὀλόγυρα, *τέμενος* οὐ. (*τέμ-νω*) τόπος
 ἀποχωρισμένος τῶν πέριξ καὶ ἀφιερωμένος εἰς θεὸν ἣ ἥρωα, ἐν-
 ταῦθα : βασιλικὸν κτῆμα, κτῆμα τοῦ στρέμματός, *άλωγ* α 193 κῆ-
 πος, ἐπίπεδον ἀγροτ. κτῆμα καρποφόρον, *τεθαλυῖα*, ἄ. *τεθληώς*,
θάλλω, κατάφυτος, κατάφορτος ἀπὸ τροφανά προϊόντα, ἀπὸ π.

μακρὰν τῆς π., ὄσσον-βοήσας ε 400.—295-6 ἐνθα ἐν τῷ ἄλσει, μείναι ἀντὶ προσκ., (τόσον χρόνον,) εἰς ὃ κεν ἕως ἄν.—297-9 ἔλπομαι ε 379 φαντάζομαι, ὑπολογίζω, ἡμεας ἐγκλ. τύπ. τοῦ ἡμᾶς, ἔμεν ἀντὶ προσκ., ἐρέομαι ἔρομαι, εἶρομαι, εἰρωτῶ, : ἐρωτῶ. — 300-3 ῥῆα ἀρίγνωτα 108, καὶ πάις καὶ παῖς ἀκόμη, παρατακτ. ἀκολουθία, νῆπιος ὁ μωρός, πάις νῆπιος νῆπιον, μωρόν, μὲν ἀληθῶς, οὐ τι δώματα οὐδεμία ἄλλη οἰκία τῶν Φ., τεύχω, -ξω-ξα, τέτευχα, ἐτύχθην, τέτυγμαί, κατασκευάζω (τεῦχος σκευός, τεύχεα σύνεργα), τοῖσι τοῖς τοῦ Ἄλκ., οἶος (ἔστί), κυρ. ἐπιφών. θαυμασμοῦ : πόσον ὠραῖος εἶναι... αἰτιολογοῦσα τὸ οὐ μὲν τι εἰοκίτα : διότι τόσον ὠραῖος εἶναι... ἢ ἀπόδοσις τῆς προτ. ἐπὶν πόλιος ἐπιβήομεν 262 ἔδει νὰ εἶναι : τότε σταμάτα, ἢ : τότε δὲν ἐπιθυμῶ νὰ παρακολουθῆς ἡμᾶς ὀπισθεν ἄλλ' ἢ παρεμβληθεῖσα τοπογραφία τῆς πόλεως 262 9, ἢ βιογραφία τῶν Φ. 270 2 καὶ ὁ εἰς ταῦτα προστεθεὶς φόβος δυσμενῶν σχολίων τῶν Φ. 273-88 ἀπεμάκρυναν τὴν ἀναμενομένην ἀπόδοσιν, ἀνθ' ἧς ἐπαναλαμβάνει 289 τὴν ἐν 258 γενομένην σύστασιν, ἢ δὲ ἀπόδοσις ἀκολουθεῖ ἐν διαφόρῳ τύπῳ ἐν 295.—303-9 δόμοι ὁ πληθ. περὶ τοῦ ὅλου οἴκου διὰ τὰ πολλὰ διαμερίσματά του, κεῦθω-σω, ἐκευθον κ. κέκυθον, κέκευθα, κρύπτω : κρύψωσι, δεχθῶσιν ἐντός, εἰσέλθης ἐντός, αὐλή ὁ μεταξὺ τῆς ἐξωθύρας καὶ τοῦ μεγάρου ὑπαίθρου χώρος, διελθέμεν ἀντὶ προσκ., μέγαρον ἢ μεγάλη τοῦ οἴκου αἴθουσα, τὸ ἐνδιαίτημα τῶν ἀνδρῶν καὶ τῆς ὅλης οἰκογενείας, ὄφρ' ἄν ἕως ἄν, ἦσται κάθηται α 108, 114, ἐπ' ἐσχάρῃ 52, αὐγῆ λάμπις, ἐν πυρὸς αὐγῇ εἰς τὴν λάμπιν τοῦ π., ἐν τῷ τόπῳ, ὄν φωτίζει τὸ πῦρ τῆς ἐστίας, 306=53, θαῦμα παράθ. εἰς ἡλάκατα ἀλιπόρφυρα, ιδέσθαι τὸ κατά τι : θαυμάσια τὴν θεάν, προκαλοῦντα τὸν θαυμασμὸν τοῦ θεατοῦ, κεκλιμένη στυλωμένη (διὰ τοῦ ἐρεισινώτου τοῦ καθίσματος), κίων ἂ. θ., δμωῆ α 147, ἦατ'(αι) ἦνται, κάθηνται, ποτικέκλιται ἔχει στηριχθῆ (ἀκκουμβῆ) πρὸς, αὐτῇ (κίονι) πρὸς τὸν αὐτὸν στυλὸν (ὥστε οἱ δύο σύζυγοι ἐκάθηντο παρ' ἀλλήλους), τῷ (θρόνῳ) ἐφήμενος ἐπάνω εἰς τὸν ὅποιον καθήμενος, οἰνοποτάζω (οἰνολότης) θαμ. πίνω συχνὰ οἶνον, ἀθάνατος ὡς ἀναστροφῆ.— 310-2 παραμείβομαι, παρέρομαι, προσπερνῶ, τὸν Ἄλκ., βαλλέμεν ἀντὶ προσκ. βάλλε τὰς χεῖράς σου περὶ τὰ γόνατα, περιπτύσσου..., ἡμετέρης ἐκ τῆς οἰκογενειακῆς γλώσσης, διότι καὶ τίνας συνυπονοεῖ; νόστιμος ὁ τῆς ἐπανόδου, νόστιμον ἡμαρ α 9, χαίρων πρὸς μεγάλην σου χαρὰν, καρπαλίμως ε 193, εἰ καὶ καὶ εἰ.

231-312.262 *πύργοι* προεξοχαὶ τοῦ τείχους τρίγωνοι, τετράγωνοι, πολύγωνοι, ἡμικυκλικαί, ἐπαυξάνουσαι τὴν ἀμυντικὴν περιφέρειαν τῶν τειχῶν καὶ παρέχουσαι τὸ πλεονέκτημα νὰ βάλλωνται οἱ πολέμιοι ἐκ διαφόρων ἅμα πλευρῶν· ἀπαραίτητοι εἶναι οἱ πύργοι περὶ τὰς πύλας, ὅπου ὁ κίνδυνος μείζων.—**264 ἀμφιέλισσαι** διότι καὶ ἡ πρῶρα καὶ ἡ πρύμνα τῆς νεῶς ἔφερον δοκὸν κατὰ μικρὸν πρὸς τὰ ἔξω ἀνυψουμένην καὶ καμπυλουμένην καὶ τελευτῶσαν εἰς προεξοχὴν παρεμφερῆ πρὸς κεφαλὴν ζῦφου· ἡ πρύμνα ἦτο ὑψηλοτέρα τῆς πρῶρας Πίν. Η'. 3.—**266 Ποσιδήιον** 10.—**267 λᾶες** οἱ λίθοι χωσθέντες εἶχον λειανθῆ ἄνω (ξεστοὶ λίθοι), ἵνα χρησιμεύουσιν ὡς ἔδρα ἐν τῇ ἀγορᾷ διὰ τοὺς ἐπιφανεῖς.—**268 ὄπλα** ταῦτα ἀφηροῦντο ἀπὸ τοῦ πλοίου, ὁσάκις τοῦτο δὲν ἐχρησιμοποιεῖτο (μάλιστα ἐν χειμῶνι).—**νῆες μέλαιναί** αἱ νῆες, ἵνα μὴ σήπωνται ἐν τῇ θαλάσῃ, ἐπεχρίοντο ἔξωθεν διὰ φυσικῆς πίσης, αἱ δὲ κατὰ τὴν πρῶραν παρειαὶ ἐβάπτοντο ἐρυθραὶ ἢ κυαναί, ἵνα κατὰ τὰς συναντήσεις ἐκκλίνωσι τὰς συγκρούσεις.—**270 βιδός** τὸ τόξον συνίστατο ἐκ ῥάβδου καμπύλης ἐλαστικῆς ἐχούσης ὀξύτερα τὰ δύο ἄκρα, εἰς τὸ ἐν τῶν ὁποίων ἦτο διαρκῶς προσδεδεμένη ἡ *νευρά*, χορδὴ τοῦ τόξου, ἐκ βοείου δέρματος λεπτοῦ, ἧς τὸ ἄλλο ἄκρον προσεδένετο εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ τόξου κατὰ τὴν χοῆσιν, Πίν. ΣΤ'. 3. Τὰ *βέλη* ἦσαν χαλκᾶ ἢ λίθινα, προσηρμοσμένα ἐπὶ ἐλαφροῦ στελέχους, ὅπερ δι' ἐντομῆς προσηρομίζετο εἰς τὴν νευράν, Πίν. ΣΤ'. 5, ἐφέροντο δὲ ἐν τῇ *φαρέτρᾳ*, ἣτις ἦτο θήκη ἐπιμήκης κυλινδρική, ἐκ δέρματος ἢ ξύλου κοιλαινομένου, καλυπτομένη διὰ πώματος, ἵνα προφυλάσσωνται τὰ βέλη ἀπὸ ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν καὶ μὴ ἐκχύνωνται ἐν βιαίᾳ κινήσει, φερομένη δι' ἱμάντος ἀπὸ τῶν ὤμων.—**287 ἀέκητι** τὸν γαμβρὸν κατὰ κανόνα ἐξέλεγον οἱ γονεῖς καὶ οὐχὶ ἡ καρδία τῆς κόρης.—**294 τέμενος** α 393.—**294 ὅσον γέγωνε βοήσας** ε 400.—**304 μέγαρον** εἰς τὸ μέγαρον α 103 ὠδηγοῦντο καὶ οἱ ξένοι.—**308 θρόνος** α 130.

316-20 ἱμάσσω (*ἱμάς*), ἵμασα, κτυπῶ διὰ τῆς μάστιγος (*ἱμάσθη* θ. 320), *φαινή* διὰ τὴν στιλπνότητα τοῦ δερματίου λωρίου (λουστρινιοῦ), *τρωχάω* θαμ. τοῦ *τρέχω*, τρωχάω, *πλίσσομαι* προχωρῶ βάδην, *μάλα* δεξιῶς, *ἐπιβάλλω* καταφέρω ἐπὶ τῶν νότων, *νόφ* μὲ νοημοσύνην, δεξιότητα.—**321-7 δύσετο** μεικτ. ἀόρ., *κλυτὸς* α 300, *ἱρὸς* 3 *ἱερός*, ἵνα ὅπου, ἄρα φυσικὰ (συμφώνως πρὸς τὰς ὁδηγίας 295), *ἔπειτα* ἀφ' οὗ ἔμεινε μόνος, τότε, *κλυθι* ε 445, *αἰγίοχος* ε 103, *ἀτρυτώνη* (*ἄτρυτος* (α(στ.)-τρῶ φθείρω, κατα-

πονῶ) ἀκαταπόνητος, ἀκαταγώνιστος), *νῦν δὴ περ* τώρα πλέον τοῦ-
λάχιστον, *πάρως* πρότερον, *ῥαίω* ε 221, *ὅτε...* ἔλεξ. τῆς μτχ., *ἐννο-*
σίγαιος κ. *ἐννοσίχθων* α 74, *φίλος* παθ. ἀγαπητός, *ἐλεεινὸς* ἄξιος
συμπαθείας: κινῶν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν συμπάθειαν.

IV. Ὁ Ὅμηρος ἐν τῇ Μυκηναίᾳ αἰθούσῃ.

(Οἱ δι' ἀδρῶν στοιχείων ἀριθμοὶ δηλοῦσι τὰς Προθήκας)

ἀσπις ἔξ ἐλέφαντος 42 1027-8, ἕνδεκα διαφόρων μεγεθῶν 47
2331, πέντε μικραὶ 65 2416, δύο ἄνευ ἀριθμοῦ 79 γραφαὶ ἐν
ἐπιτυμβίῳ στήλῃ 3526 μεταξὺ 88-9 ἐν τῇ δεξιᾷ μακροῦ πλευρῇ
τῆς Αἰθούσης ἐπὶ ἔρυθροῦ λίθου ἐγγλύπτου, 13 116, 20 241 ἐπὶ
σφενδόνης χρυσοῦ δακτυλίου καὶ ἐν τῷ ἐγγχειριδίῳ τῶν Μυκηνῶν
τῷ φέροντι ἐμπαιστὴν ἐκ χρυσοῦ θήραν λεόντων. — *δόρυ* λόγχοι
δοράτων 29 449, 39 740, τέσσαρες λόγχοι 50, 72 3543, 69
5691, λόγχη μετὰ κρίκου ἐξαρτήσεως 18 215, λόγχοι ἀκοντίων 29
448, 54 2480-2, 2535, 56 2937, 3133 κἀ, θηραταὶ φέροντες ἀνὰ
δύο ἀκόντια 91 5883-4 ἐκ τοιχογραφίας τῶν ἀνακτόρων τῆς Τί-
ρυνθος· λόγχοι δοράτων, ἀκοντίων, ξιφῶν, μαχαιρῶν ἐν τῷ ὄφ
τάφῳ Μυκηνῶν ὑλοφράκτῳ ἐν τῷ μέσῳ τῆς Αἰθούσης· *σαυρωτήρ*
ἐν τῇ *Χαλκοθήκῃ* AAM 200 6259-64, 190 6850, 6874, 6004,
6849, 6848, κλπ.—*βέλη* λίθινα ἄνευ ἰδίας βάσεως 74 5687, 75
3681, 76 5644, 32 536-40· χαλκᾶ μετὰ βάσεως ἢ ἄνευ τοιαύτης
56 3007, 52 2335, 63 2930, 54 2455, 86 1928-9, 64 4909,
66 3213, 82 2099· ἐν τῇ *Χαλκοθήκῃ* 218 8638 πολλὰ τῶν
βελῶν φέρουσιν ἀντὶ τῆς ἐνσφηνουμένης εἰς τὸ στέλεχος βάσεως
αὐλόν· ἐν Β'. Αἰθούσῃ τῶν Ἐπιτυμβίων AAM 823, 825 δύο το-
ξόται ὀκλάζοντες ἐν τῇ στάσει τῆς τοξεύσεως· ὁ 823 φέρει τὴν φα-
ρέτραν.—*θώραξ* γυάλινος θώρακος χαλκοῦ ἐν τῇ *Χαλκοθήκῃ* AAM
199 6444.—*κόρυς* 47 2468-70 τρεῖς κεφαλαὶ ἔξ ἐλέφαντος ἀν-
δρῶν φοροῦντων κόρυν ἐπενδεδυμένην ἔξωθεν δι' ὀριζοντίων σει-
ρῶν χαυλιοδόντων κάπτου ἐπαλλήλων, ἐναλλασσοῦσης τῆς κυρτῆς
καὶ κοίλης ἐπιφανείας αὐτῶν παρ' ἐκάστην σειρᾶν, ὡς φαίνεται μάλ-
ιστα ἐν τῇ 2470 κεφαλῇ καὶ 79 2055.

κύπελλα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ, πολλὰ καὶ εὐδιάκριτα ἐν ταῖς Προ-
θήκαις· προβλ. ἰδίᾳ τὰ κύπελλα τοῦ Βαφειοῦ ἐντὸς ὑαλίνων κωδῶ-
νων ἐν τῷ βάρθει τῆς αἰθούσης ἐπὶ στηλῶν ἀρ. 1758-9 καὶ Πίν. Ε'.

Δ. Ν. Γουῆ. — Ὅμηρου Ὀδύσσεια Α-Ε-Ζ. Ἔκδ. Η'. 9

1-2, ὅπου ἀπεικονίζεται ἐν τῷ μὲν εἰρηνικῇ βροσκή ταύρων, ἐν τῷ δὲ θήρα αὐτῶν διὰ δικτύων.

σπεῖραι βροστρώγων χρυσαῖ 43 3183, 44 3009, 45 2448-9, 2576-7, 92 6221.

ἐπιτύμβιοι στηλαι τρεῖς ἐκ Μυκηνῶν 1427-30 μεταξύ 61-2, ἑτέρα 3256 μεταξύ 88-9, ἕτερα δύο 1427 κ. 1431 μεταξύ 82-83.

λέβητες ἄνευ ποδῶν ὑπὸ τὰς Προθήκας τῆς Μυκ. Αἰθ.

πρόχους πλὴν ἄλλων ἐκτεθειμένων ἐν τῇ Αἰθ. ἰδὲ καὶ τὰς ἐκ Τροίας μικρὰς 78 4339, 4402, 4431, 4441.

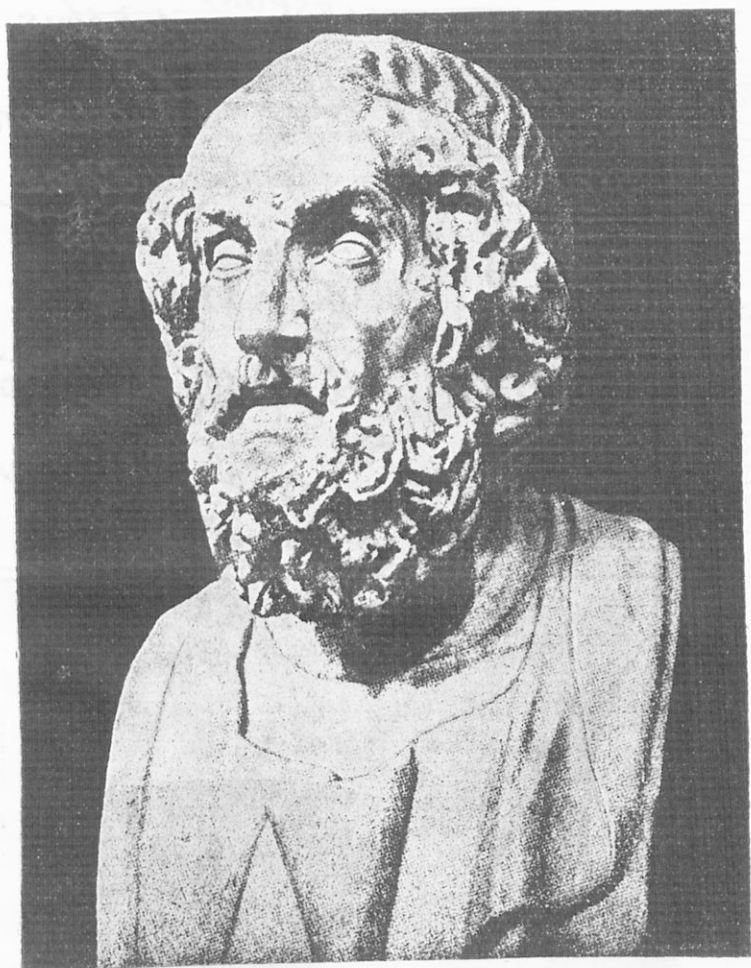
Εὐρήματα ἐκ Τροίας ἐν 77-8.

περόναι-πόρπαι 14 102-3, κεφαλαὶ αὐτῶν 14 104-5, περιχρῦσοι 13 93-6, χρυσαῖ 19 245-7.—*κτένες* ἡμικύκλιοι ἑλεφάντινοι περιστεφόμενοι διὰ χρυσοῦ χεῖλους, 22 310, ἐπίπεδοι διαφόρων μεγεθῶν ἑλεφάντινοι 47 2460, 2474, 52 2333, 2326, 57 2632, 58 4532, 59 1024-5, 64 2700, 65 2579, 79 2044.—*δακτύλιοι* 20 240-1, πολλοὶ ἐν 42-3, 92 6208, 87 1801 4.—*περιδέραια* κ. *δρῦμοι* περὶ τοὺς βραχίονας ἢ τὸν λαυμὸν 12 56, 68, 13 80, 14 77-8, 43 3003, 3087, 2998, 3153, 92 6212, 77 4331, 37 689, μετ' ἐξαρτήματος ἐπιστηθίου 43 3194, 45 2791, 2847· ἐξαρτήματα ἐπιστήθια περιδεραίων 23 340-9, 36 672, 699, 37 668, 674, 14 110, 111, 114-5, 30 508, 513, 45 2847, 2791, 2845, 44 3186.—*πέλιον* μέγα, ἴσως ἀνδρικόν, ἀρίστης τέχνης 20 263.—*ἐνώτια* (ἔρματα) φέρει ἢ προσωπὶς 14 146, 13 53-5, 61, 77 4332-3.

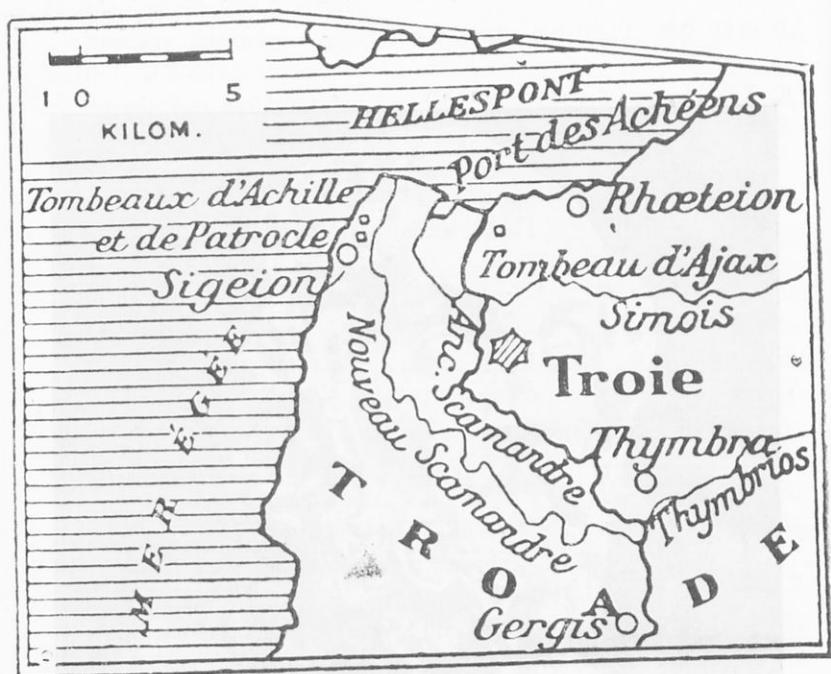
φόρμιγξ εὐρέθησαν δύο ὁστέιναι ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Μενιδίου συντετριμμέναι, ὧν ἡ μία ἀποκατεστάθη ὑπὸ Ἑλληνοσ τεχνίτου Πρ. 83.

διάζωμα μεγάρου ἐξ ἀνακτόρου τῆς Κρήτης 62 ἐν τῇ αἰσιστερᾷ τῷ εἰσιόντι μακροῦ πλευρᾷ· δύο ἕτερα τεμάχια ἐκ τοῦ ἀνακτόρου τῶν Μυκηνῶν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐν δεξιᾷ τῷ εἰσιόντι μακροῦ πλευρᾷ μεταξὺ τῶν δύο ἐπιτυμβίων στηλῶν.

ΟΜΗΡΟΣ

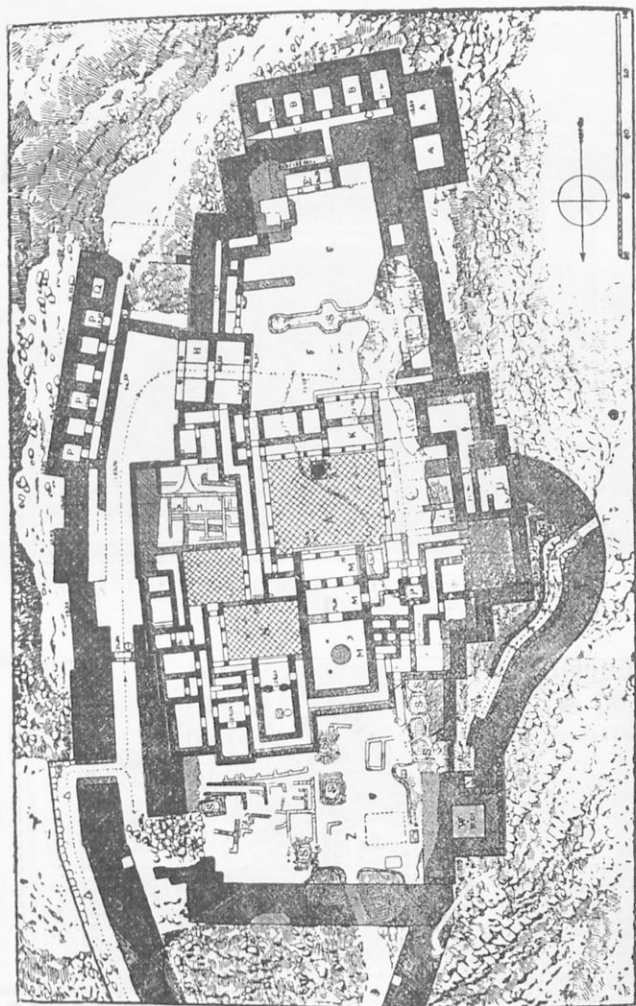
1

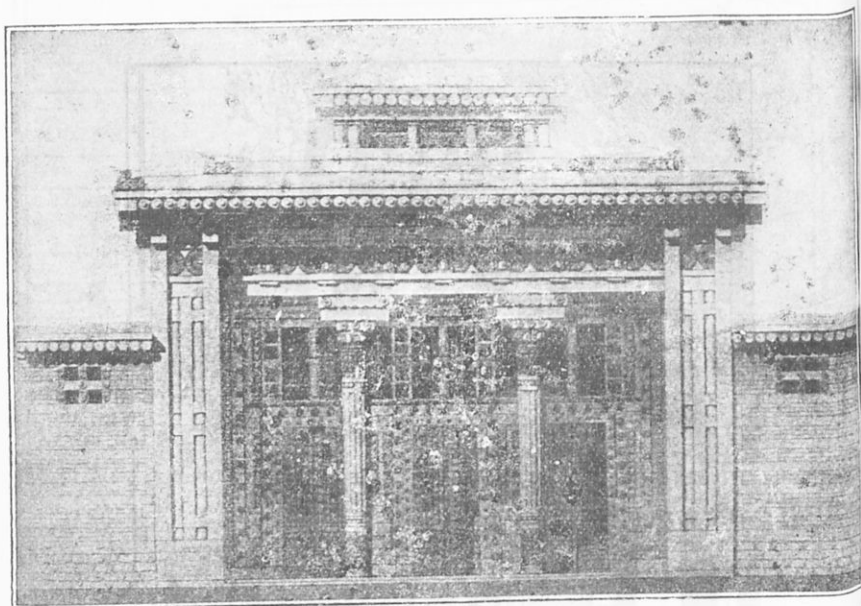
2

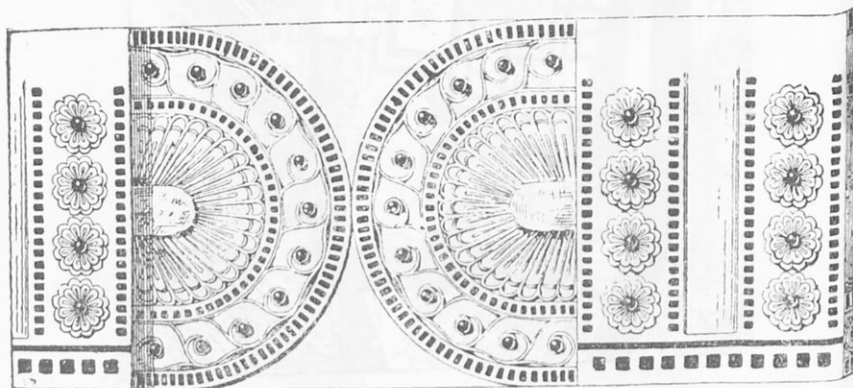
3

1

2

1

2

3

1

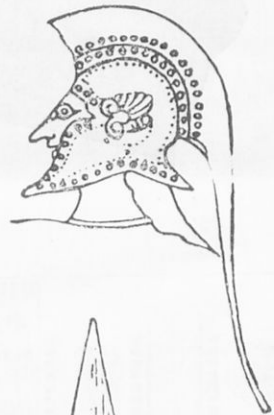
2

3

3

5

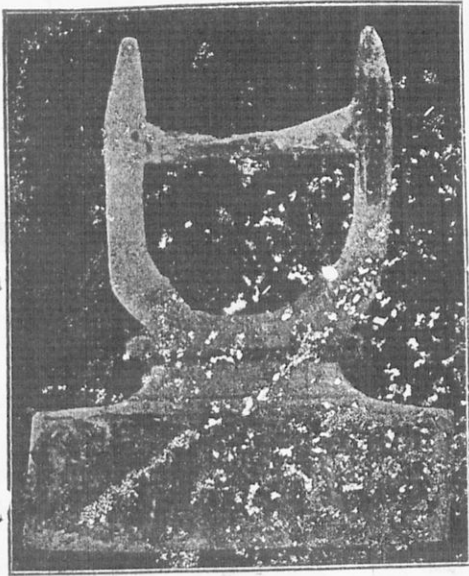
4

4

4

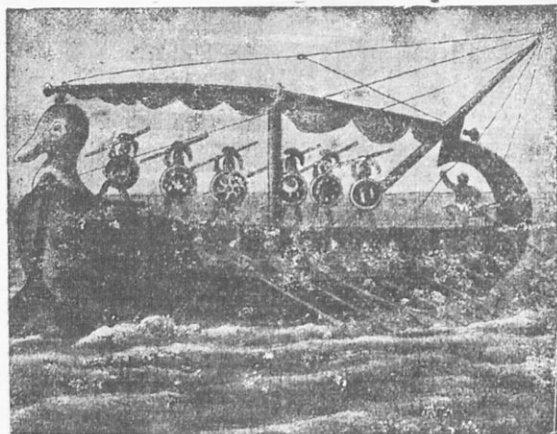
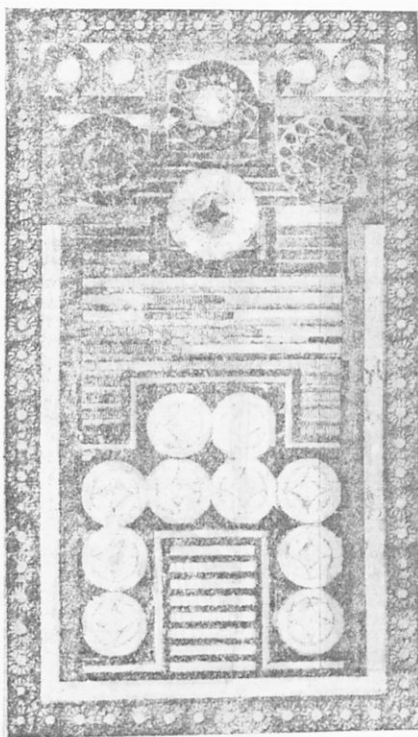

3

3

3

1

ΑΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΜΟΥ

Ἄγχαρητοὶ μαθηταί,

Ἀποφεύγετε τὰ φαῦλα καὶ ἄσεμνα βιβλία, τὰ ὅποια μαραινούν τὴν ἐξάνθησιν τοῦ σώματός σας καὶ τοῦ πνεύματός σας. Μελετᾶτε τὰ ὠραῖα βιβλία τῶν Ἐκθέσεων, τὰ ὅποια καὶ πλοῦτον μέγαν γνώσεων σᾶς παρέχουν καὶ ἀρίστους μαθητάς θὰ σᾶς ἀναδείξουν καὶ ἰσχυρότατα ὅπλα σᾶς διαθέτουν, διὰ νὰ ἐπιπλεύσετε εἰς τὴν σκληρὰν βιοπάλην. Ζητεῖτε παρὰ τῶν φιλοστόργων γονέων σας καὶ μάλιστα μετὰ τὰς χειμερινὰς ἢ θερινὰς ἐξετάσεις σας ὡς ἔπαθλον τῆς χρηστότητός σας καὶ τῆς ἐπιμελείας σας μίαν πλήρη σειρὰν Ἐκθέσεων. Εἶναι τὸ εὐθηνότερον, ἀλλὰ καὶ πολυτιμότερον δῶρον, τὸ ὅποῖον ἔχουν νὰ σᾶς δώσουν.

Δ. Ν. ΓΟΥΔΗΣ

Αποφασίζω να ακολουθήσω
 την πορεία της ζωής μου
 σύμφωνα με τις αρχές
 που μου έχουν διδάξει
 οι γονείς μου και οι
 δάσκαλοί μου. Είναι
 σημαντικό να είμαι
 ειλικρινής με τον
 εαυτό μου και να
 μην φοβάμαι να
 λάβω τις αποφασίσεις
 μου. Θα συνεχίσω να
 μαθαίνω και να
 βελτιώνω τον
 εαυτό μου.

